

ROBERT CHARLES WILSON

vortex

Al treilea volum din seria TURBION

NAUTILUS

„E foarte posibil ca, dintre scriitorii SF de azi, Robert Charles Wilson să fie cel mai abil la a combina spectacolul cosmic cu spectacolul oamenilor.“

Locus

„Robert Charles Wilson este un povestitor desăvârșit.“

Stephen King

***Vortex* este un roman SF complex, ce încheie trilogia începută cu *Turbion* a scriitorului Robert Charles Wilson, recompensat cu Premiul Hugo.**

Vortex spune povestea lui Turk Findley, pe care cititorii îl știu din *Axa*. Ajuns într-un viitor îndepărtat grație unor entități misterioase, el descoperă că umanitatea a populat un lanț de planete legate între ele. Pământul e în carantină, pe moarte, și acolo sosește Turk, însoțit de prietenul său Isaac Dvali, transportați de o comunitate de fanatici care încercau să îndeplinească o profeție de mult anunțată. Cei doi vor trebui să descopere adevărul din cuvintele profeției într-o călătorie ce îi va duce până la capătul universului.

NAUTILUS
science fiction

revistanautilus.ro

ISBN 978-606-579-891-5

nemira.ro

ROBERT CHARLES WILSON s-a născut în 1953 în California, dar de la nouă ani s-a mutat în Canada, în 2007 devenind cetățean canadian. A debutat cu texte SF în revista *Analog* la mijlocul anilor '70 și, mai târziu, a colaborat la reviste ca *F&SF*, *IASFM*, *Realms of Fantasy* sau *Northern Stars*. Din 1986 s-a dedicat în întregime scrisului, opera sa numărând până astăzi paisprezece romane, nenumărate povestiri, dar și prefete și articole critice. A primit numeroase premii și distincții, dintre care amintim: trei premii Aurora pentru proza scurtă *The Perseids* (1996) și pentru romanele *Darwinia* (1999) și *Blind Lake* (2004), Premiul Philip K. Dick pentru romanul *Mysterium* (1995), Premiul Hugo pentru cel mai bun roman (*Turbion*, 2006), Premiul Theodore Sturgeon Memorial (nuvela *The Cartesian Theater*, 2007). *Vortex* încheie trilogia începută cu *Turbion* și continuată cu *Axa*.

ROBERT CHARLES
WILSON

vortex

Traducere din limba engleză

SILVIU GENESCU

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WILSON, ROBERT CHARLES

Vortex / Robert Charles Wilson; trad.: Silviu, Genescu. – București:
Nemira Publishing House, 2014

ISBN 978-606-579-891-5

I. Genescu, Silviu (trad.)

821. 111(73)-31=135.1

Robert Charles Wilson

Copyright VORTEX © 2011 by Robert Charles Wilson

© Nemiră, 2014

Redactor: Nicoleta GHEMENT

Tehnoredactor: Irina POPESCU

Tiparul executat de TIPARG

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-891-5

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

- Atunci, Dumnezeu a ținut Iadul în mână? zise omulețul de lângă mine.

- Dar există Iadul? am întrebat.

- Dacă bagi de seamă, spuse el - privea printre picioarele îngerilor măreți - nu există niciun indiciu deosebit al existenței Orașului Ceresc.

- Șșșșt, zise femeia mică de lângă noi, încruntându-se. Ascultați-l pe acest Sfânt binecuvântat!

H.G. WELLS, *O viziune a Judecării*

SANDRA ȘI BOSE

Ajunge, își zise Sandra Cole când se trezi în apartamentul ei înăbușitor. Astăzi va fi ultima zi când se va duce la lucru și-și va petrece timpul în compania prostituatelor emaciate, a drogaților în primele stadii ale sevrăului, a mincinoșilor cronici, a delincvenților mărunți. Astăzi era ziua în care-și va prezenta demisia.

Se trezea în fiecare dimineată cu același gând. N-a făcut-o ieri. Nici azi n-o va face. Dar, într-o bună zi, așa o să facă. *Ajunge*. Savură ideea în timp ce stătea sub duș și apoi în timp ce se îmbrăca. Gândul o însufleți în timp ce sorbi prima ceașcă de cafea și cât mănă un mic dejun frugal, compus din iaurt și pâine prăjită cu unt. Până atunci, reușise să-și adune curajul pentru a înfrunta ziua. De a se confrunta cu ideea că nu se va schimba nimic

Se nimeri că tocmai trecea prin zona de primiri de la Centrul de Asistență, când polițaiul aduse băia-tul pentru a fi luat în evidență și evaluat.

Tânărul urma să-i fie dat ei în grijă, timp de o săptămână: dosarul său fusese adăugat listei de cazuri din dimineața aceea. Numele lui era Orrin Mather, și se credea că nu-i violent. De fapt, părea înspăimântat. Avea ochii cășcați și umeziți, iar capul îi zvâcnea când la stânga, când la dreapta, ca o rândunică păzindu-se de păsările de pradă.

Sandra nu-l știa pe polițistul care-l adusese, nu era unul dintre cei cunoscuți. Faptul nu era ceva neobișnuit; predarea minorilor arestați Centrului de Asistență al statului Texas nu era o prioritate pentru poliția din Houston. Ca o ciudățenie, acest polițist părea foarte grijuliu cu prada sa. Băiatul nu se ținea, temător, departe de el, ci stătea aproape de el, ca și cum ar fi căutat protecție. Polițistul își ținea mâna ferm pe umărul lui și spuse ceva ce Sandra nu putu înțelege, dar păru să mai alunge neliniștea băiatului.

Amândoi constituiau o imagine contrastantă. Polițistul era înalt, masiv, fără a fi însă gras, cu pielea închisă la culoare, păr negru, ochi negri. Băiatul era cu cincisprezece centimetri mai scund, îmbrăcat într-o salopetă ca a deținuților, care-i atârna pe trupul slăbănog. Era atât de palid, încât părea că trăise într-o peșteră în ultimele șase luni.

Infirmierul de serviciu la recepție era Jack Geddes, un bărbat despre care circulau zvonuri plauzibile cum că în orele lui libere lucra și ca om de ordine într-un bar din centru. Geddes era, adesea, dur cu pacienții, mult prea dur, după părerea Sandrei. Se ridică, brusc, de pe locul lui din spatele pupitrului de la recepție,

imediat ce băgă de seamă agitația lui Orrin Mather, urmat de asistenta de serviciu, înarmată cu arsenalul ei de sedative și ace.

Polițistul – iar asta era ceva *foarte* neobișnuit – se poziționează direct între Orrin și infirmier.

– Toate acestea n-ar trebui să fie necesare, zise el. Avea un accent texan, cu o inflexiune de ceva străin.

– Îl pot escorta pe domnul Mather oriunde este necesar.

Sandra înaintă, ușor jenată că nu vorbise ea prima. Se prezintă ca doctor Cole și spuse:

– Primul lucru ce trebuie făcut este un chestionar de admitere. Înțelegi, domnule Mather? Asta se va întâmpla într-o încăpere de pe hol. Eu am să-ți pun niște întrebări și-am să notez informațiile. Apoi îți vom da o cameră a ta. Înțelegi?

Orrin Mather dădu din cap. Geddes și asistenta dădură înapoi, infirmierul părând puțin cam deranjat. Polițistul o cântări pe Sandra din priviri.

– Sunt polițistul Bose, zise el. Doamnă doctor Cole, pot discuta cu dumneavoastră, după ce-l instalați pe Orrin?

– Asta ar putea dura ceva timp.

– Am să aștept, spuse Bose. Dacă nu vă supărați. Iar acesta a fost lucrul cel mai neobișnuit dintre toate.

Temperatura din oraș, în timpul zilei, se ridicase până la aproape 38 de grade Celsius, zece zile la rând. Secția de evaluare a centrului avea aer condiționat, adesea potrivit în mod absurd (Sandra avea un pulover

în biroul ei), însă numai o adiere de aer răcoros pătrundea prin grătarul din tavan până în sala rezervată pentru chestionarea celor aduși în instituție. Orrin Mather transpira deja când Sandra se așează pe scaunul de la masă, vizavi de el.

- 'Neața, domnule Mather, zise ea.

El se destinse puțin la auzul glasului ei.

- Puteți să-mi spuneți Orrin, doamnă.

Ochii lui erau albaștri, iar genele lungi nu se potriveau cu fața lui colțuroasă. O tăietură de pe obrazul drept i se vindeca, lăsându-i o cicatrice.

- Aproape toată lumea-mi zice așa.

- Mulțumesc, Orrin. Eu sunt doctor Cole, și vom mai discuta în zilele următoare.

- Dumneavoastră sunteți cea care decide cine mă ia în primire.

- Într-un fel, e adevărat. Eu am să fac evaluarea psihiatrică. Însă nu sunt aici ca să te judec, înțelegi? Sunt aici ca să aflu despre ce fel de ajutor ai nevoie și dacă ți-l putem oferi.

Orrin dădu o dată din cap, îngropându-și bărbia în piept.

- Dumneavoastră decideți dacă merg la Tabăra de Asistență de Stat.

- Nu numai eu. Întregul personal e implicat, într-un fel sau altul.

- Însă dumneavoastră sunteți cea cu care discut, nu?

- Deocamdată, da.

- OK, spuse el. Am priceput.

În încăpere erau patru camere de monitorizare, câte una în fiecare colț, unde se uneau pereții cu tavanul. Sandra văzuse înregistrări cu ea însăși și cu alte sesiuni de chestionare și știa cum va arăta pe monitoarele din camera alăturată: în racursi și dichisită cu o bluză albastră și fustă la fel, cu ecusonul ei de identificare atârând de un lăntișor prins la gât, în timp ce se apleca peste masa goală, din lemn de pin. Băiatul va fi redus de alchimia televiziunii cu circuit închis la un chestionat oarecare. Cu toate că ar trebui, în realitate, să înceteze să-l considere pe Orrin Mather drept un băietan, cu toate că arăta atât de copil. Conform dosarului său, avea nouăsprezece ani. Destul de mare să știe cum stau lucrurile, după cum obișnuia să spună mama Sandrei.

- De fel, ești din Carolina de Nord, Orrin, așa e?

- Cred că așa scrie în hârtiile pe care vă uitați.

- Și este corect ce scrie?

- M-am născut în Raleigh și-acolo am trăit, da, doamnă, toată viața mea, până am venit în Texas.

- O să vorbim despre asta mai târziu. Deocamdată, trebuie să mă asigur că informațiile de bază sunt corecte. Știi de ce te-a arestat poliția?

Își coborî privirea.

- Da.

- Îmi poți povesti?

- Vagabondaj.

- Acesta-i termenul legal. Tu cum i-ai spune?

- Nu știu. Dormit pe o alee, cred. Și ciomăgit de bărbații aceia.

- Nu-i un delict să fii ciomăgit. Poliția te-a arestat pentru propria ta siguranță, nu?

- Cred că da. Eram destul de plin de sânge când m-au găsit. N-am făcut nimic ca să-i provoc pe tipii ăia. Erau chitiți pe mine doar pentru că erau beți. Au încercat să-mi ia geanta, dar nu i-am lăsat. Aș fi vrut ca poliția să fi venit ceva mai repede.

O patrulă a poliției îl găsisse pe Orrin Mather semi-conștient și sângerând pe un trotuar din partea de sud-vest a Houstonului. Nu avea nicio adresă stabilă, niciun act de identitate și, în aparență, niciun mijloc de existență. Conform legilor vagabondajului, adoptate în urma Vârtejului, Orrin a fost luat în custodie pentru evaluare. Rănile sale fizice au fost destul de ușor de tratat. Starea sa mentală era însă o chestiune deschisă, una căreia Sandra se aștepta să-i găsească o rezolvare în următoarele șapte zile.

- Ai familie, Orrin?

- Doar pe sora mea, Ariel, în Raleigh.

- Iar poliția a contactat-o?

- Au spus că da, doamnă. Polițistul Bose zice că va sosi aici cu autobuzul, să mă ia. Asta înseamnă un drum lung, călătoria cu autobuzul. Cred că e cam cald în acest moment al anului. Lui Ariel nu-i pasă de caniculă.

Va trebui să-l întrebe pe Bose despre asta. De obicei, dacă vreun membru de familie voia să-și asume responsabilitatea, nu era necesar ca un caz de vagabondaj să se termine în centrul de asistență. În datele legate de arestarea lui Orrin nu apăreau acte de violență, iar

el era, în mod sigur, conștient de situație, aparent, nefiind irațional. Cel puțin pentru moment. Cu toate că *exista* ceva ciudat la el, își zise Sandra. (O observație neprofesională, pe care n-o va trece în notițele ei.)

Începu cu un chestionar standard din Manualul de diagnoză și statistică. Dacă știa data zilei curente și așa mai departe. Majoritatea răspunsurilor sale erau directe și coerente. Dar când îl întrebă dacă auzea voci, Orrin ezită.

– Nu prea cred, spuse el în cele din urmă.

– Ești sigur? E-n ordine dacă vorbim despre astfel de lucruri. Dacă există probleme, vrem să te ajutăm.

El dădu foarte serios din cap.

– Știu asta. Este o întrebare grea. Nu aud voci, doamnă, nu, nu prea. Însă, uneori, scriu unele lucruri.

– Ce fel de lucruri?

– Lucruri pe care nu le înțeleg întotdeauna.

Așadar, iată și calea de intrare.

Sandra adăugă o notă în dosarul lui Orrin – *pos. formă halucinatorie scrisă* – pentru o cercetare ulterioară. Apoi, pentru că subiectul îl tulbura în mod evident, îi zâmbi și spuse:

– Păi, deocamdată ajunge.

Trecuse jumătate de oră.

– Vom discuta din nou cât de curând. Am să-i spun unui infirmier să te conducă în camera ta, unde vei sta pentru următoarele câteva zile.

– Sunt sigur că-i foarte drăguță.

Poate că așa era, în comparație cu aleile lăturalnice din Houston.

– Prima zi în centru poate fi dificilă pentru unii, dar crede-mă, nu-i chiar așa de rău pe cât pare. Cina se servește la ora șase, la cantină.

Orrin păru nedumerit.

– Asta-i ca o bodegă?

– Da.

– Pot să vă întreb, e gălăgie acolo? Nu-mi pasă de zgomote când mănânc.

Cantina pacienților era o grădină zoologică și, în general, se auzea ca într-una, însă personalul avea grijă să fie un spațiu sigur. *Sensibilitate la zgomot*, adăugă Sandra la notițele sale. Și-l putea imagina, cu ușurință, pe Orrin ferindu-se de el.

– Poate fi puțin cam gălăgios. Crezi că te descurci cu asta?

El îi aruncă o privire mohorâtă, dar dădu din cap.

– Am să încerc.

Încă un suflet pierdut, mai fragil și mai puțin bătaios decât restul. Sandra spera că o săptămână în centru îi va face lui Orrin mai mult bine decât rău. Însă nu îndrăznea să parieze pe asta.

Polițistul de custodie încă aștepta când ea ieși din camera de chestionare, spre marea surprindere a Sandrei. La polițiști era ceva obișnuit să se debaraseze de cazuri și să-și vadă de drum. Centrul de Asistență își începuse existența instituțională ca măsură de descongestionare a sistemului penitenciar supraaglomerat, în timpul celor mai negri ani ai Vârtejului și după aceea. Această situație de urgență se sfârșise cu un sfert

de secol în urmă, dar centrul încă mai era un loc de debarasare de delincvenții mărunți, cu probleme evidente la cap. Pentru poliție era convenabil, mai puțin însă pentru personalul suprasolicitat și subfinanțat al instituției. Rareori oamenii legii se mai interesau de cei aduși. Din punctul de vedere al poliției, transferul însemna un dosar închis sau, mai rău, aruncat în toaletă și tras apa după el.

Uniforma de polițist din Houston a lui Bose era scrobită, în pofida caniculei. Începu s-o întrebe despre impresiile ei asupra lui Orrin, dar cum trecuse de prânz, Sandra îl invită să i se alăture la cantină, la cea a personalului, nu cea a pacienților, pe care Orrin Mather o va găsi, aproape cu certitudine, tulburătoare.

Ea luă obișnuita supă de luni și salată, așteptând ca Bose să facă la fel. Era destul de târziu, așa că nu avură niciun fel de probleme cu găsirea unei mese libere.

– Intenționez să urmăresc cazul Orrin, spuse Bose.

– Asta-i ceva nou.

– Poftim?

– În general, nu avem parte de o urmărire, în continuare, a vreunui caz de către HPD¹.

– În cazul lui Orrin au rămas unele chestiuni nelămurite.

Vorbise despre „Orrin“, remarcă ea, nu despre „deținutul“ ori „pacientul“. Era limpede că polițistul Bose era interesat de ceva.

– N-am găsit nimic neobișnuit în dosarul lui.

¹ Houston Police Departament (n. tr.).

- Numele lui a apărut în legătură cu un alt caz. Nu pot discuta nimic despre acesta, însă am vrut să vă întreb... a pomenit ceva despre scris?

- Da, foarte pe scurt.

- Când a fost găsit, căra o geantă de piele conținând zeci de caiete cu foi liniate, toate umplute cu scrisul său. Geanta și-o apăra când a fost atacat. În general, Orrin este un tip cooperant, însă a trebuit să ne chinuim să-i luăm caietele după ce a fost luat în custodie. L-am asigurat că i le vom ține în siguranță și că i le vom înapoia imediat ce cazul său va fi rezolvat.

- Și ați făcut-o? Adică, i le-ați dat înapoi?

- Nu încă.

- Pentru că Orrin este atât de preocupat de aceste caiete de notițe, ele s-ar putea preta la evaluarea mea.

- Înțeleg asta, doamnă doctor Cole. De asta am vrut să discut cu dumneavoastră. Problema este că aceste notițe s-ar putea să fie relevante și într-un alt caz aflat în atenția HPD. Am pus să fie transcrise, însă este un proces lent... scrisul lui Orrin nu-i ușor de descifrat.

- Pot vedea transcrierile?

- De-asta am și venit aici. Vreau să vă rog însă ceva. Până nu examinați întregul document, putem să menținem această chestiune în afara canalelor oficiale?

Era o rugămintă neobișnuită, iar ea ezită înainte de a răspunde.

- Nu sunt sigură ce înseamnă pentru dumneavoastră canale oficiale. Orice observație pertinentă

va fi trecută în evaluarea lui Orrin. Chestiunea nu e negociabilă.

– Puteți face ce observații doriți, atât timp cât nu copiați sau citați ceva direct din carnetele de notițe. Nu până nu rezolvăm anumite probleme.

– Orrin se află în îngrijirea mea doar pentru șapte zile, polițist Bose. La sfârșitul acestui interval, trebuie să înaintez recomandările mele.

– Înțeleg, și nu încerc să mă amestec. Evaluarea dumneavoastră este ceea ce mă interesează. Ceea ce aș vrea să obțin de la dumneavoastră, neoficial, este opinia asupra celor scrise de Orrin. În special asupra credibilității lor.

În cele din urmă, Sandra începu să înțeleagă. Ceva din cele scrise de Orrin era o dovadă potențială într-un caz în derulare, iar Bose voia să știe cât de mult se putea baza pe notițe (sau pe autorul lor).

– Dacă mă solicitați pentru o mărturie în vreo procedură legală...

– Nu, nimic de genul ăsta. Doar o opinie neoficială. Orice-mi puteți spune și nu încalcă principiul de confidențialitate în relația medic-pacient sau alte restricții profesionale pe care le-ați avea.

– Nu sunt sigură...

– S-ar putea să înțelegeți ceva mai bine situația după ce veți citi documentul.

În cele din urmă, onestitatea lui Bose o convinsese să accepte, cel puțin pentru moment. Și era chiar curioasă în legătură cu carnetele de notițe și ciudata dependență a lui Orrin de ele. Dacă descoperea ceva

relevant, din punct de vedere clinic, nu va simți nicio strângere de inimă la ignorarea oricărei promisiuni făcute lui Bose. Principala ei loialitate era pentru pacient, și se asigură că înțelesese asta.

El îi acceptă condițiile fără să protesteze. Apoi se ridică. Își lăsase salata neterminată, o frunză de lăptucă de pe care ciugulise, sistematic, toate roșiile cherry.

– Mulțumesc, doamnă doctor Cole. Vă apreciez ajutorul. Am să vă trimit, diseară, prin e-mail, primele pagini.

Îi dădu o carte de vizită standard HPD, cu telefonul său și adresa de e-mail, cu numele său întreg, Jefferson Amrit Bose. Și-l repetă în gând, privindu-l cum dispăre în mulțimea de angajați în halate albe, adunați la intrarea cantinei pacienților.

După o zi de consultații de rutină, Sandra conduse până acasă sub razele prelungi ale soarelui în amurg.

Apusurile o făceau, adesea, să se gândească la Vârtej și, cu toate că arăta destul de prozaic pe cerul dinspre vest, era doar o iluzie întreținută. Adevăratul soare era un monstru străvechi și umflat, murind furios în inima sistemului solar. Ceea ce vedea la orizont era radiația sa letală, rămasă după ce fusese filtrată și dozată de incontestabila și puternica tehnologie a Ipotețicilor. Timp de mulți ani – întreaga viață adultă a Sandrei – omenirea a viețuit din toleranța acestor ființe extraterestre lipsite de voce.

Cerul era de un albastru dur, acoperit, spre sud-est, de nori ca niște straturi de corali, rostogolindu-se dinspre

Golf. În centrul Houstonului se înregistrau, potrivit buletinului meteorologic, patruzeci de grade Celsius, la fel ca ieri și alaltăieri. Discuțiile de pe serverul de știri erau numai despre lansările de la baza White Sands, rachete care injectau aerosoli de sulf în straturile superioare ale atmosferei, în încercarea de a încetini încălzirea globală declanșată. Împotriva *acestei* apocalipse în desfășurare (de care nu ei erau responsabili), Ipoteticii nu oferiseră nicio soluție. Vor proteja Pământul de soarele umflat, dar concentrația de bioxid de carbon din atmosferă nu era, în aparență, problema lor. Ci a omenirii. Și, cu toate acestea, petrolierele continuau să se strecoare în aval pe Canalul Navigabil Houston, cu încărcăturile lor de combustibil fosil, combustibil care era acum din belșug și ieftin, după ce țițeiul equatorian începuse să curgă dinspre Lumea Nouă de dincolo de Portal. Două planete pline de petrol în care să ne prăjim, își zise Sandra. Instalația de climatizare din mașină își huruia protestul monoton, însă nu se putu mobiliza suficient ca s-o oprească.

De când își terminase stagiatura la UCSF¹ și se dusesese să lucreze la Centrul de Asistență, Sandra își petrecuse zilele dând verdicte pozitive sau negative asupra unor minți tulburate, aplicând teste simple, pe care majoritatea adulților funcționali le puteau trece ușor. Este subiectul orientat în timp și spațiu? Înțelege subiectul consecințele acțiunilor sale? Dacă ar putea face același test întregii omeniri, se gândi ea,

¹ University of California, San Francisco (n. tr.).

rezultatul ar fi de-a dreptul îndoielnic. *Subiectul e confuz și, adesea, autodistructiv. Subiectul urmărește câștiguri pe termen scurt, în detrimentul propriului său bine.*

Când ajunsese la locuința ei din Clear Lake, se făcuse noapte, iar temperatura se redusese cu vreun fleac de grad-două. Și-a încălzit cina la cuptorul cu microunde, a deschis o sticlă de vin roșu și-a verificat dacă e-mailul lui Bose ajunsese la ea.

Ajunsese. Câteva zeci de pagini. Pagini despre care se presupunea că fuseseră scrise de Orrin Mather, însă își dădu seama imediat cât de improbabil era acest lucru.

Numele meu este Turk Findley, începea documentul.

POVESTEA LUI TURK FINDLEY

I

Numele meu este Turk Findley, iar aceasta este povestea vieții pe care-am dus-o după ce tot ce-mi era cunoscut și iubisem a murit și s-a terminat. Începe în deșertul unei planete pe care o numeam Equatoria și se încheie... ei bine, asta-i cam greu de spus.

Acestea sunt amintirile mele. Asta s-a întâmplat.

II

Am fost plecat departe de lumea mea zece mii de ani. Era un lucru groaznic de știut și, pentru o bucată de vreme, a fost aproape tot ce știam.

M-am trezit buimăcit și pierdut și dezgolit, afară. Soarele strălucea pe un cer albastru. Mi-era sete. Trupul mă durea, iar limba mi-o simțeam grea în gură. Am încercat să mă ridic și aproape că am căzut la loc.

Vederea-mi era încetoșată. Nu știam unde mă aflu sau cum ajunseseam acolo. Nu-mi aminteam nici de unde veneam. Tot ceea ce știam era convingerea năucitoare a trecerii unei perioade enorme de timp (zece mii de ani, însă cine-i numărase?).

Am rămas nemișcat până a trecut cel mai puternic val de ameteală. Atunci am ridicat capul și am încercat să înțeleg ceea ce vedeam.

Ajunseseam în ceea ce părea a fi un deșert. Pe o rază de câțiva kilometri, nu era nimeni prin preajmă, din cât mi-am dat seama, dar nu eram singur: câteva aparate de zbor treceau pe deasupra mea cu viteză mică. Aeronavele aveau o formă ciudată și nu era clar ce anume le menținea în aer, din moment ce păreau să aibă aripi sau elice.

Le-am ignorat. Primul lucru pe care trebuia să-l fac era să mă feresc de lumina soarelui; pielea mea se înroșise și nu aveam de unde să știu cât timp fusesem expus. Deșertul era o întindere plată de nisip, ocupând tot orizontul, însă era plin de fragmente din ceea ce păreau să fie resturile unor jucării uriașe. Prin apropiere, vedeam suprafața netedă și curbată a unei jumătăți de coajă de ou, de cel puțin patru metri înălțime, de un verde prăfuit; în depărtare erau forme similare, în culori strălucitoare, însă tot mai șterse, ca și cum se terminase un ceai dansant al unui uriaș. Iar la orizont, un șir de munți se întindeau ca un maxilar întunecat. Aerul mirosea a praf mineral și a metal încins.

M-am târât câțiva metri, până la umbra cojii de ou sparte. Acolo era încântător de răcoare. Ceea ce-mi

mai trebuia acum era niște apă. Și poate ceva cu care să mă acopăr. Dar efortul mișcării m-a făcut să am din nou amețeli. Unul dintre aparatele acelea de zbor ciudate părea să plutească deasupra mea; am încercat să dau din mâini, ca să-i atrag atenția, însă forța mă părăsise. În loc de asta, am închis ochii și mi-am pierdut din nou cunoștința.

III

Când mi-am revenit, mă aflu pe ceea ce părea a fi o targă.

Purtătorii ei erau îmbrăcați în uniforme galbene și purtau măști antipraf care le acopereau gura și nasul. O femeie în aceeași uniformă galbenă pășea lângă mine. Când privirile ni s-au întâlnit, a zis:

– Te rog, încearcă să-ți păstrezi calmul. Știu că ești înspăimântat. Trebuie să ne grăbim, dar, crede-mă, te ducem într-un loc sigur.

Atunci, acest loc *nu* era sigur?

Aterizaseră mai multe aparate de zbor și-am fost dus într-unul dintre ele. Femeia în galben le-a zis câteva cuvinte însoțitorilor ei, într-o limbă pe care n-am recunoscut-o. Capturatorii sau salvatorii mei m-au ridicat în picioare și-am descoperit că puteam sta fără să cad. S-a coborât o ușă, obturând priveliștea deșertului și a cerului. O lumină mai blândă inunda interiorul aparatului de zbor.

Bărbați și femei în combinezoane galbene foiau pe lângă mine, însă eu eram cu ochii pe femeia care-mi vorbise în engleză.

– Încet, a zis ea, luându-mă de braț.

Nu avea mai mult de un metru șaizeci și ceva, iar când și-a dat jos masca, arăta reconfortant de omește. Pielea ei era ciocolatie, avea trăsături vag asiatice, iar părul negru era tuns scurt.

– Cum te simți?

Era o întrebare complicată. Am izbutit să ridic din umeri.

Ne aflam într-o încăpere mare, și m-a însoțit până într-un colț al ei. O suprafață asemănătoare cu un pat alunecă dintr-un perete, împreună cu un rastel cu ceea ce-ar fi putut fi echipament medical. Femeia în galben mi-a cerut să mă întind. Ceilalți soldați sau aviatori – nu știam exact ce erau – ne ignorau și-și vedeau de treburile lor, acționând suprafețele de control întinse de-a lungul pereților sau grăbindu-se spre alte incinte ale aparatului de zbor. Am simțit o senzație de ridicare și-am dedus că decolasem, cu toate că nu se auzea niciun zgomot în afară de cel al vocilor, vorbind într-o limbă pe care n-o înțelegeam. Niciun fel de scuturături, goluri de aer, nicio turbulență.

Femeia în galben a lipit de antebrațul meu și de coșul pieptului un tub metalic bont și-am simțit cum neliniștea mea se transforma, treptat, în amorțeală. Cred că fusesem sedat, însă nu-mi prea păsa. Setea îmi dispăruse.

– Îmi poți spune numele tău? a întrebat femeia.

Am croncănit ceva despre cum că sunt Turk Findley. I-am spus că sunt american, însă, în ultima vreme, am trăit pe Equatoria. Am întrebat-o cine era și de unde. Mi-a zâmbit și mi-a zis:

- Numele meu e Treya, iar locul de unde vin eu se numește Vox.

- Acolo mergem acum?

- Da. Vom ajunge în curând. Încearcă să dormi, dacă poți.

Așa că am închis ochii și-am încercat să-mi trec în revistă viața.

Turk Findley, născut în ultimii ani ai Vârtejului. Diferite ocupații, ca zilier, marinar, pilot pe avioane mici. Am străbătut drumul de la Portal până pe Equatoria pe un cargou de coastă, având ca destinație un șantier de dezmembrări din Lumea Nouă. Am trăit câțiva ani în Port Magellan. Am cunoscut o femeie pe nume Lise Adams, care-și căuta tatăl, iar această căutare ne-a adus printre niște oameni cărora le plăcea să și-o tragă pe droguri marțiene, ne-a dus departe, printre terenurile petrolifere din deșertul equatorian, tocmai când din cer începuse să cadă cenușă, iar din pământ să crească tot felul de lucruri ciudate. O iubeam pe Lise Adams suficient de mult cât să-mi dau seama că nu eram potrivit pentru ea. Ne despărțisem în deșert... și cred că atunci m-au luat Ipoteticii. Mă ridicaseră și mă duseseră tot așa cum un val duce cu el un grăunte de nisip. Și m-au aruncat pe această plajă, pe acest banc, dună de nisip, cu zece

mii de ani în viitor. Acesta era trecutul meu, pe cât l-am putut eu reconstitui.

Când mi-am revenit, mă aflam într-o cabină mai mică și mai intimă a aparatului de zbor. Treya, păzitoarea sau doctorul meu (nu știam ce era de fapt), stătea lângă patul meu fredonând o melodie pe o notă joasă. Ea sau altcineva mă îmbrăcase într-o tunică simplă și o pereche de pantaloni.

Era noapte. Un hublou îngust din stânga mea îmi dezvăluia stele răzlete, care se întorceau ca niște puncte pe-o roată ori de câte ori aparatul de zbor făcea un viraj. Mica Lună equatoriană ajunsese la orizont (ceea ce însemna că mă aflam încă pe Equatoria, indiferent cât de mult s-ar fi putut schimba). Jos de tot, valuri înspumate licăreau cu fosforescență. Zburam deasupra mării, departe de uscat.

– Ce cântec fredonezi? am întrebat.

Treya a tresărit puțin, surprinsă să mă vadă treaz. Părea să aibă douăzeci, douăzeci și cinci de ani. Ochii ei erau cercetători, dar prudenți, de parcă se temea cumva de mine. Dar a zâmbit la întrebare.

– E doar o melodie...

O melodie *familiară*. Era una dintre acele jelanii lente, atât de populare după Vârtej.

– Îmi amintește de un cântec pe care-l cunoșteam. Se intitula...

– *Après Nous*.

Da. Auzit de mine odată, într-un bar, pe când eram tânăr și singur pe lume. Nu era o melodie nasoală, însă

nu-mi puteam imagina cum de supraviețuise zece mii de ani.

- Cum de-o cunoști?

- Ei bine, asta nu-i prea ușor de explicat. Într-un fel, am crescut cu acest cântec.

- Câți ani ai, *mai exact*?

Un alt zâmbet.

- Nu atât de mulți ca tine, Turk Findley. Am, totuși, unele amintiri. De-asta mi te-au repartizat. Nu sunt doar sora ta medicală. Sunt translațoarea ta, ghidul tău.

- Atunci, poate-mi explici...

- Pot să-ți explic o mulțime de lucruri, însă nu acum. Trupul tău are nevoie de odihnă. Pot să-ți dau ceva ca să dormi.

- Am tot *dormit*.

- Așa te simțai când erai cu Ipoteticii... ca într-un somn?

Întrebarea m-a surprins. Știam că fusesem „cu Ipoteticii” într-un anumit sens, dar nu aveam nicio amintire autentică despre asta. Părea să știe mai mult despre acest subiect decât mine. I-am spus și ei.

Treya s-a încruntat și-a început o altă întrebare, însă înainte s-o fi putut termina, aparatul de zbor s-a înclinat puternic. A aruncat o privire nervoasă spre hublou. O izbucnire de lumină albă a ascuns stelele și-a luminat valurile care se rostogoleau dedesubt. M-am ridicat ca să văd mai bine și cred că am zărit ceva la orizont înainte ca străfulgerarea să dispară, ceva ca un continent îndepărtat sau (pentru că era o suprafață

aproape perfect plată) o navă enormă. Apoi a dispărut în beznă.

– Stai jos, a zis Treya încordată.

Aparatul de zbor s-a înscris într-un viraj înclinat. Ea s-a ghemuit pe un scaun atașat de peretele cel mai apropiat.

Încercări de scăpare.

– Credeam că mergem într-un loc sigur.

– Ne îndreptăm într-acolo, dar încă n-am ajuns.

Alte străfulgerări în hublou.

– E vreun război?

– Da. *Rămâi culcat!*

Podeaua s-a sfărâmat.

– Incinta te va proteja dacă aparatul nostru este avariat.

S-a întâmplat aproape înainte ca ea să termine ce avea de zis.

În formația noastră erau cinci aeronave (după cum am aflat mai târziu). Noi executam ultimul zbor din deșertul equatorian. Atacul survenise mai curând și cu mai mare intensitate decât se anticipase. Cele patru aparate din escortă au fost doborâte în timp ce încercau să ne protejeze, iar după aceea am rămas fără apărare.

Îmi amintesc cum Treya m-a apucat de mână. Strânsoarea ei era foarte puternică, iar pielea-i era rece. Apoi, am simțit brusc căldură și-a izbucnit o lumină orbitoare, și-am început să cădem.

IV

O combinație de protocoale pentru situații de urgență și un noroc chior ne-au purtat aparatul de zbor avariat până pe cea mai apropiată insulă a Voxului.

Vox era o ambarcațiune maritimă – o *navă*, în linii mari – însă era mult mai mult decât sugerează această noțiune. Vox era un arhipelag de insule plutitoare, făcute din granit spumat, mult mai mare decât orice văzusem eu în timpul vieții pe mare. De asemenea, însemna o cultură și o națiune, o istorie și o religie. Timp de aproape cinci sute de ani, călătorise pe oceanele Inelului Lumilor. Dușmanii săi erau puternici (mi-a explicat Treya) și erau aproape. Vox gonea înaintea lor spre Portal, care lega Equatoria de Pământ.

Ultimul atac fusese zdrobitor, iar una dintre victimele sale era tocmai aparatul de zbor cu care călătoream.

Am rămas în viață, deoarece compartimentul în care mă trata Treya fusese echipat cu mecanisme sofisticate de supraviețuire: aerogeluri, pentru a ne feri de o decelerare catastrofală, suprafețe de zbor extensibile, pentru a plana spre locul de aterizare. Ne-am oprit pe una dintre insulele exterioare ale arhipelagului Vox, acum nelocuită, și departe de ceea ce numea Treya Miezul Voxului.

Miezul Voxului era centrul arhipelagului și fusese ținta principală a atacului. Prin lumina zorilor, puteam vedea o coloană de fum ridicându-se pe undeva, contra vântului, la orizont.

– Uite, spuse Treya cu o voce traumatizată. Fumul acela trebuie să provină din Miezul Vox.

Am părăsit nava de salvare fumegândă și am urcat o colină acoperită cu iarbă, pe când soarele dispărea dincolo de orizont.

– Rețeaua e mută, zise Treya.

Nu-mi era clar ce însemna asta sau cum de știa așa ceva. Figura ei era încremenită de durere. În afară de compartimentul nostru de supraviețuire, restul aparatului de zbor trebuie că picase în mare. Toți cei de la bord erau morți, în afară de noi... noi fuseserăm salvați și-am întrebat-o de ce eram atât de importanți.

– Nu *noi*, a spus ea. *Tu*. Aparatul de zbor a acționat în așa fel încât să te protejeze pe tine. Eu doar am fost prin preajmă.

– De ce eu?

– Te-am așteptat secole la rând, Turk Findley. Pe tine și pe alții ca tine.

Nu înțelegeam. Însă ea era buimăcită și n-am mai insistat. Vor veni salvatorii, a zis. Ai ei ne vor găsi cât de curând. Nu ne vor lăsa multă vreme prin pustietăți.

Cu asta a dat-o în bară, după cum s-a dovedit.

Peretele exterior al incintei de supraviețuire doborâte încă mai fumega – arsese până la rădăcină iarba de pe pajiștea pe care aterizase – iar interiorul era prea cald ca să poată fi folosit, chiar și ca adăpost temporar. Treya și cu mine am scos afară câteva brațe de materiale recuperabile. Compartimentul de salvare fusese aprovizionat, cu larghețe, cu ceea ce cred că erau medicamente

și materiale medicale, dar mai puțin generos cu ceea ce spunea Treya că era mâncare. Am înșfăcat orice cutie indicată de ea și-am îngrămădit lucrurile salvate sub un copac din apropiere (nu dintr-o specie cunoscută de mine). Copacul era tot ce ne trebuia ca adăpost, pentru moment. Aerul era cald, cerul senin.

În pofida efortului fizic, mă simțeam destul de bine, mult mai bine decât atunci când mă trezisem în deșert. Nu eram obosit, nici deosebit de neliniștit, asta, fără nicio îndoială, datorită medicamentelor băgate de Treya în mine. Nu mă simțeam sedat, doar calm și energic, fără a fi dispus, în mod deosebit, să iau în seamă pericolele de moment. Treya și-a aplicat un fel de unguent pe rana ei, care s-a închis imediat. Apoi și-a pus un tub de sticlă albastră pe partea interioară a brațului. După câteva minute, părea la fel de înzdrăvenită cum mă simțeam și eu, cu toate că încă-și mai purta durerea ca pe o mască.

Pe când soarele părăsea orizontul, era posibil să vezi mai mult din locul unde aterizasem. Era un peisaj somptuos. Când eram mic, mama obișnuia să-mi citească dintr-o Biblie ilustrată, pentru copii, iar insula mi-a reamintit de acuarelele cu Edenul înainte de Cădere. Pajiști nesfârșite, acoperite de plante mărunte, precum trifoiul, erau punctate de pâlcuri de copaci roditori oriunde te uita. Totuși, nu erau nici miei, nici lei. Sau oameni și drumuri. Nici măcar o cărăruie.

- Ar fi bine, am zis, dacă mi-ai putea explica puțin ce se petrece pe-aici.

– Pentru asta am fost instruită. Să te ajut să înțelegi. Dar fără Rețea, mi-e greu să-mi dau seama de unde trebuie să încep.

– Spune-i doar unui străin ca mine ce trebuie să știe.

Și-a ridicat privirea spre cer, în direcția din care bătea vântul, la coloana de fum amenințătoare. Ochii ei reflectau norii.

– Bine, s-a hotărât ea. Am să-ți spun câte ceva. În timp ce așteptăm să fim salvați.

Voxul fusese construit de o comunitate de bărbați și femei care credeau că trebuiau să călătorească spre Pământul interzis și să intre în legătură directă cu Ipoteticii.

Asta se întâmplase acum patru lumi și cinci secole, a spus Treya. De atunci, Vox și-a respectat cu strictețe obiectivul. A trecut prin trei Portaluri, luptând cu inamicii săi, atrăgând noi comunități și noi insule exterioare artificiale, până când a ajuns la configurația sa actuală, ca Arhipelagul Vox.

Dușmanii săi (Treya le spunea „Bionormativi” sau „democrațiile corticale”) credeau că orice încercare de a atrage atenția Ipoteticilor nu numai că era sortită eșecului, dar mai era și periculoasă și suicidală. S-au dat bătălii, și de două ori în ultimii cinci sute de ani Vox aproape că fusese distrus. Însă populația sa se dovedise a fi mult mai disciplinată și deșteaptă decât inamicii. Când Treya a început să dea semne de oboseală, am zis:

– Cum se face că m-ați recuperat din deșert?

- Asta a fost planificat de la bun început, cu mult înainte de a mă naște.

- V-ați așteptat să mă găsiți acolo?

- Știm cum se repară și se refac trupurile Ipoteticilor. Știm, din înregistrările istorice, că anumiți oameni au fost duși pentru ciclul de renaștere, de zece mii de ani, în deșertul equatorian. Ce intră iese. A fost prezis cu o precizie aproape de oră.

Vocea ei devenise respectuoasă.

- Ai fost în prezența Ipoteticilor. De-asta avem nevoie de tine.

- Aveți nevoie de mine pentru ce?

- Portalul care unește Equatoria de Pământ împiedică trecerea oamenilor de secole. Fără tine, nu putem face tranzitul. Înțelegeți?

Nu, dar m-am prefacut că o făcusem.

- Ai pomenit și de alți oameni ca mine.

- Ceilalți care au trecut prin Portalul temporal. Ești ultimul pe care l-am recuperat. Nu știu ce s-a întâmplat cu prietenii tăi. Rețeaua mi-ar putea spune, dar încă este nefuncțională. Ceilalți sunt deja la bord, probabil că erau în Miezul Vox în momentul atacului.

A lăsat această idee să plutească o vreme în aer.

- S-ar putea să fii singurul supraviețuitor. Cineva *trebuie* să vină după noi. Vor sosi aici cât pot de repede. Ne vor găsi și ne vor duce acasă.

Așa a zis, cu toate că cerul a rămas albastru și pustiu.

În după-amiaza aceea am cercetat zona unde am aterizat, ținându-ne la o distanță de la care să ne putem

vedea tabăra, și-am adunat lemne pentru foc. Toți copacii din această insulă a Arhipelagului Vox produceau fructe comestibile, spusese Treya, și-am adunat și din ele. Am legat vreascurile cu o coardă împletită, recuperată din nava de salvare, și-am băgat fructele – niște păstăi galbene, de mărimea unor ardei grași – într-un sac de pânză, de asemenea recuperat. Era bine să faci ceva folositor, chiar și în mijlocul a ceea ce începea să pară un vis urât, prelungit. În afară de câte-un ciripit ocazional de pasăre și foșnetul frunzelor în vânt, singurul sunet auzibil era ritmul propriei mele respirații. Peisajul unduios ar fi fost liniștitor dacă o coloană de fum n-ar mai fi murdărit încă orizontul.

Mă gândeam la fum când m-am întors în tabără. Am întrebat-o pe Treya dacă atacul fusese nuclear sau dacă trebuia să ne facem griji din cauza emisiilor radioactive. Nu știa nimic de asta, pe Vox nu mai avusese loc un atac termonuclear „de pe vremea războaielor Ortodoxiei“, cu mai bine de două sute de ani înainte să se fi născut ea. Istoria pe care o învățase nu luase în discuție efectele.

– Cred că nu contează, am spus. Oricum n-am putea face nimic. Și se pare că vântul ne favorizează.

Norul de fum începuse să se risipească, paralel cu poziția noastră. Treya se încruntă, făcându-și palma streășină și privind contra vântului.

– Vox este o navă acționată de o forță motrice, zise ea. Ne aflăm la pupa ei, și-ar *trebui* să fim sub vântul Miezului Vox. S-ar putea să fim în derivă.

Nu știam ce voia să spună (sau ce însemna „cârmă“ pentru o navă de mărimea unui mic continent), însă era o confirmare că avariile produse Miezului Vox erau importante și că ajutorul s-ar putea să nu ajungă la noi atât de repede pe cât se aștepta Treya. M-a ajutat să sap o groapă pentru foc, dar era irascibilă și necomunicativă.

N-aveam niciun ceas ca să ținem socoteala timpului. Am dormit o bucată de vreme, până când efectul stimulentei s-a epuizat. Când m-am trezit, soarele tocmai atingea orizontul. Aerul era mai rece acum, iar Treya mi-a arătat cum să folosesc uneltele recuperate ca să aprind vreascurile adunate de mine.

Odată ce focul a început să trosnească, m-am mai gândit la poziția noastră, adică la poziția fizică a Voxului față de coastele Equatoriei. Pe vremea mea, Equatoria era un avanpost stabilit în Lumea Nouă, planeta pe care ajungeai când navigai din Sumatra prin Portalul Ipoteticilor. Dacă Vox se îndrepta spre Pământ, trebuia să meargă spre partea din Equatoria a aceluiași Portal, încercând să efectueze traversarea. Așa că n-am fost surprins când vârful Portalului s-a ivit licărind pe cerul tot mai întunecat de după apus.

Portalul era o structură a Ipoteticilor, construită pe măsura lor. Acasă, picioarele sale erau înfipite pe fundul Oceanului Indian, iar vârful său se întindea până dincolo de atmosfera Pământului. Geamănul său equatorian avea aceeași mărime și era posibil să fie, într-un anume sens, același obiect fizic. Un Portal, două lumi.

Multă vreme după apus, vârful său încă mai reflecta lumina soarelui, o fâșie argintie sus, la mare înălțime. Zece mii de ani nu-l schimbaseră. Treya privea în sus, neabătută, și șoptea ceva liniștitor, pe limba ei. Când a terminat, am întrebat-o dacă cuvintele fuseseră un cântec sau o rugăciune.

– Poate că amândouă.

– Poți să-mi traduci?

– Este o poezie despre ciclurile cerului, viața Ipotețicilor. Poezia spune că nu există un început sau sfârșit.

– Nu știu nimic despre asta.

– Nu știi multe.

Nefericirea de pe fața ei era vizibilă. I-am spus că n-am înțeles ce s-a întâmplat cu Miezul Vox, dar că-mi părea rău pentru pierderea ei.

Mi-a întors un zâmbet trist.

– Iar mie-mi pare rău pentru pierderea *ta*.

Nu mă gândisem la ce mi se întâmplase dintr-o asemenea perspectivă, *pierderea mea*. Dar era adevărat. Mă aflam, irevocabil, la zece milenii distanță de casă. Eram dezrădăcinat. Îndurerat. Și, în mod ciudat, eram liber.

Dimineața, mi-a dat încă o doză din aparent inepuizabila ei rezervă de medicamente. Era singura consolare pe care mi-o putea oferi, iar eu am acceptat-o bucuros.

V

– Dacă ajutorul era pe drum, ar fi ajuns deja. Nu putem aștepta o veșnicie. Trebuie s-o luăm din loc.

Spre Miezul Vox, se gândea ea: spre capitala în flăcări a națiunii ei plutitoare.

– E posibil?

– Cred că da.

– Aici avem toată mâncarea care ne trebuie. Iar dacă rămânem lângă epavă, vom fi mai ușor de găsit.

– Nu, Turk. Trebuie să ajungem la Miez înainte ca Vox să traverseze Portalul. Dar nu-i numai atât. Rețeaua este tot nefuncțională.

– De ce e asta o problemă?

– Rețeaua nu-i doar o conexiune pasivă. Unele părți ale trupului și minții mele depind de ea.

– Pentru ce depind de ea? Pari să fii în ordine.

– Medicamentele pe care mi le administrez mă ajută. Însă ele nu sunt o soluție. Trebuie să mă întorc la Miezul Vox, crede-mă.

Așa că a insistat, iar eu nu mă aflu în situația de a putea s-o contrazic. Probabil că era adevărată chestia cu medicamentele. Își făcuse două doze, în această dimineață, dar era evident că aveau un efect întăritor mai redus decât cu o zi înainte. Așa că am împachetat toate obiectele utile recuperate, pe care le puteam duce, și ne-am pus în mișcare.

Ne-am găsit un ritm constant, pe măsură ce dimineața înainta. Dacă războiul mai continua, nu exista niciun semn despre asta. Cerul era albastru și pustiu. Peisajul unduitor nu ridica niciun obstacol real, și ne-am orientat spre coloana de fum care se ridica încă dincolo de linia orizontului. Cam pe la amiază, am urcat pe coama unui delușor care ne permitea o

perspectivă până la marginile insulei: ocean din trei părți, iar în direcția vântului se vedea o palmă de pământ care era probabil următoarea insulă din lanț.

Și mai interesant, patru turnuri se ridicau deasupra coronamentului pădurii din fața noastră; structuri făcute de om, fără ferestre și negre, cu vreo douăzeci, treizeci de etaje. Între turnuri erau mulți kilometri, iar ca să ne îndreptăm spre oricare dintre ele ar fi însemnat să facem un ocol serios. Însă în ele erau oameni, am sugerat, poate am putea primi ajutor.

- Nu!

Treya a scuturat vehement din cap.

- Nu, nu-i nimeni acolo. Turnurile sunt niște mașinării, nu locuri unde oamenii ar putea locui. Ele colectează radiația ambientală și o pompează mai jos.

- Jos?

- Jos, în partea concavă a insulei, acolo unde sunt fermele.

- Vă țineți fermele sub pământ?

Sus, era pământ fertil din belșug, fără a mai po-
meni și de lumina naturală.

Dar nu, a zis ea: Vox a fost proiectat pentru călătorii prin medii în schimbare sau ostile, ceea ce a făcut agricultura tradițională imposibilă. Sursele sale de hrană trebuie protejate. Tot ceea ce creștea pe sol era natural, sălbatic. Inițial, aceste insule fuseseră suprafețe de granit pur; solul s-a acumulat timp de secole, și-a fost acaparat de plantele cultivate scăpate din mediul lor și de semințele aduse de vânt.

- Putem coborî spre terenurile cultivate?

- Posibil. Dar n-ar fi prea înțelept.

- De ce... fermierii sunt periculoși?

- Fără Rețea, ar putea fi. Este dificil de explicat, însă Rețeaua funcționează și ca un mecanism de control social. Până nu e restabilită, ar trebui să evităm mulțimile nedisciplinate.

- Așadar, fermierii fac scandal când sunt scăpați din lesă?

- Te rog, nu face comentarii facile despre lucrurile pe care nu le înțelegi.

Treya și-a ajustat rucsacul și a luat-o câțiva pași înaintea mea, aceasta fiind metoda ei de a pune capăt conversației. Am urmat-o în jos pe deal, înapoi în umbra pădurii. Am încercat să cuantific progresul nostru marcând poziția relativă a turnurilor negre ori de câte ori traversam vreo coamă descoperită.

În acea după-amiază vremea s-a întors împotriva noastră. Norii s-au năpustit pe cer, dinspre mare, urmați de un vânt dezlănțuit și rafale de ploaie. Am continuat să mășăluim posomorâți până când lumina zilei a început să pălească; apoi am găsit un crâng unde să ne adăpostim și-am întins o prelată impermeabilă între crengile încâlcite, un simulacru de cort. Am reușit să aprind și-un mic foc.

Când s-a lăsat întunericul, ne-am înghesuit sub prelată. Aerul duhnea a fum și a pământ reavăn. Treya îngâna ceva pentru sine, în vreme ce eu încălzeam rațiile de hrană. Era același cântec fredonat în aparatul de zbor înainte de a fi distrus. Am întrebat-o din nou

cum se face că știa un cântec popular de acum zece mii de ani.

– A fost parte din instruirea mea. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că te plictisesc.

– Nu mă plictisești. Știu cântecul ăsta. Prima dată când l-am auzit, eram în Belize, așteptând o slujbă pe un petrolier într-un bar unde se ascultau melodii americane. Unde l-ai auzit?

Privi dincolo de foc, în pădurea întunecată.

– Dintr-un fișier de pe un server aflat în dormitorul meu. Părinții mei erau plecați, așa că l-am pornit și-am dansat.

Vocea-i era firavă.

– Unde-a fost asta?

– Champlain.

– Champlain?

– Statul New York. Aproape de frontiera canadiană.

– Champlain pe *Pământ*?

Mi-a aruncat o privire ciudată. Apoi ochii i s-au mărit. Își duse mâna la gură.

– Treya? Ești bine?

Se pare că nu era. Și-a înșfăcat rucsacul, a scotocit prin el, apoi a scos distribuitorul farmaceutic și l-a lipit de braț.

Imediat ce respirația i-a revenit la normal, mi-a spus:

– Îmi pare rău. A fost o greșeală. Te rog să nu mă mai întrebi despre asemenea lucruri.

– Poate că aș fi de vreun folos dacă-mi spui ce se întâmplă.

- Nu acum.

S-a ghemuit mai aproape de foc și a închis ochii.

Până dimineața, ploaia se transformase în brumă și ceață. Vântul se liniștise, însă în timpul nopții doborâse o bunățate de fructe coapte, un adevărat ospăț pentru micul dejun.

Coloana de fum provenită din Miezul Voxului era invizibilă pe cerul înnorat, însă două dintre turnurile întunecate erau suficient de aproape ca să servească drept puncte de reper. Pe la jumătatea dimineții, ceața s-a mai subțiat, iar până la amiază, norii s-au risipit și puteam auzi freamătul mării.

Treya era vorbăreată în timpul zilei, poate și pentru că se îndopase cu medicamente (își aplicase fiola pe braț de două ori deja). Evident, se baza pe drog ca o măsură de compensare a pierderii „Rețelei“, indiferent ce însemna asta pentru ea. Și tot la fel de evident, problemele ei se agravau. A început să vorbească aproape imediat după ce-am părăsit tabăra și n-a fost o conversație, ci un monolog aiurea și nervos, un monolog al cocainei, pe care l-aș fi crezut posibil într-un alt timp și spațiu. Am ascultat cu atenție și n-am întrerupt-o, cu toate că jumătate din ce spunea n-avea nicio noimă. În momentele ciudate, când se oprea, vântul de prin copaci părea că vuieste, brusc, mai tare.

Mi-a povestit că s-a născut într-o familie de muncitori la drone, în partea cea mai îndepărtată de sub vânt, din Miezul Voxului. „Drone“ era cuvântul folosit de ea, însă avea un fel de semnificație aparte:

munca la drone era prestigioasă în lumea ei. Dronele erau echipate cu interfețe neurale care le permiteau să execute zeci de operațiuni complicate, „supraveghind infrastructuri sau implementând noi instrumente“. Erau o castă inferioară managerilor, însă erau mândri de versatilitatea lor. Treya fusese instruită, încă de la naștere, să se alăture unui grup de terapeuți și medici al căror unic scop era să interacționeze cu supraviețuitorii activității Ipoteticilor, după ce aceștia erau recuperați din deșertul equatorian. În calitate de „terapeut de legătură“, ea trebuia să vorbească engleza colocvială, așa cum era vorbită acum zece secole.

O învățase din Rețea. Însă Rețeaua îi oferise mai mult decât un vocabular: îi dăduse o a doua identitate, cu totul nouă, un set de amintiri implantate, sintetizate după documente din secolul XXI și transmise prin nodul interactiv atașat coloanei sale vertebrale la naștere. Ea numea această a doua personalitate „impersona“; nu era doar un lexicon, ci și o viață, cu întregul său conținut de locuri și oameni, gânduri și simțăminte.

Sursa primară a fost o femeie pe nume Allison Pearl. Allison Pearl se născuse în Champlain, New York, la sfârșitul Vârtejului. Jurnalul ei s-a păstrat ca un document istoric, iar Rețeaua a sintetizat impersona lui Treya din conținutul lui.

– Când am nevoie de un cuvânt englezesc, îl iau de la Allison. Îi plăceau cuvintele. Îi plăcea să le scrie. Cuvinte precum „portocală“, fructul. Un fruct pe care nu l-am văzut și nu l-am gustat niciodată. Allison iubea portocalele. De la ea mi-au rămas cuvântul și conceptul,

rotunjimea și strălucirea și culoarea portocalei, dar nu și gustul ei... Dar asemenea amintiri sunt periculoase. Trebuie ținute în frâu. Fără Rețea, s-o mențină în limitele sale, personalitatea lui Allison începe să metastazeze. Îmi caut propriile mele amintiri și le activez pe ale ei. Și nu pot continua așa. Drogurile și medicamentele mă ajută, însă numai pentru un timp...

Treya mi-a povestit asta și multe altele. Până acum, înțelegeam, și cred că spunea adevărul. O credeam pentru că vocea ei căpătase o nazalizare americană, colorată cu expresii pe care era posibil să le fi luat direct din jurnalul lui Allison Pearl. Ceea ce explica melodia pe care o tot fredona, momentele în care era distrată, felul în care-și ridica din când în când capul, de parcă ar fi ascultat o voce inaudibilă pentru mine.

– Știu că aceste amintiri nu sunt adevărate – provin din interferențele Rețelei și ordonarea informațiilor vechi – însă și numai discutând astfel despre ele îmi dă simțăminte ciudate, ca și cum...

– Ca și cum ce?

S-a întors, fixându-mă cu privirea. Probabil, nu-și dăduse seama că vorbise cu glas tare. N-ar fi trebuit s-o întrerup.

– Ca și cum aici n-ar fi locul meu. Ca și cum acesta ar fi un *viitor* ciudat.

Își înfipse călcâiul în pământul reavăn.

– Ca și cum aș fi o străină de acest loc. Ca și tine.

Nu cu mult înainte de apusul soarelui, am ajuns la marginea insulei. *Margine*, nu *țarm*. Aici, artificialitatea

ei era evidentă. Pădurea făcea loc unei pante, acoperită cu vegetație mărunță și piatră, care cobora aproape vertical, o cădere în mare de câțiva zeci de metri. Dincolo de hău se afla următoarea insulă din Arhipelagul Vox, despărțită de acesta de un canal de opt sute de metri lățime.

– Ce păcat că nu există un pod, am zis.

– Există, spuse Treya brusc. Un fel de pod. Ar trebui să-l putem vedea de aici.

Se întinse pe burtă, grăbindu-se spre marginea stâncii, făcându-mi semn s-o imit. Înălțimile nu mă deranjează în mod deosebit – am pilotat avioane în lumea de dinaintea ăsteia – dar apropierea de prăpastia verticală nu era unul dintre lucrurile cele mai lejere pe care să le fac.

– Acolo, jos, a zis Treya, arătând cu degetul. Îl vezi?

Soarele apunea, iar canalul era deja în zona de umbră. Păsările de mare își făcuseră cuiburi acolo unde secole de vânt și ploaie săpaseră găuri în stâncă. Departe, spre stânga, puteam vedea spre ce arăta. Un tunel închis lega această insulă artificială de următoarea, cu toate că doar capătul celălalt era vizibil pe curbura peretelui. Tunelul era o întunecime mărginită de reziduuri de sare, de aceeași culoare ca marea de dedesubt. Amețeala și perspectiva bizară făceau să fie greu de apreciat mărimea sa reală, dar cred că puteai să pui o duzină de camionete una lângă cealaltă și să te deplasezi de la un capăt la altul al tunelului, și încă să-ți mai rămână ceva spațiu în plus. Chiar și așa, nu existau niciun fel de câpriori, funii, cabluri sau scripeți de sprijin; cumva, structura-și

susținea propria sa greutate. N-am putut să nu mă gândesc la tensiunile fizice generate de legătura dintre aceste două enorme mase plutitoare, chiar dacă tunelul însuși purta numai o fracțiune din greutate.

– De obicei, spuse Treya, transportoarele automate de marfă străbat tunelul, ducând biomasă neprelucrată spre Miezul Vox și produse finite înapoi, la fermieri. Tunelul nu-i făcut să fie traversat pe jos, dar așa va trebui să fie.

– Cum ajungem înăuntru?

– Nu o s-o facem. S-ar putea să reușim de jos, din hambarele fermelor, dar nu de aici. Va trebui să intrăm de afară.

M-am gândit o clipă la asta, încercând să țin ideea la o distanță convenabilă.

– Există trepte cioplite pe marginea stâncii, a adăugat ea. Nu le poți vedea din acest unghi. Însă au fost săpate în timpul construcției, așa că, probabil, sunt foarte erodate. Nu va fi ușor de coborât.

– Capătul tunelului este o suprafață curbă și pare destul de alunecoasă.

– S-ar putea să fie mai lat decât crezi.

– Sau *nu*.

– Nu avem de ales.

Însă era prea târziu să încercăm ceva, cu numai cele două ore de lumină rămase.

Ne-am ridicat o altă tabără înapoi, în pădure. O priveam pe Treya cum își face încă o injecție cu seringă ei.

– E fără fund? am zis.

- Se reumple singură. Are propriul ei metabolism. Ia puțin sânge în timpul injecțiilor și-l folosește ca materie primă pentru catalizarea moleculelor active. Funcționează pe baza căldurii corporale și a luminii ambientale. Pentru tine, a fabricat un medicament care a suprimat anxietatea. Mie îmi dă cu totul altceva.

Încetasem să mai iau dozele atunci când mi le oferea. Am decis să trăiesc cu neliniștea mea.

- Cum știe ce să sintetizeze?

S-a încruntat, așa cum făcea ori de câte ori se confrunta cu un concept pentru care mentorul ei fantomatic, Allison Pearl, nu avea un cuvânt pregătit.

- Ia eșantioane din compoziția sângelui și face o estimare aproximativă. Dar nu, nu-i fără fund. Trebuie reîmprospătată, iar aceasta începe să obosească. Dar dacă vrei s-o folosești și tu, este în ordine, a adăugat ea.

- Nu. Ție ce-ți dă?

- Un fel de... l-ai putea numi intensificator cognitiv. Ajută la menținerea limitei dintre amintirile mele reale și cele virtuale. Dar este numai o soluție temporară.

Se zgribuli în lumina focului.

- Ceea ce-mi trebuie cu adevărat este Rețeaua.

- Ce este, mai precis, această Rețea, un soi de interfață internă wireless?

- Nu-i exact cum spui tu, dar, într-un fel, da. Cu deosebirea că semnalele pe care le recepționez sunt convertite în regulatori biologici și neurologici. Toată lumea de pe Vox are un nod, și suntem legați cu toții la Rețea. Nu știu de ce n-a fost reparată. Chiar dacă transponderele din Miezul Vox au fost distruse,

tehnicienii ar fi trebuit să poată să restabilească până acum funcționalitățile de bază. Numai dacă procesoarele nu au fost avariate. Însă au fost construite pentru a rezista la orice, cu excepția unei lovituri directe a unei arme cu mare capacitate de distrugere.

– Atunci, poate că asta s-a întâmplat, o lovitură directă.

– Poate.

– Ceea ce înseamnă că avem șanse foarte mari să ne îndreptăm spre un deșert radioactiv.

– Nu avem de ales, răspuse ea pe un ton plat.

M-am ridicat după ce a adormit, întreținând focul.

Învățasem, cu multă vreme în urmă, că situațiile de urgență operează după propriile lor reguli. Faci ce trebuie să faci, faci ceea ce este posibil și ignori ce nu poți schimba. Acum, mai mult ca sigur, se aplicau reguli noi. Iar singurul meu ghid era o expertă în drone, ahtiată după droguri, care mai era și fantoma unei autoare de jurnal din Champlain, New York.

Unele dintre cele mai recente amintiri ale mele începuseră să se contureze. Cu doar câteva zile în urmă (după cum am trăit asta) încercam să supraviețuiesc unei serii de cutremure generate de ceea ce Treya numea Portalul Temporal, pe când se trezea din starea sa de hibernare, în deșertul equatorian. Acum mă aflam aici, pe Vox. Nu poți analiza astfel de evenimente. Poți doar să le înduri.

Am lăsat focul să ardă până s-a redus la strălucirea tăciunilor. Portalul Ipoteticilor licărea la înălțime,

un zâmbet ironic printre stele, iar freamătul mării era amplificat de ecoul produs de stâncile din apropiere. M-am întrebat cine lansase o armă nucleară asupra Miezului Vox, și de ce o făcuseră, și dacă motivele lor fuseseră pe-atât de superficiale pe cât sugerase Treya. Mai devreme sau mai târziu va trebui să-mi aleg tabăra.

Poate că Allison Pearl, Fantoma din Champlain, nu trecuse nici ea în vreo tabără. Poate că asta găsisese Treya atât de derutant la toate acestea: că Allison și cu mine eram amândoi niște umbre ale unui trecut îndepărtat, ambii fiind potențial neloiali Miezului Vox.

VI

Am demontat tabăra în zori și-am luat-o pe marginea stâncii până când am ajuns la ceea ce numise Treya „trepte“, niște declivități¹ late, săpate în suprafața granitului. Timpul le tocise, transformându-le în borduri înclinate, care despărțeau pante abrupte, ametoitoare, de câte trei metri. Toate suprafețele erau alunecoase din cauza mușchiului și a excrementelor de pasăre, și cu cât coboram mai mult, cu atât mai puternic se auzea mugetul oceanului. În cele din urmă, stâncile apropiate ale insulelor gemene au acoperit mare parte din cerul de deasupra noastră, obturând

¹ Unghi format de o dreaptă înclinată cu planul orizontal sau înclinare a unui teren, a unei șosele sau a unei căi ferate pe o porțiune uniformă (n. tr.).

aproape în totalitate lumina soarelui, lăsând să treacă doar raze firave. Înaintam lent, și ne-am oprit de două ori ca Treya să-și facă injecții cu seringă ei high-tech. Expresia feței sale era mohorâtă și, dincolo de asta, înspăimântată.

După unghiul în care cădea lumina, am presupus că era amiază, sau mai târziu, când am ajutat-o să treacă de ultima pantă verticală până pe acoperișul tunelului propriu-zis. Intrarea era mai lată decât păruse de sus, și-am putut să rămânem acolo destul de în siguranță, cu toate că era înfiorător să pășești pe o suprafață rotunjită pe ambele părți, puternic înclinată. Distanța până la celălalt capăt de ancorare, acum ascuns de ceață, era cam de opt sute de metri, și acolo va trebui să efectuăm încă o rundă de coborâri, iar cu puțin noroc vom reuși asta înainte de lăsarea întunericului. Bezna se înstăpânea rapid pe-aici.

De dragul conversației, am întrebat-o pe Treya ce-și amintea (ea sau Allison Pearl) despre Champlain.

– Nu sunt sigură că este bine să-ți răspund la această întrebare.

– Nu contează.

A oftat.

– Champlain. Ierni geroase. Veri fierbinți. Înnot pe lacul de la Catfish Point. Familia mea era lefteră majoritatea timpului. Erau anii de după Vârtej, când toată lumea susținea că Ipoteticii erau, de fapt, bine intenționați, protejându-ne. Însă eu n-am crezut niciodată asta. Mergând pe trotuarele din Champlain, știi cum lucește cimentul în lumina soarelui? N-aș fi putut avea

mai mult de zece ani, dar îmi amintesc că mă gândeam că așa trebuie să fi arătat noi în ochii Ipoteticilor, nu numai noi, ci întreaga noastră planetă, doar un luciul pe sub tălpi, ceva ce observi pe moment și apoi uiți.

– Nu așa vorbește Treya despre Ipotetici.

Mi-a aruncat o privire iritată.

– Eu *sunt* Treya.

Mai făcu câțiva pași.

– Allison s-a înșelat. Ipoteticii sunt zei prin orice definiție, însă nu sunt *indiferenți*.

Se opri și se uită pieziș la mine, ștergându-și ochii de sarea adusă de ceață.

– Ar trebui să știi asta!

Poate că da. Curând, am ajuns la mijlocul tunelului, unde vântul se abătea mugind în pereții hăurilor sub forma unei furtuni direcționate și a trebuit să mergem în patru labe, ca niște furnici ținându-se de o sfoară de rufe pe ploaie. Orice conversație era imposibilă. Prin palmele mele treceau vibrații intermitente, transmise de tunel, ca de metal gemând sub tensiuni incalculabile. Mă întrebam ce-ar putea să distrugă acest arhipelag avariat, un alt atac nuclear? Sau ceva pe atât de simplu ca o mare agitată și un vânt puternic, ținând cont de cele întâmplare? Mi-am imaginat cabluri de grosimea unor garnituri de metrou rupându-se și pocnind, nave-insulă, ca niște jucării Pinata¹ sparte,

¹ Figurină confecționată din pastă de hârtie, de diferite forme și culori, umplută cu dulciuri și jucării, atârnată în bradul de Crăciun sau de alte obiecte (în Mexic și în America Centrală) (n. tr.).

golindu-și conținutul în mare. Nu era un gând prea liniștitor. Dacă n-ar fi fost Treya, m-aș fi întors, probabil. Dar dacă n-ar fi fost Treya, nici n-aș fi ajuns acolo.

În sfârșit, am ajuns în umbra stâncii de vizavi, iar vântul s-a domolit până la nivelul unui geamăt, iar noi ne-am putut ridica din nou. Treptele care fuseseră săpate în stânca de granit erau identice cu cele din trecătoare: erodate și pline de mușchi, abrupte și duhnind a mare. Urcasem cam o duzină din ele, când Treya a icnit și s-a oprit brusc.

Marginea de deasupra noastră era plină de lume.

Probabil că ne văzuseră venind și se ascunseseră până când fuseseră pregătiți să se arate. Nu păreau prea încântați.

– *Fermieri*, a șoptit Treya.

Erau cam treizeci, femei și bărbați, toți fixându-ne cu o expresie sumbră. Mulți dintre ei purtau echipamente care s-ar fi putut să fie arme. Treya a aruncat o privire în spate, spre podul pe care tocmai îl trecusem. Însă era prea târziu și prea întuneric să mai alergăm. Eram depășiți numeric și înconjurați din toate părțile.

S-a întins după mâna mea și a apucat-o. Pielea-i era rece. I-am simțit pulsul.

– Lasă-mă să vorbesc eu cu ei, a zis.

Am săltat-o spre bordura de sus, iar ea m-a tras după ea și-am ajuns la același nivel cu mulțimea. Fermierii ne-au înconjurat. Treya și-a ridicat brațele într-un gest conciliant. Apoi căpetenia lor a pășit înainte.

Cel puțin, așa credeam, că era căpetenia. Nu purta niciun însemn care să-i desemneze rangul, însă nimeni

nu-i punea autoritatea la îndoială. Căra o țevă metalică, de lungimea unui baston, ascuțită la un capăt.

Înainte să deschidă gura, Treya a spus ceva în limba ei maternă. Șeful a ascultat nerăbdător. Era un bărbat masiv, cu vreo zece centimetri mai înalt decât mine. Treya șopti în engleză:

– I-am spus că ești unul dintre Absorbiți. Dacă asta contează cât de cât pentru el...

Dar n-a contat. A lătrat câteva cuvinte spre Treya. Ea a răspuns cu ceva ezitant. El a lătrat din nou. Ea și-a plecat capul și-a început să tremure.

– Indiferent ce se întâmplă, mi-a șoptit, să nu te amesteci.

Căpetenia și-a pus mâinile pe umerii ei. A împins-o în jos, spre suprafața alunecoasă de granit de pe nivel. Ea s-a culcat pe burtă. Pometul ei stâng s-a julit de stâncă și-a început să sângereze. A închis ochii de durere.

Am avut parte de porția mea de păruieli. N-am fost niciodată un bățauș. Însă nu puteam sta pasiv și să privesc. M-am îndreptat spre fermier. Înainte să pot ajunge la el, prietenii lui au pus mâna pe mine, trăgându-mă înapoi. M-au forțat să mă așez în genunchi.

Fermierul-șef și-a pus piciorul pe partea de jos a spinării lui Treya, ținând-o jos. Apoi și-a ridicat arma și a coborât-o încet. Capătul ascuțit a atins un nod al spinării ei, chiar sub ceafă. Trupul i-a înțepenit sub apăsarea țevii.

Fermierul a împins cu putere.

SANDRA ȘI BOSE

Sandra se duse la culcare convinsă că documentul era un fals – o glumă proastă – gândindu-se că era prea târziu ca să-l sune pe Bose și să-l acuze că el era autorul. Cu toate că, dacă era o *glumă*, era una inutil de elaborată. Nu putea crede că Orrin Mather, timidul și incoerentul tânăr chestionat de ea la centru, scrisese așa ceva. Așa că încercă să uite de întrebările fără răspuns și să se bucure de un somn decent.

În zori, reușise, aprecie ea, să aibă parte de trei ore de somn odihnitor, ceea ce însemna că va avea parte de o zi încărcată și iritantă. Iar temperatura va fi iar caniculară, judecând după abureala care îngreuna priveliștea de la fereastra din livingul ei. Era acel gen de smog pe care numai luna august în Houston îl putea genera.

Încercă să-l sune pe Bose de la telefonul de bord din mașina ei, însă apelul fu vărsat în căsuța vocală. Își lăsa numele și telefonul de la serviciu și adăugă:

„Este posibil să-mi fi trimis un fișier greșit? Sau poate că ar trebui să vă chestionez pe *dumneavoastră* pentru o admitere în Centrul de Asistență. Sunați cât puteți de repede, să lămurim această încurcătură.“

Sandra era psihiatrul de evaluare la Centrul de Stat pentru Asistență din zona Houston de suficient de mult timp ca să știe când urma să se petreacă ceva. Iar în această dimineață plutea ceva în aer.

Munca pe care o presta ea avea o anumită ambiguitate morală, chiar și în cele mai bune condiții. Sistemul de asistență de stat fusese mandatat de Congres după haosul de după Vârtej, când vagabondajul și bolile mentale ajunseseră la niveluri epidemice. Legislația fusese bine intenționată, și încă oricărei persoane cu dizabilități psihiatrice asistența de stat îi oferea o viață mai bună decât cea de pe stradă. Medicii erau entuziasmați, protocoalele farmaceutice erau bine ementate, iar cazarea la comun, deși frustă, asigura un loc curat și bine supravegheat.

Însă, mult prea des, ajungeau în Centrul de Asistență persoane care n-aveau ce căuta acolo: borfași, săraci, scandalagii, oameni obișnuiți, ajunși într-o stare de perplexitate cronică din cauza problemelor economice. Iar din Centrul de Asistență, odată ce primeai statutul de internat, nu era prea ușor să pleci. O serie întreagă de scrutine locale se opuseseră ca locatarii centrului să fie „azvârliti înapoi pe stradă“, iar programul statal de reeducare era în permanență atacat de activiștii

NIMBY¹. Ceea ce însemna că populația din Centrul de Asistență creștea constant, în vreme ce bugetul său rămânea același. Ceea ce presupunea un personal prost plătit, tabere suprapopulate și scandaluri periodice în presă.

În calitatea sa de medic de evaluare, treaba Sandrei era să reducă aceste probleme încă de la început, să-i primească pe cei cu necesități reale, respingându-i (sau îndrumându-i spre alte agenții de asistență socială) pe cei doar confuzi. În teorie, era la fel de simplu ca verificarea simptomelor pacientului și redactarea unei recomandări. De fapt, munca ei se baza mai mult pe deducții și numeroase decizii dureroase. Dacă respingeai prea multe cazuri, poliția locală devenea irascibilă; dacă acceptai prea multe, direcțiunea începea să te acuze de „mărinimie”. Mai rău, cazurile ei nu erau abstracții, ci oameni: betegiți, istoviți, supărați, triști și, ocazional, violenți. Oamenii considerau prea adesea internarea în Centrul de Asistență ca pe o condamnare la închisoare, ceea ce, într-un fel, chiar era.

Așa că se instala o tensiune inevitabilă, trebuia menținut un echilibru, iar în interiorul instituției înseși existau niște corzi invizibile care vibrau la notele corecte sau greșite. Intrând în aripa unde-și avea biroul, Sandra observă că asistenta de la recepția de sector îi arunca priviri pe furiș. O coardă ciupită. Circumspectă acum, se opri înaintea rețelei de găuri din plastic unde

¹ NIMBY (Not In My Back Yard) – Persoane, localnici, care se opun oricărui proiect civic din vecinătatea lor (n. tr.).

personalul depunea hârţogăria sau cazurile în aşteptare. Femeia, al cărei nume era Wattmore, zise:

– Nu vă mai deranjaţi să căutaţi dosarul Mather, doamnă doctor Cole... E la domnul doctor Congreve.

– Nu înţeleg. Doctorul Congreve a luat dosarul de caz al lui Orrin Mather?

– Nu asta v-am spus?

– De ce?

– Cred că va trebui să-l întrebaţi chiar dumneavoastră.

Asistenta Wattmore se întoarse spre monitorul ei şi tastă ceva, expediind-o.

Sandra intră în biroul ei şi-l sună pe Congreve. Arthur Congreve era superiorul ei ierarhic la centru. Superviza întregul personal de la evaluări. Sandra nu-l plăcea – îl considera distant, indiferent, din punct de vedere profesional, şi, probabil, înrăit tocmai de munca sa – însă între ei nu existase niciodată un conflict serios. Nu-şi putea imagina de ce luase dosarul lui Mather fără s-o anunţe în prealabil.

Congreve începu să turuie imediat ce ridică receptorul telefonului:

– Să te ajut, Sandra? Apropo, mă aflu în aripa B, gata să intru la o întrevedere, aşa că s-o rezolvăm cât mai repede.

– Wattmore mi-a spus că ai luat dosarul lui Orrin Mather.

– Da... Mi s-a părut mie că-i sclipeau ochii ca mărgelile. Uite, îmi pare rău că n-am discutat cu tine înainte. Numai că avem un om nou la evaluări, domnul

doctor Abe Fein, pe care-l voi prezenta la următoarea noastră adunare generală, și m-am gândit să-i fac introducerea cu un caz sigur. Mather e cel mai puțin problematic candidat pe care-l avem, și n-am vrut ca Fein să-și înceapă activitatea cu un subiect ostil. Nu-ți face probleme, am să-l supervizez pe Fein.

– N-am știut că avem un nou angajat.

– E un tip de treabă, și-a făcut stagiatura la Baylor, în Dallas, și e foarte promițător. Am să-l țin din scurt până se prinde ce și cum facem noi pe aici.

– Problema este că am trecut deja preliminarii cu Orrin Mather. Cred că am stabilit un oarecare contact cu el.

– Presupun că toate datele pertinente sunt în dosar. Mai este și altceva, Sandra? Nu vreau să fiu nepoliticos, dar am oameni care mă așteaptă.

Știa că era inutil să insiste. În pofida pregătirii sale medicale, Congreve fusese angajat de Consiliul Director pentru talentul său managerial. Din punctul lui de vedere, psihiatrii evaluatori erau doar niște angajați.

– Nu, nimic altceva.

– Vorbim mai târziu.

Amenințare sau promisiune?

Sandra se așează la birou. Evident, era dezamăgită și puțin supărată pe Congreve pentru comportamentul său preemptiv, nu că nu i-ar fi fost caracteristic. Se gândi la dosarul lui Orrin Mather. Nu scrisese nimic în notele sale despre interesul polițistului Bose față de acest caz. Erau informațiile demne de crezare? Îi promisese lui Bose că va fi discretă în ceea ce privește

presupusele relatări scrise ale lui Mather. În actualele circumstanțe, mai era aceasta valabilă?

Era obligată, prin etică, să-i spună lui Congreve (sau tipului nou, doctorul Fein) orice ar fi putut fi relevant pentru evaluare. Însă evaluarea pentru admitere era un proces care dura o săptămână și credea că nu era încă momentul pentru dezvăluiri complete. Cel puțin, nu până nu avea să-și facă o idee mai clară despre motivele interesului lui Bose, și dacă documentul pe care-l citise nu fusese scris, de fapt, de Orrin Mather. Va trebui să-l întrebe pe polițist despre asta, cât de repede posibil.

Cât despre Orrin... nu exista nicio regulă care să împiedice o vizită socială, nu-i așa? Chiar dacă nu-i mai era pacient.

Pacienții neviolenti, în așteptarea evaluării, erau încurajați să socializeze în salonul supravegheat, însă Orrin nu era genul sociabil. Sandra presupuse că era singur, în camera sa, ceea ce se dovedi a fi adevărat. Îl găsi stând în pat, cu picioarele încrucișate, ca un Buddha slăbănog, fixând cu privirea zidul din beton, vizibil prin fereastră. Aceste camere mici erau destul de plăcute, dacă treceai cu vederea faptul că erau, practic, niște celule de închisoare: geamurile rezistente la șocuri, întărite cu fibre de carbon, absența evidentă a oricăror cârlige, umerase și margini tăioase. Acesta fusese zugrăvit recent, acoperind generațiile de inscripții obscene scrijelite pe pereți.

Orrin zâmbi când dădu cu ochii de ea. Chipul său era inocent, deschis oricărei emoții. Un cap mare,

bărbierit neglijent, pomeți ridicați, ochi plăcuți, însă întotdeauna măriți.

– Doamnă doctor Cole, bună! Mi-au spus că n-am să vă mai văd.

– Un alt medic de evaluare a preluat cazul tău, Orrin. Dar încă mai putem discuta, dacă vrei.

– Okay, zise el. E-n ordine.

– Și-am vorbit și cu polițistul Bose, ieri. Ți-l amintești pe polițistul Bose?

– Da, doamnă. Ofițerul Bose este singurul polițist care a manifestat vreun interes față de mine.

Pou-li-țist, în vorbirea lui Orrin, marcată de accentul de parc de rulote.

– El este cel care a sunat-o pe sora mea, Ariel. A ajuns deja în oraș, ați auzit ceva?

– Nu știu, însă am să discut cu polițistul Bose mai târziu și pot să-l întreb. A pomenit de caietele pe care le aveai cu tine, când te-au arestat, adăugă ea, neștiind cum să abordeze subiectul altfel decât direct.

Orrin nu părea nici surprins, nici supărat că Sandra știa de caiete.

– Domnul ofițer Bose spune că poliția trebuie să le rețină acum, dar că îmi vor fi înapoiate cândva.

Se încruntă, formând un V sub linia înaltă a părului.

– E adevărat, nu-i așa? Indiferent ce se va decide în privința mea?

– Dacă polițistul Bose ți-a spus asta, cred că, probabil, e adevărat. Notițele acelea sunt importante pentru tine?

– Da, doamnă, cred că sunt.

- Pot să te întreb ce-ai scris acolo?

- Păi, e cam greu de spus.

- E o povestire?

- Cred că ați putea să-i spuneți și-așa.

- Și despre ce-i vorba în povestire, Orrin?

- Păi, mie mi-e greu s-o țin minte. De-asta aș vrea să mi se înapoieze caietele, ca să-mi reîmprospătez memoria. Este vorba despre un bărbat anume și despre o femeie. Mai mult decât atât. E vorba și de... i-ați putea spune Dumnezeu? Sau, cel puțin, Ipotețici.

I-pou-*teh*-tici.

- Chiar tu ai scris povestirea?

În mod ciudat, Orrin se înroși.

- Eu am *scris-o*, răspunse el în cele din urmă, dar nu știu dacă pot spune sigur că eu am *compus-o*. Nu prea sunt eu scriitor. N-am fost niciodată. Un profesor de la școala din Park Valley - asta-i taman în Carolina de Nord - mi-a zis că nu deosebesc un substantiv de un verb și că n-am s-o fac. Și cred că așa-i. Cuvintele nu-mi vin prea ușor, doar...

- Doar ce, Orrin?

- Doar *acele* cuvinte.

Sandra nu voia să forțeze prea tare lucrurile.

- Înțeleg, spuse ea, cu toate că nu era așa.

Încă o încercare:

- Polițistul Bose a pomenit de cineva numit Turk Findley. Este un personaj din povestirea ta sau e o persoană reală?

Roșeața lui Orrin se amplifică.

- Nu cred că există, doamnă. Cred că l-am născocit eu.

Era evident că mințea, dar Sandra lăsă lucrurile așa. Zâmbi, dădu din cap și se ridică. Pe când pleca, Orrin o întrebă ce fel de flori erau acelea care creșteau în tufișurile de-afară, de lângă blocul lui din beton.

- Sunt pasărea-paradisului, zise Sandra.

El căscă ochii.

- Acesta-i numele lor real?

- Îhî.

- Pentru că aceste flori chiar arată ca niște păsări, nu-i așa?

- Da, așa este.

Ciocul galben, capul, singurul strop de sevă, care lucea ca un ochi. Era un camuflaj, inconștient, al selecției naturale, neintenționat, însă tulburător de precis.

- Sunt cu adevărat drăguțe, spuse Orrin Mather.

- Și eu cred la fel, îi răspunse ea.

Bose îi întoarse, în sfârșit, apelul pe la mijlocul amiezii, cu toate că era greu de auzit, vocea sa răzbătând din niște scandări ale mulțimii.

- Îmi pare rău, zise el. Sunt lângă Canalul Navigabil. Este o demonstrație a Gradului Cinci. Oamenii amenință că se întind pe șinele de cale ferată, în fața unei garnituri de vagoane-cisternă.

- Să fie și mai cu forță.

Simpatiile Sandrei erau, în întregime, de partea demonstranților. Gradul Cinci era o grupare care

cerea interzicerea importului de combustibili fosili de dincolo de Portalul Ipoteticilor, în încercarea de a menține încălzirea globală sub nivelul de cinci grade Celsius. Resursele de cărbune de pe planetă erau, de altfel, suficiente, credeau ei, iar pentru Sandra era evident până la ridicol că aveau dreptate. Din câte știa, descoperirea vastelor rezerve de petrol de sub deșertul equatorian era un dezastru iminent, permițând o prosperitate nebunească, obținută cu prețul dublării emisiilor de bioxid de carbon. Generația crescută în urma Vârtejului voia combustibil ieftin și vremuri de belșug, fără voci agasante la masă.

- Nu sunt convins că zdrobirea sub un marfar a unui activist ar ajuta la ceva, replică Bose. Ați primit documentul pe care vi l-am trimis?

- Da, spuse ea, întrebându-se cum să continue.

- L-ați citit?

- Da. Domnule polițist Bose...

- Îmi puteți spune doar Bose. Așa fac prietenii mei.

- Bine, dar tot nu știu ce vreți de la mine. Chiar credeți sincer că Orrin Mather a scris textul pe care mi l-ați trimis?

- Știu, e destul de improbabil. Chiar și Orrin e reticent în a și-l adjudeca.

- L-am întrebat de asta. Mi-a spus că l-a scris, dar că nu e sigur că e al lui. Ca și cum i l-ar fi dictat cineva. Ceea ce cred că ar explica unele lucruri. Oricum, ce vreți de la mine, mai precis? Critică literară? Pentru că asta-i tot ce vă pot oferi, până când voi înțelege mai

bine ce reprezintă pentru Orrin acele carnete de notițe și cum a ajuns în posesia lor.

– Știu, rosti Bose, și aveți dreptate. Și sunt mai multe documente decât ați văzut. Sper să vă pot trimite încă o serie de pagini în cursul zilei și poate că ne putem întâlni, să zicem cam pe la prânz, mâine, să discutăm detaliile.

Era dispusă să mai facă un pas înspre bizar? Ciudățenia era, descoperi ea, că putea. O puneă pe seama curiozității. Și, poate, a compasiunii pentru timidul bărbat-copil pe care-l descoperise în Orrin Mather. Și a faptului că îl considera pe Bose o companie rezonabil de plăcută. Îi spuse că-i putea trimite paginile, dar se simți obligată să adauge:

– Există o complicație de care ar trebui să știți. Nu mai sunt medicul de caz al lui Orrin. Șeful meu l-a repartizat unui stagiar.

Acum fu rândul lui Bose să tacă. Sandra încercă să descifreze scandările din fundal. Ceva cu *copiii copiilor noștri*.

– Păi, la naiba, zise Bose.

– Și mă îndoiesc că șeful meu va fi dispus să aibă încredere în dumneata. Este un...

– Cretin de birocrat?

– Să zicem că-i lipsit de imaginație.

– În regulă... dar încă mai aveți acces la Orrin Mather?

– Pot să discut cu el. Nu am însă autoritatea de a lua o decizie.

- Asta complică lucrurile, zise Bose. Dar tot aş vrea opinia dumneavoastră.

- Repet, m-ar ajuta dacă aş şti de ce sunt atât de importante pentru dumneavoastră Orrin şi carnetele sale de notiţe.

- Mai bine discutăm asta mâine.

Sandra stabili detaliile pentru prânz, un loc suficient de aproape de Centrul de Asistenţă, dar mai bun decât alternativele din mall.

- Trebuie să plec, zise atunci Bose. Mulţumesc, doamnă doctor Cole.

- Sandra, zise ea.

Dintr-odată, se tutuia cu un poliţist. Se întrebă ce însemna asta.

POVESTEA LUI TREYA / POVESTEA LUI ALLISON

I

Vreți să știți cum a fost, ce s-a întâmplat cu Vox și mai departe?

Ei, iată cum a fost.

Ceva de lăsat în urmă, ați putea spune.

Ceva de citit pentru vânt și stele.

II

La naștere am primit numele de Treya și un sufix format din cinci silabe, pe care n-am să-l menționez aici, dar ar fi mai bine să vă gândiți la mine ca la Allison Pearl Mark II. Am avut o gestație de zece ani, o perioadă de travaliu dureros de opt zile și o naștere traumatizantă. Din prima mea zi de viață, știam deja că sunt o înșelătorie și mai știam că nu

aveam de ales. M-am născut cu șapte zile înainte ca Vox să traverseze Portalul, spre străvechiul Pământ. M-am născut în captivitatea Fermierilor rebeli, născută cu propriul meu sânge scurgându-mi-se pe spate. Când mi-am amintit cum să vorbesc, sângele aproape se uscăse.

Fermierii îmi zdrobiseră și-mi sfârtecaseră trupul, distrugându-mi, în consecință, implantul meu limbic¹ personal, interfața mea pentru Rețea, nodul. Pentru că nodul fusese atașat de șira spinării mele, la cea de-a treia vertebră, aproape de la naștere, durerea era intensă. M-am trezit după traumă cu valuri de suferință ridicându-mi-se pe gât până-n craniu, însă partea cea mai rea era că *nu simțeam* ce se petrecea cu restul trupului meu. Eram insensibilizată de la umeri în jos, amorțită, neajutorată, rănită și înspăimântată dincolo de rațiune. În cele din urmă, Fermierii mi-au injectat un fel de anestezic primar, din farmacopeea lor primitivă... nu din milă, cred, ci pentru că se săturaseră să-mi audă urletele.

Când mi-am revenit iarăși, simțeam înțepături și mâncărimi insuportabile, însă asta era în ordine pentru că însemna că-mi reveneau funcțiile fizice. Chiar și fără nod, mecanismele trupului meu augmentat erau ocupate cu reconectarea nervilor afectați și repararea oaselor. Ceea ce însemna că, în cele din urmă, voi putea sta în capul oaselor, că mă voi ridica, ba

¹ Set complex de structuri cerebrale, care se întinde pe ambele părți ale talamusului, chiar sub cerebel (n. tr.).

chiar merge. Așa că am început să acord un interes mai mare împrejurimilor.

Eram în spatele unei căruțe, întinsă pe un soi de material vegetal uscat. Căruța se deplasa într-un ritm alert. Pereții ei erau prea înalți ca să văd peste ei, dar era deschisă, în lumina zilei. Zăream cerul punctat de nori și, ocazional, în trecere, vârful câte unui copac. Nu aveam cum să aflu cât timp trecuse de când fusesem capturată, iar asta era o problemă care mă preocupa mai mult decât altele. Cât de aproape eram de Miezul Vox, și cât de aproape era Vox de Portalul Ipotețicilor?

Gura mi se uscaseră, însă vocea funcționa destul de bine.

– Hei! am strigat de vreo două ori, înainte să-mi dau seama că mă exprimam în engleză. Așa că am trecut pe voxiană: *Vech-e! Vech-e mi!*

Era dureros să țip, așa că am tăcut când am realizat că nu mă lua nimeni în seamă.

Era deja pe la apus când căruța s-a oprit cu o smucitură. Începeau să se ițească primele stele. Cerul era de o nuanță de albastru care mi-a amintit de vitraliile din biserica din Champlain. Nu sunt o mare amatoare de biserici, dar mi-au plăcut mereu vitraliile, felul în care arată când soarele de duminică dimineată le luminează. Pot auzi zarva glasurilor Fermierilor. Aceștia vorbesc voxiana cu accent, ca și cum ar avea cu toții pietre în gură. Le pot adulmeca mirosul mâncării, ceea ce era o tortură, pentru că nu primisem încă nimic de mâncat.

În cele din urmă, o față s-a ițit deasupra laturii căruței. Era un bărbat. Avea o piele întunecată și zbârcită, însă asta era valabil pentru toți Fermierii. Era chel, având însă niște sprâncene stufoase. Ochii-i erau galbeni în jurul irisurilor și mă privea cu un dezgust evident.

- Tu, zise el. Poți să te ridici?
- Trebuie să mănânc.
- Dacă te poți ridica, vei mânca.

Mă-am petrecut următoarele câteva minute forțându-mi trupul încă greoi să stea în poziția șezut. Fermierul nu s-a obosit să mă ajute. M-a privit cu un fel de detașare netulburată. Când, în cele din urmă am reușit să mă sprijin cu spatele de latură a căruței, am zis:

- Am făcut ce-ai vrut. Acum, te rog să-mi dai de mâncare.

S-a încruntat și-a plecat. Nu mă prea mai așteptam să-l văd, însă a revenit cu un castron plin cu ceva verde și cleios, pe care l-a pus lângă mine.

- Dacă-ți poți folosi mâinile, spuse el, e al tău.

S-a întors și-a plecat.

- Stai!

A oftat, uitându-se înapoi.

- Ce-i?

- Spune-mi cum te cheamă.

- De ce, are vreo importanță?

- Nu are. Dar vreau eu să știu.

M-a informat că numele lui era Choi. Cel de familie, Săpător, Nivelul Trei, Sectorul Recoltare. În mintea mea am tradus în engleză Săpătorul Choi.

- Iar tu ești Treya, Drone, Terapeută de Escortă.
- Rânjind la onorurile din Miez. M-am auzit rostind:
- Numele meu este Allison Pearl.
- Ți-am descifrat tagurile interne. Nu poți minți.
- Allison, am insistat. Pearl.
- N-ai decât să-ți spui cum vrei.

Mi-am băgat mâna rebelă în castronul cu mâncare și-am dus-o căuș la gură. Era ca o cupă de noroi verde, cu gust de iarbă proaspăt cosită, și pierdeam câte jumătate din fiecare mână, însă trupul meu l-a acceptat înfometat. Săpătorul Choi a rămas pe-aproape până când am terminat. Tot mi-era foame. Săpătorul Choi mi-a refuzat cererea de suplimente.

- Așa vă tratați voi prizonierii?
- Nu luăm prizonieri.
- Atunci, eu ce sunt?
- Ostatică.
- Credeți că sunt valoroasă?
- S-ar putea să fii. Dacă nu, va fi destul de simplu să te ucidem.

Deoarece-mi puteam mișca din nou trupul, Fermierii și-au luat unele precauții, legându-mi mâinile la spate. M-au lăsat așa întreaga noapte; într-un fel, asta a fost mai rău decât paralizia. Iar dimineața m-au tras din căruță și m-au forțat să merg până la alta, identică, însă aceasta-l conținea pe Turk Findley.

În timpul transferului am avut grijă să analizez tabăra Fermierilor. Ajunsesem pe insula unde se afla Miezul Vox, dar aici, la periferie, tot arăta ca o insulă

exterioară: o sălbăticie necultivată, bogată în pomi fructiferi. Prin împrejurimi, toate fructele fuseseră culese spre a-i hrăni pe Fermieri.

Erau foarte mulți. O armată întreagă. Am estimat că erau, poate, cam o mie de trupuri calde numai pe această pajiște, și puteam vedea fumul provenit de la alte tabere. Fermierii erau înarmați cu săbii improvizate și componente de mașinării furate din combine și mașinile de treierat... arme care ar fi fost ridicole înaintea unei miliții în întregime conectate la Rețeaua Miezului; însă, în actualele circumstanțe, cine mai putea spune ceva? Cât despre Fermieri, cu toții aveau pielea închisă la culoare și erau scunzi, descendenți corciți ai diasporei marțiene. Săpătorul Choi m-a escortat printr-o mulțime de compatrioți Fermieri, care mi-au aruncat niște căutături piezișe și-au strigat câteva vorbe grele.

Căruța spre care mă trăgea era mai mare decât cea în care fusesem azvârlită înainte. Privită din afară, era, practic, o cutie cu două roți, cu două prăjini lungi în partea din față, pentru ca un animal sau robot ori vreun Fermier voinic s-o poată trage. Tehnologie simplă, dar nu chiar atât de primitivă pe cât părea. Trăsurile Fermierilor erau făcute dintr-un material inteligent, care transforma hopurile întâmplătoare în impuls de înaintare. Își mențineau singure echilibrul și se puteau adapta la un teren denivelat. De asemenea, constituiau și o închisoare potrivită, dacă prizonierii erau legați temeinic.

Turk era legat fedeleș și eu la fel. Săpătorul Choi a coborât clapa din spate a căruței, m-a împins înăuntru și a zăvorât-o în urma mea. M-am rostogolit până lângă Turk Findley, ale cărui mâini erau de asemenea legate la spate, și-am petrecut un moment stânjenitor reorientându-ne și proptindu-ne cu picioarele ca să putem sta față-n față. Turk era lovit rău, se opusese serios atunci când l-au capturat Fermierii. Pielea de pe pometul său stâng era de un negru tulbure, bătând în verde. Ochiul stâng era atât de umflat că se închisese. S-a uitat pieziș la mine, cu o uimire vizibilă. Probabil, mă crezuse moartă, ucisă atunci când îmi smulseseră implantul limbic.

Voiam să spun ceva liniștitor, însă nu eram sigură de unde să încep. Își amintea de mine ca Treya din Miezul Vox. Iar asta era destul de adevărat: continuam să fiu Treya într-un anumit fel. Dar numai *într-un fel*.

Aveam două biografii. Treya o descrisese pe Allison Pearl ca pe un mentor virtual, care o pusese la curent cu ideile și limbajul american al secolului XXI. „Allison Pearl“ nici măcar nu fusese o persoană reală, în sensul folosit de majoritatea oamenilor. Dar eram Allison acum, pe deplin instalată, funcțională; Allison conducea spectacolul... eram, așa cum obișnuiau să spună Managerii, *psihologic oțelită*.

Și, oricum, asta nu era cea mai mare problemă cu care ne confruntam.

- Trăiești, zise el.
- Evident.

Mi-a aruncat o privire iscoditoare, probabil pentru că nu era genul de expresii pe care le-ar fi folosit Treya.

– Am crezut că te-au omorât. Tot sângele ăla.

Se uscaseră, devenind o bavetă maro pe combinezonul meu.

– Nu pe mine m-au omorât, ci interfața mea de Rețea. Nodul era plasat pe șira spinării ca să poată discuta cu creierul meu. Și Fermierii au implanturi, însă cred că și le-au dezafectat imediat ce-a căzut Rețeaua. Ei le detestă, pentru că-i mențin docili și folositori la cultivarea cerealelor.

– Așadar, sunt un fel de sclavi? Astra-i o răscoală a sclavilor?

– Nu, nu-i atât de simplu.

Fiind Allison Pearl, nu aveam dosarul structurii sociale din Vox. Însă dispuneam de o foarte puternică memorie secundară a loialității înverșunate a lui Treya. Nu era o persoană rea, chiar dacă era o Dronă. Nu voiam să-l las să creadă despre ea că era un fel de supraveghetor de sclavi.

– Acești oameni au fost adoptați de Arhipelag cu secole în urmă. Erau proscrisi, parte din diaspora de pe Marte. Au căzut la o înțelegere: tranzit și o insulă numai a lor, în schimbul muncii în agricultură. O înțelegere pe care au ajuns s-o regrete.

Turk continua să-mi arunce priviri ciudate, și mi-am închipuit că ar fi mai bine să-i explic ce s-a întâmplat în modul cel mai direct posibil:

– Mi-au scos nodul, am zis. Treya era traducătoare, da? Ani la rândul, a accesat-o pe Allison Pearl

ca pe o personalitate secundară. Mă folosea ca pe o minte de rezervă, dacă înțelegi ce vreau să spun. Și o mare parte dintre propriile ei amintiri și personalitate au fost difuzate pe Rețea. Eram cu totul interconectate, eu și Treya, însă nodul făcea întotdeauna ca Treya să fie entitatea aflată în control. Dar acum nodul nu mai este, iar eu am devenit dominantă. Trebuie că mi-a cedat o întreagă porțiune a proprietății neurale, în ultima decadă. Mare greșeală, din punctul ei de vedere, cu toate că era puțin probabil ca un trib întreg de Fermieri răzvrătiți să-i scoată nodul.

– Scuză-mă, zise Turk cu lentoare, dar cu cine discut?

– Allison. Acum sunt Allison Pearl.

– Allison, spuse el. Și Treya, ce-i cu ea, e moartă? Am ridicat din umeri.

– Rețeaua încă o poate întrupa, dacă ar vrea. Dacă-și mai revine vreodată online. E *potențială*, însă nu-i *încarnată*. Termeni tehnici, traduși brut.

Turk chibzuia asupra acestor lucruri.

– Uneori, viitorul pare un loc destul de nasol.

– Dacă poți să crezi că acum sunt Allison, poate că vom reuși să continuăm și activitatea de a ne salva pieile.

– Știi cum se face asta?

– Problema este că vom muri dacă nu ajungem undeva, într-un loc sigur, până când trece Voxul prin Portal.

– Atunci, înseamnă că suntem aproape terminați. Am privit cerul, în această dimineață, înainte de venirea zorilor. Portalul este la zenit, aproape în linie dreaptă peste meridian. Asta înseamnă...

– Știu ce înseamnă.

Însemna că ne aflam periculos de aproape de traversare.

– Deci, ce loc e sigur, Allison Pearl, și cum ajungem acolo?

Fermierii-și mâncaseră micul dejun și-și adunaseră echipamentul, fiind gata să-și reia marșul prin Miezul Voxului. Doi bărbați au apucat prăjinile din față ale căruței, ceea ce a avut ca efect rostogolirea noastră precum boabele de năut într-o tigaie. A făcut ca orice conversație să fie dificilă. Însă i-am spus lui Turk ce trebuia să știe. Era aproape gata să intre în viteză când am ajuns să aruncăm o primă privire asupra ruinelor Miezului Vox.

III

Turk învăța repede, cu toate că zece mii de ani petrecuți printre Ipotetici nu-l ajutaseră să învețe prea multe. Păi, cum să fi aflat? De fapt, nu fusese niciodată cu adevărat „printre ei”, cu toate că se obișnuia să se vorbească despre oamenii care trecuseră prin Portalul Temporal ca și cum fuseseră atinși de acele entități vaste și superinteligente. Treya crezuse că-și petrecuse acei ani într-o glorioasă comuniune cu Ipoteticii, însă acum, că eram Allison Pearl, toate mi se păreau ca un

fel de ghiveci cvasireligios. Dacă ai călătorit prin oricare dintre Portalurile care conectau cele Opt Lumi, te-ai aflat „printre Ipotetici“ cam tot atât cât Turk. Mulți oameni, chiar și în timpul meu (cel al lui Allison), traversau Portalul din Oceanul Indian spre Equatoria, ceea ce însemna că fuseseră preluați și transportați printre stele de puterile Ipoteticilor. Asta nu-i făcea zei, nici măcar nu-i asemuia zeilor, nu-i făcea cu nimic diferiți, numai că erau oameni umblați. Însă timpul constituie, se crede, o altă dimensiune. Mult mai ciudată.

Deșigur, erau Portaluri Temporale răspândite peste tot prin Lumi. Sunt structuri banale ale Ipoteticilor. Știm, din artefactele geologice, că Portalurile Temporale au apărut și-au dispărut la fiecare zece mii de ani. Făceau parte dintr-un fel de mecanism de *feedback* al Ipoteticilor, stocând și dispersând informații. Însă primul Portal Temporal care a înghițit ființe umane a fost cel apărut în deșertul equatorian și îl înfulecase, printre alții, și pe Turk Findley. Ceea ce însemna că era primul care își *vomitase* încărcătura umană... ceea ce făcuse, exact după program, acum două săptămâni.

Așadar, Turk era unul dintre primii oameni ieșiți vii dintr-un Portal Temporal. Însă, oh, treaba asta fusese redusă la un fapt banal. Era una dintre credințele voxiene că supraviețuitorii ieșeau transformați, intermediari între omenire și forțele care realizaseră Roțile Lumilor. Iar acei supraviețuitori ne-ar putea conduce înapoi pe Vechiul Pământ.

Treya nu pusese niciodată la îndoială această dogmă și, poate, era chiar adevărată, într-o anumită măsură.

Chestiunile oameni/Ipotetici sunt întotdeauna ciudate. Dar chiar dacă am reuși să ne deplasăm spre Pământ, asta părea să fie mai mult o problemă decât o soluție. Pentru că, după toate probabilitățile, Pământul nu mai era o planetă locuibilă.

I-am povestit câte ceva din astea lui Turk. M-a întrebat dacă oamenii de pe Vox erau în toate mințile, crezând așa ceva. Am simțit că fantoma lui Treya se simțea jignită de întrebare.

- În toate mințile în comparație cu ce? Vox a fost o comunitate funcțională, coerentă, timp de sute de ani. A supraviețuit multor bătălii. Are o identitate colectivă modulată de Rețea, iar toate chestiunile acestea despre Ipotetici și Vechiul Pământ sunt înscrise adânc în codul său. S-ar putea să fie și ceva adevărat în ele, nu știu.

- Dar Vox are dușmani, remarcă Turk, care au mers până acolo încât să-l bombardeze.

- Iar Vox a ripostat.

- Și a pierdut, din câte se pare.

- Nu, nici vorbă! Adică, am încasat o lovitură zdrăvăănă, iar Miezul Vox este, evident, grav avariat. Însă Bionormativii ne-ar fi terminat deja dacă ar mai fi avut cu ce să ne atace.

- Așa că vom trece pe sub Portal, într-un fel sau altul?

- Există două posibile consecințe, i-am zis. Dacă nu se întâmplă nimic, vom fi lăsați să plutim în derivă pe oceanul equatorian. Obiectivul colectiv al Miezului Vox se va dovedi a fi o minciună și se va instaura

haosul, urmat, probabil, de un alt atac și o posibilă ocupație, dacă forțele Bionormativilor reușesc să acționeze împreună.

– Și dacă *ajungem* pe Terra?

– N-avem cum să știm, însă Pământul de-abia dacă mai era locuibil când Portalul a fost închis. Trebuie să presupunem o atmosferă de o toxicitate capabilă să omoare orice ființă neprotejată.

– Atunci, unde găsim protecție?

– Singurul loc cu adevărat sigur este Miezul Vox însuși. Se poate ermetiza și-și poate recicla atmosfera. Spre acel loc se îndreaptă Fermierii. Cu Rețeaua și alte sisteme oprite, nu pot conta pe protecție pentru insulele exterioare. Vor să intre în interiorul zidurilor înainte de tranzit. Însă în Miez nu-i loc pentru toate comunitățile exterioare din Arhipelag. Fermierii vor trebui să-și croiască drum înăuntru prin luptă.

– Și noi printre ei.

– Nu și dacă am putea scăpa din această trăsură.

Turk și-a lăsat capul jos și-a căzut pe gânduri. Să medităm asupra problemei era cel mai bun lucru pe care-l puteam face.

IV

La sfârșitul unei alte zile de marș, miliția Fermierilor s-a oprit pentru a înnopta. Săpătorul Choi a coborât partea din spate a căruței, a împins înăuntru două castroane cu fiertură verde și ne-a dezlegat mâinile, ca să putem mânca. Turk s-a ridicat pentru prima

dată, frecându-și încheieturile și picioarele. S-a sprijinit cu spatele pe pereții laterali ai căruței și și-a întors capul.

Și-atunci a văzut, pentru prima dată, Miezul Vox.

Expresia feței sale era interesantă: uimire și teamă, amestecate.

Miezul Vox – pe care cred că-l puteai numi oraș, în sensul cel mai general al cuvântului – era, în cea mai mare parte, subteran, însă porțiunea de la suprafață, o fracțiune, era destul de impresionantă. Fermierii își așezaseră tabăra sub coama unui deal jos, iar din acest unghi Miezul Vox arăta ca o cutie cu bijuterii străvechi, abandonată de un zeu risipitor. Zidurile sale defensive, de opt sute de metri înălțime, erau cutia. Bijuteriile erau sutele de turnuri fațetate, care încă mai rămăseseră în picioare: puncte de comunicații și distribuție de energie, suprafețe de captare a luminii, docuri pentru aparatele de zbor, reședințe manageriale. Presupun că pentru Turk totul părea îngrozitor de vulgar, însă știam (pentru că știuse Treya) că fiecare material și fiecare suprafață serveau unui scop: fațadele negre sau albe pentru a absorbi sau radia căldura, panourile de un verde translucid efectuau procesul de fotosinteză, suprafețele rubinii sau de un verde-marin blocau sau amplificau anumite frecvențe ale luminii vizibile. Soarele la asfințit dădea întregii perspective o poleială încețoșată și seducătoare.

Cel puțin, părții intacte. În mine mai rămăsese destul din Treya pentru ca distrugerile provocate să mă doară.

Mare parte din ce recunoșteam, pentru că sectorul de la tribord al orașului nu mai exista. Asta era rău, întrucât sub acea parte a orașului vizibil se aflau unele dintre infrastructurile-cheie ale Voxului. Miezul Vox era interconectat total, iar în trecut suferise distrugerii importante fără să-și piardă funcționalitatea. Dar chiar și cea mai descentralizată dintre rețele va cădea dacă-și pierdea prea mult din conectivitate, și asta trebuie să se fi întâmplat când atacul nuclear al Bionormativilor a trecut de apărarea noastră. Era ca și cum creierul Voxului ar fi suferit o hemoragie masivă, distrugerea răspândindu-se și agravându-se până când întregul sistem a încetat să mai funcționeze. Fuiore de fum încă se mai ridicau de la locul de impact. În zidul dinspre tribord al orașului fusese făcută o breșă, o posibilă cale de intrare pentru forțele Fermierilor, dacă resturile radioactive și încă fumegânde n-ar fi acoperit gaura.

Treya își petrecuse viața în îmbrățișarea acestui oraș în ruine, iar șocul suferit de ea s-a acumulat înăuntrul meu și mi-a umezit ochii. Turk – după ce s-a asigurat că Săpătorul Choi nu ne putea auzi – a întrebat:

– Cine-a făcut asta?

– Cine-a construit orașul sau cine a aruncat bomba?

– Cine a aruncat bomba.

– Democrațiile corticale. Forțele armate ale Alianței Bionormative. Bionormativii controlează majoritatea celor Douăsprezece Lumi. Sunt hotărâți să nu ne lase să traversăm Portalul.

– De teamă de ceea ce-ați putea găsi acolo?

– De teamă că am putea să le aducem pieirea, atrăgând atenția Ipoteticilor.

– Crezi că asta s-ar putea întâmpla?

Era o întrebare pe care Treya n-ar fi agreat-o. Treya era impregnată fără speranță cu ortodoxia voxiană, în ideea că Ipoteticii erau, în esență, binevoitori, iar ființele umane puteau aspira la o formă de interacțiune cu ei. Dar, ca și Allison, aveam mari îndoieli referitor la asta.

– De fapt, nu știu.

– Mai devreme sau mai târziu, s-ar putea să fim nevoiți să ne alegem tabăra într-una din luptele în curs.

Asta ar fi un lux, să ne *alegem* tabăra, m-am gândit.

Deocamdată, problema era lipsită de importanță. Ne-am mâncat lăturile verzi, ca mazărea, care ni s-au dat, și ne-am ridicat pentru a mai arunca o privire în jur înainte să vină Săpătorul Choi și să tragă obloanele pentru noapte. Cerul se întunecase, iar vârful Portalului lucea aproape deasupra capetelor noastre. Miezul Vox se umpluse de umbre.

Mie mi se părea că acesta era cel mai trist lucru dintre toate: bezna din Miezul Vox. Întreaga mea viață (a lui *Treya*?) Miezul păruse mereu în flăcări de atâta lumină, chiar și pe timp de război, chiar și când trebuise să ne adăpostim de atacuri în subterane. Scăpa lumina ca un ciur glorios. Lumina sa era ca o bătaie de inimă. Iar acum se terminase. Nici măcar un licăr.

Atacul Fermierilor, dacă va avea loc măcar, va trebui să se declanșeze cât de curând. Până atunci, nu puteai decât să privești cerul, și era evident, după

unghiul Portalului, că ne aflam în apropierea punctului critic de traversare. Arhipelagul Vox era destul de mare, încât o parte din el să fi trecut deja de punctul de la mijlocul traversării. Însă asta nu conta, pentru că va trece cu totul, dintr-odată, sau deloc. Un Portal – și acest lucru fusese stabilit cu secole în urmă – este mai mult ca un filtru inteligent decât o ușă. Demult, pe când acest Portal funcționa, era capabil să deosebească o pasăre în zbor de o ambarcațiune pe apă: trimitea ambarcațiunea de pe Pământ pe Equatoria, dar lăsa pasărea la locul ei. Aceasta nu-i o decizie simplă. Portalul trebuie să fie capabil să distingă ființele umane de nenumăratele alte creaturi care locuiesc (sau au locuit, cândva) în aceste lumi. Traversarera Portalului, în alte lumi, nu este un proces mecanicist. Portalul te privește. Te evaluează. Te acceptă sau te respinge. Turk zicea că nu s-a gândit niciodată prea mult la asta, însă era un adevăr cu care Treya a trăit încă din copilărie.

Rezultatul cel mai plauzibil era că nu vom fi admiși spre bătrânul Pământ. Însă nu de asta mă temeam eu. Chiar și înainte ca Portalul să-și înceteze funcționarea, Pământul se schimbase dincolo de orice ar fi putut Turk să mai recunoască. Ultimii refugiați descriau continente nelocuibile, colonii de supraviețuitori la poli, oceane eutrofizate¹ fără nicio speranță. Iar asta

¹ Creșterea masei organice a unei ape stagnante sau cu scurgere lentă prin îmbogățirea naturală sau artificială cu substanțe nutritive; uneori provoacă fenomenul de înflorire a apei, cu consecințe foarte grave asupra echilibrului biologic (n. tr.).

se întâmplase acum o mie de ani. Între timp, situația trebuie să se fi înrăutățit și mai mult.

Am închis ochii și-am alunecat într-o stare de ameală semiconștientă, care trece drept somn, atunci când ești istovit și flămând și suferi. Deschideam periodic ochii și mă uitam la Turk, acolo unde zăcea în umbră, cu brațele legate la spate. Nu semăna deloc cu cel descris, cândva, de Treya drept un emisar al Ipoteticilor. Arăta exact cum trebuia să arate un vagabond, trecut de anii tinereții și istovit aproape dincolo de suferință. Poate că visa, pentru că gema din când în când.

Poate că visam și eu.

Ceea ce m-a trezit următoarea dată – încă în puterea nopții – a fost un zgomot atât de puternic, încât a fost imposibil de ignorat. Era un urlet din rărunchi, continuu și neomenesc, dar familiar, foarte familiar... buimăcită, nu l-am putut recunoaște imediat; însă când am făcut-o, am simțit ceea nu mai simțisem de multe zile: *speranță*.

L-am înghiontit pe Turk să se trezească. A deschis ochii și s-a ridicat, năuc.

– Ascultă! am zis. Știi ce-i asta? Este *alarmă*, Turk, este un apel de *intrare* în *adăpost*, chinuindu-mă să traduc frazele din voxiană în engleză, este blestemata de sirenă de *alarmă aeriană*!

Vaietul era transmis din vârful celui mai înalt turn din Miezul Vox. Era un semnal de retragere în interiorul zidurilor de protecție, că un atac era iminent, iar acest lucru era mai mult ca sigur adevărat. Dar iată și lucrul cel mai important: *dacă Miezul Vox a*

fost capabil să pornească sirena, trebuie să-și fi recuperat cel puțin o parte din putere.

Miezul Vox era activ!

– Și asta ce înseamnă? Întrebă Turk, încă pe jumătate adormit.

– Înseamnă că avem o șansă să ieșim din asta.

Am reușit să mă bălăbănesc până m-am ridicat, ca să arunc o privire. Miezul Vox era, în mare parte, în beznă... dar chiar în clipa în care am înregistrat faptul, un proiector s-a aprins lângă cel mai apropiat turn de pază și-a măturat pajiștile lipsite de copaci, luminându-i pe Fermieri în timp ce-și stingeau focurile de tabără și se grăbeau să se pregătească pentru luptă. Apoi au mai apărut și alte lumini: turn după turn, cvartal după cvartal, Miezul Vox începea să-și recupereze teritoriul din beznă. Luminile mai mici, precum licuricii, se împrăștiu din aerodromurile de la înălțime, iar acelea erau aparate de zbor, înarmate și letale.

M-a luat amețeala. M-am auzit strigând în hărmălaie: *Suntem aici! Veniți să ne luați!* Ceva cam la fel de stupid. Vechile loialități ale lui Treya au izbucnit din gâtulejul meu.

Apoi au început să tragă armele, iar Fermierii să moară.

SANDRA ȘI BOSE

Sandra a cerut două ore de învoire de la serviciu, folosindu-se în mod creativ de ora liberă pregătită inițial pentru următoarea sa discuție cu Orrin Mather. Restaurantul unde stabilise să se întâlnească cu Bose era plin de angajații unui angro de covoare de peste autostradă, dar masa pe care reușise s-o ocupe era departe de aglomerație, apărută de grosul hărmălaiei de un șir de ficuși din plastic. Destulă liniște pentru o conversație. Bose dădu aprobator din cap când își făcu apariția.

Nu era în uniformă. Arăta mai bine scos din ținuta de polițist, își zise Sandra. Blugi și o cămașă albă, care-i puneau în evidență tenul. Îl întrebă dacă era de serviciu și azi.

Îi răspunse că da.

– Însă nu port întotdeauna uniforma. Lucrez la departamentul Jafari/Omucideri.

– Zău?

– Nu-i chiar așa de impresionant pe cât sună. HPD a trecut printr-o reorganizare masivă după Vârtej. Departamentele au fost desființate și refăcute ca niște construcții din Lego. Nu sunt detectiv. Fac doar munca de jos. Sunt relativ nou în secție.

– Și-atunci cum ai intrat pe fir cu Orrin Mather? El se încruntă.

– Am să-ți explic, dar n-am putea discuta mai întâi despre document?

– Observ că-i spui „document“. Nu „documentul lui Orrin“. Deci nu crezi că el l-a scris?

– N-am zis asta.

– Vrei să auzi părerea mea, înainte să ți-o exprimi pe a ta, cu alte cuvinte. OK, hai să începem cu ceea ce-i cât se poate de evident. Paginile pe care mi le-ai trimis conțin o povestire de aventuri, cu acțiunea plasată în viitor. Vocabularul depășește cu mult tot ce-am auzit de la Orrin și, de asemenea, preocupările tematice. Narațiunea nu este foarte sofisticată, însă etalează o înțelegere a comportamentului uman mult mai nuanțată decât a demonstrat Orrin în timpul scurt cât am vorbit cu el. Iar dacă nu cumva a fost corectat la transcriere, gramatica și punctuația sunt o mare bilă albă pentru îndemânarea verbală a lui Orrin.

• Bose dădu din cap auzind asta.

– Dar tot ai unele rețineri?

Ea reflectă asupra întrebării.

– Într-o anumită măsură, da.

– De ce?

– Din două motive. Unul e circumstanțial. Pare evident că nu Orrin este autorul, dar atunci de ce susține că ar fi și de ce-mi ceri părerea? Al doilea motiv este unul profesional. Am discutat cu o mulțime de oameni cu tot felul de tulburări de personalitate și-am învățat să nu mă încred în primele impresii. Sociopații pot fi încântători, iar paranoicii pot părea drăguți și rezonabili. Este posibil ca manierismele lui Orrin să fie adoptate din reflex sau chiar și printr-o voită încercare de inducere în eroare. Poate să vrea ca noi să-l credem mai puțin deștept decât este în realitate.

Bose îi oferi un zâmbet ciudat și enervant de criptic.

– Grozav. Excelent. Și ce părere ai despre textul propriu-zis? Ce crezi despre el?

– N-am pretenția că aș fi critic literar. Oricum, după ce m-am uitat peste producția literară a pacientului, nu pot să nu remarc cât de preocupat este de identitate, în special de identitățile combinate. Există doi naratori la persoana întâi, mai degrabă trei, din moment ce fata nu se poate decide cine este cu adevărat. Și chiar naratorul bărbat este, în esență, dezbrăcat de trecutul său. Dincolo de asta, există o prețiozitate a abordării Ipoteticilor din povestire și a posibilității interacțiunii cu ei. În viața reală, când oamenii susțin că pot vorbi cu Ipoteticii, acesta-i un indicator pentru diagnosticul de schizofrenie.

– Spui că Orrin – admitând că el a scris asta – ar putea fi schizofrenic?

– Nu, nicidecum. Dar este posibil să interpretezi documentul în acest fel. De fapt, prima mea impresie

referitoare la Orrin este că ar putea fi situat pe undeva în spectrul autismului. Care este un alt motiv pentru care nu pot să-l exclud cu totul ca autor al textului. Autiștii cu funcționare superioară sunt, adesea, scriitori elocvenți și preciși, chiar dacă sunt profund inhibați în relațiile sociale.

– OK, spuse Bose meditativ. Grozav, asta-i folositor.

Sosi și mâncarea. Bose comandase sandviciuri-club și cartofi prăjiți. Salata Cobb a Sandrei era fleșcăită și insipidă și renunță la ea după câteva înghițituri. Aștepta ca Bose să spună și altceva decât „OK“.

El își șterse un rest de maioneză de pe buza superioară.

– Îmi place ce-ai spus. Are sens. Nu-i totul doar jargon de psihiatru.

– Grozav! Mulțumesc. Dar... *quid pro quo*. Îmi datorezi o explicație.

– Mai întâi, lasă-mă să-ți dau asta.

Împinse peste masă un plic de culoare galbenă.

– Este încă un fragment din document. De data asta, nu-i o transcriere. E o fotocopie după original. Destul de dificil de citit, însă mult mai grăitor.

Plicul era incredibil de gros. Nu că Sandra ar fi ezitat să-l accepte. Curiozitatea ei profesională fusese stârnită. Ceea ce nu-i plăcea era că Bose era încă evaziv în privința a ceea ce voia de la ea.

– Mulțumesc, îi spuse, dar...

– Am putea discuta mai în voie ceva mai târziu. Poate deseară? Dacă ești liberă?

– Sunt liberă acum. Încă nu mi-am terminat salata.

Bose își coborî vocea:

– Problema este că suntem urmăriți.

– Poftim?

– Femeia din separeul din spatele plantelor artificiale.

Sandra își înclină capul și aproape că izbucni în râs.

– Oh, Doamne!

Vorbind și ea în șoaptă, spuse:

– E doamna Wattmore. De la centru. Una dintre asistentele din pavilion.

– Te-a urmărit până aici?

– Este o băgăreață fără leac, dar sunt sigură că-i doar o coincidență.

– Ei bine, este profund interesată de conversația noastră.

Mimă o pâlnie, cu mâna făcută căuș la ureche.

– Tipic...

– Atunci... rămâne pe deseară?

Sau ne-am putea muta la o altă masă, se gândi Sandra. Sau doar să vorbim mai încet. Oricum, nu făcu nicio sugestie, pentru că era posibil ca Bose să se folosească de așa ceva ca de un motiv ca să se întâlnească din nou. Și nu era sigură cum să interpreteze asta. Era Bose un coleg, un colaborator, un prieten potențial, poate chiar (după cum bănuia doamna Wattmore, fără urmă de îndoială) un posibil iubit? Situația era ambiguă. Poate că incitantă exact din acest motiv. Sandra nu mai avusese nicio relație cu vreun bărbat de când se despărțise de Andy Beaton, anul trecut. Munca ei o absorbise cu totul.

– Bine, spuse. Deseară.

Fu încurajată de zâmbetul lui.

– Dar tot mai am o oră din pauza de prânz.

– Atunci hai să discutăm despre altceva.

Adică, despre ei, după cum se dovedi.

Își expuseră, spre cercetare, povestea vieții. Bose: născut în Mumbai, în timpul mariajului dezastruos al mamei sale cu un inginer indian, expert în turbine eoliene, crescut acolo până la vârsta de cinci ani (ceea ce explica umbra de accent din vorbirea lui, precum și manierele, doar un pic mai gentile decât ale majorității texanilor). Adus la Houston pentru școala primară și, ulterior, îmbibat cu ceea ce numea el „bine direcționatul sens al in Justiției” al mamei sale, în cele din urmă s-a calificat pentru instruirea în cadrul poliției, pe când HPD mai era încă în frenezia angajărilor. Vorbea despre el însuși cu un simț al umorului care o surprinse pe Sandra, fiind neobișnuit la un polițist. Sau poate că ea cunoscuse soiul rău de polițisti. În schimb, ea îi prezentă versiunea prescurtată a vieții Sandrei Cole: familia la Boston, facultatea de medicină, serviciul de la centru. Când Bose o întreabă despre alegerea carierei, ea pomeni de dorința de a ajuta oamenii, fără să-i vorbească despre fratele ei, Kyle, sau despre sinuciderea tatălui.

Conversația alunecă spre fleacuri, în timp ce ei mai zăboveau la cafea, iar Sandra părăsi restaurantul încă nesigură dacă să trateze asta ca pe o discuție profesională, sau ca pe un preludiu al relației bărbat-femeie. Ori cum ar vrea ea să fie. Pe Bose îl găsea cel puțin atrăgător, la prima vedere. Nu erau doar ochii săi albaștri și pielea de

culoarea lemnului de tec. Mai era și felul în care vorbea, ca și cum s-ar fi exprimat dintr-un loc liniștit și fericit, adânc înlăuntrul său. Și părea și el interesat de ea, doar dacă nu cumva se grăbea ea cu interpretările. Totuși... avea ea *nevoie* de asta în viața ei?

Fără a mai pomeni și de bârfele inevitabile, care vor urma în universul social, însetat de asemenea lucruri, al personalului de la centru. Doamna Wattmore ajunsese înapoi la lucru cu jumătate de oră înaintea ei, timp suficient să răspândească vestea că Sandra luase prânzul cu un polițist. De la fetele de la recepție se alese cu priviri înțelegătoare și surâsuri. Ghinion, însă Wattmore era o forță a naturii, la fel de neoprit ca valurile.

Desigur, șuvoiul de bârfe curgea în ambele sensuri. Sandra știa că doamna Wattmore, o văduvă în vârstă de patruzeci și patru de ani, se culcase cu trei dintre cei patru foști manageri ai pavilionului.

- Femeia asta trăiește într-o casă de sticlă, i se confesă una dintre infirmiere, când se întâlniseră la cantina personalului. Știi? În ultima vreme a fost văzută îmbârligându-se cu domnul doctor Congreve.

Cu doctorul Congreve, care luase dosarul lui Orrin Mather din cazurile atribuite Sandrei. Însemnau ceva toate acestea? N-ar trebui să-i spună și lui Bose?

Se duse în biroul ei și închise ușa. Avea două rapoarte de pacienți care trebuiau scrise. Le acordă dosarelor o privire vinovată și le împinse la o parte. Apoi luă din geantă plicul primit de la Bose și scoase teancul de pagini scrise mărunt. Începu să citească.

Era plină de noi întrebări când se întâlni cu Bose în acea seară.

De data asta, el sugerase un restaurant din Northside, un local tematic. Plăcinta Păstorului și berea Guinness, șervete verzi din hârtie, gofrate cu imagini de harfe. O aștepta când își făcu apariția. Fu surprins să vadă o altă femeie așezată la masă cu el.

Femeia purta o rochie cu flori albastre, care nu era nici nouă, nici într-o stare prea bună. Era slabă, aproape emaciată, și părea neliniștită și nervoasă. Când Sandra se apropie de masă, femeia o privi cu precauție.

Bose se ridică în picioare și făcu prezentările.

– Sandra, aș dori s-o cunoști pe Ariel Mather, sora lui Orrin.

POVESTEA LUI TURK FINDLEY

I

Au fost momente în timpul captivității mele când nu mai știam dacă-mi păsa dacă trăiesc sau mor sau dacă mai conta asta. Dacă exista vreun sens cumulativ sau înțeles în viața pe care o trăisem – de la actul de neiertat, care m-a determinat să plec de-acasă cu mulți ani în urmă, până la momentul când m-am trezit în deșertul equatorian – nu-l puteam vedea. Eram dispus să las să treacă totul. Însă, uneori, disperarea este la fel de fragilă ca și speranța. Priveam, în timp ce roiuri de aparate de zbor voxiene au început să-i măcelărească sistematic pe Fermierii rebeli, și tot ce-mi doream în acel moment era să ajung într-un loc sigur. Și s-o iau pe Treya – Allison – în acel loc sigur, împreună cu mine. Oricine sau orice-ar fi fost cu adevărat, era singura ființă umană din această lume cu susul în jos de care ajunsesem să-mi pese.

II

Din căruța de pe panta dealului puteam vedea cum câmpia lipsită de copaci din jurul Miezului Vox devenea scena unei apocalipse în desfășurare. Armatele Fermierilor se împrăstiau deja, panicate. La apropierea primului aparat de zbor, soldații și-au aruncat sulitele lor improvizate și-au rupt rândurile, însă aeronavele de luptă voxiene veneau neconținut, trecând razant pe deasupra rândurilor inamicilor lor ca niște păsări de pradă. Arma folosită de ele era o noutate pentru mine: aparatul de zbor proiecta fronturi de unde nimicitoare, care se împrăstiau peste tot în jur și apoi dispăreau ca un fulger de vară, lăsând în urmă fâșii de sol fumegând, conice, și trupuri calcinate. Sunetul scos de ele era ca o răbufnire seismică, suficient de puternică încât s-o simt până în coșul pieptului. Și, acoperind totul, sirenele din Miezul Vox vuiau ca niște uriași care se jeluiau.

Pentru moment, părea să fim în siguranță aici, pe deal. Apoi, unul dintre avioanele de luptă s-a lăsat într-o parte, în apropierea noastră, ca și cum ne-ar fi evaluat, iar vântul ne-a adus duhoarea de fum și de carne arsă. Paznicii noștri s-au evaporat, fugind spre pădure, cu excepția Săpătorului Choi, care părea paralizat. I-am surprins privirea. În mod clar, era înspăimântat. Am întins spre el mâinile mele legate, sperând că putea înțelege gestul: *Nu ne lăsa legați, ca niște porci aduși la măcelar*. Allison a adăugat câteva

cuvinte rugătoare, în voxiană, de-abia audibile în vacarmul general.

Săpătorul Choi s-a întors cu spatele.

– *Taie-ne legăturile, nemernic laș ce ești!* i-am strigat.

Și, cu toate că în mod sigur nu înțelegea engleza, s-a oprit și s-a întors, lucind de frică. A coborât zăvorul oblonului din spatele căruței și ne-a eliberat cu cuțitul lui, din două tăieturi grăbite, prima pentru Allison și apoi la mine. Lama mi-a mușcat încheietura, însă nu mi-a păsat. Îi eram mai mult decât recunoscător.

Allison a murmurat un cuvânt voxian care trebuie să fi însemnat „mulțumesc“. N-aș fi putut traduce răspunsul Fermierului, însă după ton, era, fără îndoială, să vă ia dracu'. Jos, în câmpie, carnagiul continua. Duhoarea de carne omenească arsă devenise greșos de intensă. Fermierul se întoarse ca să-și urmeze prietenii în goana lor spre liziera pădurii, dar se opri ca trăsnet când o umbră acoperi luminile îndepărtate ale Miezului Vox. Era unul dintre aparatele de zbor voxiene, chiar deasupra lui, evoluând încet și jos. Deodată, peste tot în jurul nostru s-a făcut lumină, atât de intensă încât chiar și aerul părea alb. O voce amplificată a strigat ordine în voxiană.

– Rămâi nemișcat, spuse Allison, punându-și mâna pe brațul meu. Să nu te miști.

Îmbrăcămintea noastră ne-a salvat, combinezoarele noastre galbene, slinoase, pătate de sânge, ponoșite de drum.

Rețeaua fusese restabilită, iar dacă implantul limbic al lui Allison ar fi fost intact, ar fi alertat forțele voxiene asupra prezenței noastre. Însă Fermierii îi distruseseră nodul, iar eu nu avusesem niciodată unul, așa că ar fi trebuit să nu putem fi deosebiți de restul celor aflați în acest abator.

Cu excepția hainelor. În țesătura lor erau încorporate microtaguri cu frecvențe radio, identificându-ne (sau, cel puțin, combinezoanele noastre) drept supra-viețuitori ai misiunii equatoriene de salvare. Asta era suficient ca să ne asigure grațierea. Aparatul de zbor ne dădu târcoale și ateriză. O ușă s-a deschis brusc și soldați voxieni, cu echipamentul lor militar, au țâșnit afară, formând un cordon în jurul nostru, cu armele ațintite asupra noastră.

Săpătorul Choi a fost prins și el în cerc. Părea să înțeleagă că predarea era singura lui opțiune. A căzut în genunchi și și-a pus mâinile pe cap, un gest familiar pe orice câmp de luptă de acum zece (sau douăzeci) mii de ani. Soldații voxieni își țineau armele ațintite asupra noastră când Allison a bâiguit o explicație sau o cerere.

După o consultare rapidă, voxienii arătară spre aparatul lor de zbor.

– Ne duc în Miezul Vox, zise Allison, iar ușurarea din glasul ei era sesizabilă. Nu sunt siguri dacă spun adevărul, însă știu că nu suntem Fermieri.

Și știau, cu egală certitudine, că Săpătorul Choi era Fermier și unul dintre soldați își îndreptă arma asupra capului său.

- Nu merg nicăieri până când individul nu își coboară arma. Spune-i, i-am cerut.

Ținând cont de măcelul care se desfășura peste tot în jur, poate că execuția sumară a Săpătorului Choi era un os prea mic cu care să te îneci. Însă își riscase viața ca să ne elibereze, chiar dacă nu fusese prea încântat de asta. Nu-mi prea venea să-i privesc execuția. Allison mi-a aruncat o privire ciudată, dar mi-a înțeles corect starea. A lătrat o traducere.

Soldatul ezită. Am pășit înainte, l-am înșfăcat pe Săpătorul Choi de antebrăț și l-am ridicat. Era un tip slăbănog și-l puteam simți cum tremura în mâna mea.

- Fugi, i-am spus.

Allison a tradus cuvântul. Săpătorul Choi nu avea nevoie să i se zică de două ori. A luat-o la goană spre o parte a pădurii necuprinsă încă de flăcări. Soldații au ridicat din umeri și l-au lăsat în pace. A trăit puțin mai mult pentru că am făcut asta. Însă doar puțin.

Aeronavele ne-au dus peste câmpiile morții și peste zidul orașului într-o zonă de aterizare pe unul dintre turnurile din Miezul Vox. În timpul scurtului zbor, se pare că soldații voxieni au primit confirmarea identității noastre: după o consultare tăcută, au început să mă trateze cu deferență și au vorbit cu Allison pe un ton ce părea prietenos. Chiar înainte ca aparatul de zbor să aterizeze, ni s-a dat îmbrăcăminte curată (combinezoane noi și apretate, de data asta într-o nuanță de albastru). Unul dintre militari, evident un medic, a întins un unguent calmant peste încheietura mea,

acolo unde Săpătorul Choi mi-o creștase în timp ce-mi tăia legăturile. Același militar a încercat să examineze rana făcută când i-au scos nodul lui Allison, însă ea s-a îndepărtat de el, mârâind. Ni s-a oferit apă de băut: curată, rece, dumnezeiască.

Zona de aterizare era un acoperiș măturat de vânt. Am părăsit aparatul de zbor, iar soldații ne-au escortat până într-un hangar enorm cu lift, însă Allison a protestat la intrare și-a lătrat o întrebare către militarul aflat la comandă. A făcut ochii mari la primirea răspunsului. A vorbit din nou, el i-a replicat scurt; discuția începea să pară o ceartă, până când soldatul a dat din cap exasperat.

– Ne aflăm exact în punctul de mijloc al trecerii prin Portal, mi-a spus. Rețeaua estimează la douăzeci și ceva de minute timpul rămas până la tranzit, presupunând că acesta se va produce. Rămân aici până când se întâmplă.

N-am înțeles nimic. Vox va face traversarea spre Pământ sau nu, indiferent dacă ne aflăm aici, pe platforma asta, sau într-un loc mult mai confortabil, mai jos.

– Nu-mi pasă, a adăugat ea cu glas scăzut. Vreau să *văd*. Le-am spus că și tu vrei asta. Ceea ce vreau eu nu contează, însă tu ești unul dintre Absorbiți și trebuie să-ți acorde atenție.

Așa că am fost conduși într-un balcon închis, cu un nivel mai jos de platforma de aterizare, dar tot la mare înălțime deasupra orașului, și-am rămas acolo, ca două sperietori mohorâte și vag pătate de sânge,

privind spre insula Vox și spre largul mării, sclipind sub mica Lună equatoriană. Dinspre câmpii se ridica fumul, acolo unde Fermierii mureau (sau muriseră deja, la vremea asta), însă fumul se târa spre pupa, iar cerul era înnelat și limpede deasupra noastră. Aparatele de luptă se roteau deja pentru revenirea la bazele lor. Mi-am imaginat Portalul Ipoteticilor, deasupra noastră, invizibil în umbra planetei.

Allison i se adresează în voxiană soldatului celui mai apropiat din escorta noastră, apoi mi-a tradus întrebările și răspunsurile lui. Chiar credea omul că vom reuși tranzitul spre Pământ? Da, era sigur de asta; profețiile se adevereau, Absorbiții erau printre noi. Ce părere avea despre Absorbitul care fusese deja adus în Miezul Vox când orașul a fost bombardat? Ghinion, a spus soldatul. Ghinion că o rachetă trimisă de Bionormativi a străpuns apărarea Voxului, ghinion că lovitura a avariat infrastructura esențială a Miezelui Vox, și un ghinion *foarte* mare că Absorbitul salvat s-a aflat atât de aproape de punctul zero.

Mie nu-mi era clar câți „alții“ fuseseră recuperați de prin pustietățile equatoriene, însă credeam că printre ei se număra și băiatul hibrid, Isaac Dvali, posibil și mama sa, poate câțiva civili ghinionisti, care s-au nimerit să fie prin apropiere. Racheta i-a ucis pe toți?

– A supraviețuit unul singur, a tradus Allison.

– Cine-i supraviețuitorul?

Și mai mult de tradus.

– Cel mai tânăr.

Băiatul, așadar. Isaac.

– Însă a fost rănit grav, adăugă Allison. De-abia mai respiră.

– Și asta-i suficient pentru atragerea atenției Ipotețicilor? Chiar credeți că vor deschide un Portal închis și ne vor duce pe Pământ pentru că vor recunoaște un băiat rănit și un fost marinăr buimac?

Era o întrebare la care nu trebuia să răspundă. Răspunsul veni din cer, într-o străfulgerare de lumină verde.

III

Fusese noapte peste oceanul equatorian. Pe Pământ era ziuă.

Tranziția a fost bruscă și înfiorător de simplă, așa cum fusese și prima oară când navigasem cu un cargo-bot ruginit din Sumatra până în Equatoria. Mă simțeam ceva mai greu – Pământul e o planetă ceva mai masivă decât Equatoria – însă era o senzație nu mai alarmantă decât atunci când urci cu liftul. Și repede uitată. Ceea ce era evident era că încrederea de secole a voxienilor fusese răsplătită, iar ușa spre planeta ancestrală fusese deschisă pentru noi.

Am clipit cu toții în lumina tulbure a zilei și spre oceanul urât. Dincolo de marginile Voxului, marea era calmă și uleioasă, oriunde te uitai. Cerul era de o nuanță verzuie, neplăcută la vedere.

– Doamne, *nu*, șopti Allison.

Soldații se uitau prosteste.

– Otravă, zise ea. Totu-i otrăvit...

Sirenele de alarmă se opriă din vaiete. În acea liniște, soldații voxieni stăteau cu niște expresii absente, ca și cum ar fi ascultat voci pe care eu nu le auzeam; probabil, asta și făceau, consultând Rețeaua sau pe superiorii lor, încercând să priceapă ce tocmai se întâmplase. Apoi, unul dintre ei i se adresă lui Allison.

– Ni s-a ordonat să coborâm, fără excepții de astă dată, mi-a spus el. Orașul se etanșează. Aerul de afară este la fel de toxic precum arată.

Înainte să plecăm, am aruncat o ultimă privire peste peisajul de dincolo de zidurile Miezului Vox. Cadavrele Fermierilor zăceau înțepenite pe pajiștea calcinată, scăldate în mohorâta lumină verzuie a zilei. Câțiva supraviețuitori se mișcau printre ele, însă chiar și de la această înălțime păreau șocați și năuciți. Am întrebat-o pe Allison dacă nu s-ar putea ca măcar unii dintre ei să fie aduși înăuntru ca prizonieri.

– Nu, zise ea.

– Dar dacă aerul e otrăvitor...

– Fii mulțumit că *noi* am fost salvați.

– S-ar putea să mai fie pe acolo sute de inși. Ceea ce spui înseamnă abandonarea lor, moartea lor.

Dădu din cap cu o privire absentă.

– Indiferent cine comandă aici, chiar vor să îi aibă pe conștiință?

Îmi aruncă o privire ciudată.

– Vox este o democrație nodală, spuse ea. Avem o singură conștiință. Se numește Coryphaeus. Și-o doare-n cot de câți Fermieri mor.

SANDRA ȘI BOSE

– Ea este Sandra Cole, zise Bose, medicul lui Orrin la Centrul de Asistență.

– Păi, nu prea sunt eu doctorul lui, începu Sandra, simțindu-se de parcă fusese prinsă într-o ambuscadă.

Ariel Mather îi aruncă o privire atât de glacială și directă, încât vocea-i pieri pe la jumătatea propoziției. Ariel era slăbănoagă, dar înaltă; chiar dacă stătea pe scaun, era aproape cu un cap mai înaltă decât Sandra. S-ar fi uitat la Orrin de sus. Avea structura facială osoasă a fratelui său și ochi căprui, asemănători, strălucitori. Însă n-avea nimic din timiditatea îndurerată a lui Orrin. Căutătura ei ar fi putut orbi și o pisică.

– L-ai închis pe fratele meu?

– Nu, nu chiar... este evaluat pentru primirea la Centrul de Asistență din Texas și Programul de Custodie pentru Adulți.

– Ce înseamnă asta? E liber să plece sau nu?

În mod clar, femeia voia un răspuns direct. Sandra se așează și-i livrează unul.

- Nu, nu-i liber să plece. Cel puțin, nu acum.

- Ia-o încetișor, Ariel, spuse Bose. Sandra-i de partea noastră.

Existau și *tabere*? Se părea că da, iar Sandra fusese recrutată de una.

Un chelner intimidat lăasă pe masă un coșuleț cu chifle și se îndepărtă în grabă.

- Tot ce știu, zise Ariel, este că am primit un telefon de la *acest* tip, care mi-a spus că Orrin e la pușcărie pentru că a fost bătut, ceea ce, cred eu, e un delict în Texas...

- A fost luat în custodie, rosti Bose, spre binele lui.

- *Custodiat-l* atunci, că vin să-l iau. Ei bine, e frățiorul meu. Am avut grijă de el toată viața lui și jumătate dintr-a mea. Bineînțeles că vin să-l iau. Iar domnul Bose mi-a plătit drumul, are acest merit. Acum am ajuns aici și Orrin nu mai e la pușcărie, ci într-un fel de *Centru de Asistență*. Asta-i ocupația ta, nu doctor Cole?

Sandra își luă un scurt răgaz ca să-și pregătească replica, ungând, deliberat, o chiflă cu unt sub privilegiile de gheață ale lui Ariel.

- Eu sunt psihiatru de evaluare. Lucrez pentru centru. Am discutat cu Orrin când polițistul Bose l-a adus la noi. Știți cum funcționează Centrul de Asistență? Cred că e puțin altfel decât în Carolina de Nord.

- Polițistul Bose zice că-i un fel de închisoare pentru țicniți.

Sandra spera ca Bose să nu se fi exprimat chiar așa.

– Când oameni nevoiași, persoane fără un domiciliu fix sau venituri, au probleme cu poliția, pot fi aduși la Centrul de Asistență, chiar dacă nu au comis nicio infracțiune, mai ales dacă poliția crede că persoana în cauză nu poate fi lăsată în stradă din motive de siguranță. Centrul de Asistență nu-i o închisoare, domnișoară Mather. Și nici spital de nebuni. Există o perioadă de evaluare de șapte zile pe parcursul căreia decidem dacă un individ este sau nu candidat pentru programul de ajutor complet, în ceea ce numim noi un mediu de viață asistat în custodie. La sfârșitul perioadei de evaluare, individul în cauză este ori eliberat, ori i se acordă statutul de persoană asistată. Așa funcționează centrul.

Era conștientă că folosisese cuvinte pe care Ariel probabil că nici nu le înțelegea, mai rău chiar, erau chiar cele tipărite în pliantul de trei pagini al centrului de Asistență pentru familiile aparținătoare. Dar ce alte cuvinte să fie acolo?

– Orrin nu-i nebun.

– L-am intervievat chiar eu, domnișoară Mather, și sunt înclinată să fiu de acord cu dumneavoastră. În orice caz, candidații neviolenți pot fi eliberați oricând și predați în custodia unui membru al familiei care dorește asta, cu venit sigur și domiciliu legal.

Îi aruncă o privire lui Bose, care ar fi trebuit să-i explice toate astea.

– Dacă puteți dovedi că sunteți sora lui Orrin – un carnet de conducere și un card de securitate socială sunt suficiente – și dacă aveți serviciu și se poate

verifica și sunteți dispusă să semnați hârtiile, vi-l putem preda pe Orrin imediat.

- I-am spus lui Ariel același lucru, zise Bose. De fapt, ne-am dus până la centru să predăm formularele. Însă e o problemă. Superiorul tău, doctorul Congreve, susține că Orrin a avut o criză violentă în această după-amiază. Ar fi atacat un infirmier, spune Congreve.

Sandra clipi nedumerită.

- Serios? Eu n-am auzit nimic despre vreun incident violent. Dacă Orrin a atacat pe cineva, asta-i ceva nou pentru mine.

- E un rahat, asta-i, spuse Ariel. Dacă ai vorbi numai puțin cu Orrin, ți-ai da seama că-i un rahat. Orrin n-a atacat pe nimeni în viața lui. Nu poate să strivească niciun gândac fără să-și ceară scuze mai întâi.

- Acuzația s-ar putea să nu fie adevărată, zise Bose, dar asta face mult mai dificilă eliberarea lui.

Sandra încă se mai lupta cu ideea.

- Cu siguranță, nu pare comportamentul la care m-aș aștepta de la Orrin.

Dar, cât de bine-l cunoștea ea cu adevărat, după o singură întrevvedere și o discuție ulterioară?

- Dar ce spui... că doctorul Congreve minte? De ce-ar face așa ceva?

- Ca să-l țină pe Orrin închis, zise Ariel.

- Da, dar de ce? Suntem subfinanțați și suprasolicitați. De regulă, dacă putem reda un pacient familiei, acesta-i cel mai bun rezultat. E bine pentru pacient, bine și pentru noi. De fapt, impresia mea este că doctorul Congreve a fost angajat deoarece Consiliul

Director crede că va reduce numărul celor de pe listele cu asistați ai centrului.

Etic sau nu, adăugă ea în gând.

– Poate, rosti Ariel, nu știi atât de multe pe cât crezi despre locul unde lucrezi.

Bose își dresă glasul.

– Nu trebuie să uiți că Sandra a venit aici ca să ne ajute. E cea mai bună carte a noastră ca să obținem pentru Orrin o decizie corectă.

– Am să văd ce pot să aflu despre acest incident. Nu știu dacă *pot* ajuta, însă am să fac tot ce pot. Domnișoară Mather, te-ai supăra dacă ți-aș pune câteva întrebări despre Orrin? Cu cât știu mai multe despre antecedente, cu atât mai ușor îmi va fi să rezolv acest caz.

– I-am spus deja polițistului Bose tot ce știu.

– Dar nu te-ar deranja să repeți? Interesul meu față de Orrin este puțin diferit de cel al domnului polițist Bose.

Mult diferit, de fapt. Era limpede că Sandra nu-l citise în totalitate pe Jefferson Bose.

– Orrin a locuit cu tine toată viața lui?

– Da, până-n ziua în care a luat autobuzul spre Houston.

– Ești sora lui... ce-i cu părinții voștri?

– Eu și cu Orrin avem tați diferiți și niciunul dintre ei n-a rămas prin preajma noastră. Mama a fost Danela Mather și-a murit când aveam doar șaisprezece ani. A avut grijă de noi pe cât a putut ea de bine, dar putea fi distrasă destul de ușor. Și spre sfârșit, mai avea și probleme cu drogurile. Metadonă și bărbați

nepotriviți, dacă înțelegi ce vreau să spun. După asta, am rămas doar eu să am grijă de Orrin.

– Avea nevoie de multe îngrijiri?

– Și da, și nu. Nu cerea niciodată prea mult în materie de atenție. Orrin era întotdeauna fericit să fie singur, uitându-se la cărți cu poze și din astea. Chiar și când era mic, n-a plâns cine știe ce. A fost destul de nevolnic la școală și plângea din greu când mama-l ducea la ore, așa că a rămas acasă mare parte din timp. Și nu prea se putea hrăni singur. Dacă-i pui mâncarea în față de două ori pe zi, închide ochii și flămânzește. Așa era el.

– Cu alte cuvinte, diferit de ceilalți copii?

– Sigur era altfel, dar dacă vrei să zici că ar fi retardat, trebuie să-ți spun că nu-i deloc așa. Poate scrie și citi. E destul de deștept să poată să lucreze, dacă l-ar angaja cineva. O vreme, a lucrat ca paznic de noapte, în Raleigh și aici, mi-a zis polițistul Bose, până când l-au concediat.

– Orrin aude voci sau vede lucruri care nu există?

Ariel Mather își încrucișă brațele la piept și-i aruncă o privire piezișă.

– Deja ți-am zis că nu-i nebun. Doar că are imaginație bogată. Asta era evident încă de când era mic, din felul în care născocea tot felul de povești despre animalele lui de pluș și despre ce vrei și ce nu vrei. Uneori, îl găseam holbându-se la televizor când nici măcar nu era pornit, iar ceea ce vedea pe ecranul gol era la fel de interesant ca orice emisiune prin satelit. Sau cerul, privea cum se mișcă norii. Îi plăcea să se

uite pe fereastră într-o zi ploioasă. Asta nu înseamnă că-i nebun, nu cred așa ceva.

– Nici eu.

– Și care-i problema? Tot ce ai de făcut e să-l scoți de acolo, unde-i închis.

– Singura cale de a face asta – *dacă* pot – este să-i conving pe colegii mei că Orrin nu-i în pericol să ajungă înapoi în stradă și să fie rănit. Ceea ce-mi spui este de ajutor. Trebuie să presupun că acesta-i motivul pentru care polițistul Bose ne-a făcut cunoștință.

Sandra îi aruncă lui Bose încă o privire piezișă, apoi reveni la Ariel.

– Spui că Orrin n-a fost niciodată agresiv?

– Orrin ar fugi de orice ceartă cu palmele pe urechi. E *timid*, nu violent. A fost greu pentru el când mama a venit acasă cu un bărbat. N-a fost nicio surpriză. S-a ascuns, majoritatea timpului. Mai ales când era vorba de orice fel de dezacord sau chestii neplăcute.

– Și, îmi pare rău că trebuie să întreb asta, dar a fost mama ta agresivă față de Orrin?

– Uneori, avea crizele ei de metadonă, mai ales spre sfârșit. Au fost niște scene. Nimic serios.

– Ai menționat că lui Orrin îi plăcea să spună povești. Le scria vreodată? Ținea un jurnal?

– Nu, nimic de genul ăsta. Scrisul lui e curat, însă nu-l prea încearcă cine știe cât.

– Avea vreo prietenă prin Raleigh?

– E rușinos în preajma femeilor, așa că n-avea.

– Își făcea griji din pricina asta? Îl deranja?

Ariel Mather ridică din umeri.

- OK, mulțumesc pentru răbdarea ta, Ariel. Nu cred că Orrin trebuie să rămână în custodie, iar ceea ce-ai spus tu pare să confirme asta.

Deși ridică alte întrebări, se gândi Sandra.

- Îl poți scoate de-acolo?

- Nu-i chiar așa de simplu... va trebui să vedem ce s-a întâmplat în această după-amiază, de a ajuns doctorul Congreve să creadă că-i violent, dar voi face tot ce-mi stă în putere.

Îi veni o idee.

- O singură întrebare. Ce l-a determinat pe Orrin să plece din Raleigh și de ce-a venit la Houston?

Ariel păru să ezite. Postura ei rămăsese rigidă, ca o coadă de mătură, ca și cum simțul demnității era localizat în șira spinării.

- Are niște stări, uneori...

- Ce fel de stări?

- Păi... mare parte a timpului Orrin pare tânăr pentru vârsta lui, cred că ai observat asta. Din când în când însă, are câte-o stare... iar când fratele meu este într-o asemenea stare nu mai pare tânăr deloc. Te privește de parcă ar vedea prin tine, te face să crezi că-i mai bătrân și decât Luna și stelele laolaltă. Ca și cum ar bătea prin el un vânt venit de foarte departe. Așa zicea mama când Orrin era în starea aia.

- Iar asta are ceva de-a face cu motivul pentru care fratele tău a venit la Houston?

- Era în pasă atunci. Nu știu sigur dacă a spus că merge în Texas. Nu mi-a zis nimic, doar a luat cei cinci sute de dolari pe care-i pusesem deoparte pentru

o mașină nouă, i-a luat din sertarul dulapului meu când eram la lucru. A rugat-o pe vecina noastră, doamna Bostick, să-l ducă până la stația de autobuz. N-a luat vreo geantă sau ceva. Nu avea cu el decât un caiet vechi și-un stilou, a zis doamna Bostick. Credea că se întâlnește cu cineva la depozit. Orrin n-a negat. Însă odată ce l-a lăsat acolo, trebuie că și-a cumpărat un bilet și-a urcat într-un autobuz interstatal. Intrase în starea lui cu câteva zile înainte de asta, tăcut și cu privirea pierdută.

Îi aruncă Sandrei o uitătură calculată.

– Sper că asta nu-ți schimbă părerea despre el.

O complică, se gândi Sandra. Însă dădu din cap că nu.

Ariel Mather sosise în oraș dimineța devreme. Bose o cazase la un motel, înainte de vizita lor eșuată la centru, însă ea de-abia dacă avusese timp să-și scoată lucrurile din valiză. Era obosită și-i spuse polițistului că ar vrea să se culce devreme.

– Dar îți mulțumesc pentru tratație și celelalte.

– Încă mai trebuie să discut niște lucruri cu Sandra, spuse Bose.

Îl rugă pe chelner să cheme un taxi pentru ea.

– Cât timp așteptăm, Ariel, aș mai avea o întrebare.

– Dă-i drumul.

– Orrin te-a mai contactat vreodată după ce a ajuns aici, în Houston?

– Un singur telefon, să-mi spună că era bine. Eram destul de furioasă încât să mă reped la el pentru că a

plecat, însă asta l-a făcut să închidă, iar după aceea mi-a părut rău. Ar fi trebuit să știu mai bine. Să țipi la el nu duce la nimic bun. O săptămână mai târziu, am primit o scrisoare în care-mi zicea că are o slujbă stabilă și spera că nu eram foarte supărată pe el. I-aș fi răspuns, dar n-a trecut nicio adresă.

- A spus ceva despre ce lucra aici, în oraș?

- Nu, din câte-mi amintesc.

- Nimic despre vreun depozit? Un bărbat pe nume Findley?

- Nu, domnule. Are vreo importanță?

- Probabil că nu. Mulțumesc încă o dată, Ariel.

Bose îi dădu cincizeci de dolari pentru taxi și de două ori pe-atât pentru cheltuieli și-i spuse că o va suna a doua zi, pentru a o pune la curent cu felul în care evoluează lucrurile. Ea se ridică și se îndreptă spre ieșirea din restaurant cu bărbia înainte.

- Ei, bine? Întrebă Bose. Care-i părerea ta?

Sandra scutură din cap cu hotărâre.

- Nu, nu. Nu. Nu afli nimic mai mult de la mine decât după ce-mi *răspunzi* la o întrebare sau două.

- Cred că-i corect așa. Ascultă, trebuie să iau o mașină spre casă... am venit aici cu un taxi, împreună cu Ariel. Pot să te rog să mă iei cu tine?

- Cred că da... dar dacă mă trombonești, Bose, jur că te las pe marginea drumului.

El rânji.

- S-a făcut.

Se dovedi că locuia într-un cartier nou, în exteriorul Centurii de Vest, o șosea lungă și cu totul în

afara drumului ei, dar Sandra nu obiectă: asta-i oferea răgazul de a-și pune gândurile în ordine. Bose aștepta răbdător pe locul pasagerului, cu mâinile în poală, atent și tăcut, în timp ce ea se înscrie în trafic. Era încă o noapte fierbinte și nemiloasă. Instalația de climatizare din mașină se străduia din răputeri să facă față.

– Este clar că asta nu-i o anchetă polițienească standard, începu ea.

– Cum așa?

– Păi, nu sunt expertă, însă interesul tău față de Orrin părea neobișnuit încă din ziua în care l-ai escortat la centru. Și banii dați lui Ariel... n-ai nevoie de vreo chitanță? Din aceleași motive, n-ar fi trebuit s-o chestionezi undeva, la centru?

– La centru?

– La sediul poliției sau așa ceva. Prin filme, întotdeauna-i spun „centru“...

– Oh, centrul *acela*.

Ea simți cum roșește, însă continuă:

– Încă ceva. La centru îi chestionăm zilnic pe cei trimiși de poliția din Houston. Majoritatea sunt considerabil mai greu de urmărit decât Orrin, însă unii sunt la fel de speriați și de vulnerabili. Ca profesionistă, trebuie să mă comport ca atare, indiferent de persoana cu care am de-a face. Polițiștii care aduc astfel de cazuri la centru, pe de altă parte... pentru ei este finalul unei obligații plicticoase. Interesul lor față de persoanele pe care ni le predau este aproape nul. Cu excepția procedurilor legale, niciun polițist nu mai urmărește

vredată cazul. Până când ai venit tu. Te-ai comportat ca și cum îți păsa de băiat. Așa că explică-mi și mie asta, până nu ne apucăm să discutăm despre cele scrise de Orrin sau de părerea mea despre sora lui. Spune-mi care-i interesul tău în această chestiune.

– Poate că s-a nimerit să-mi placă de el. Poate cred că-i constrâns de cineva.

– Constrâns de cine?

– Nu sunt sigur. Și dacă n-am fost în totalitate sincer, e pentru că nu doresc să te implic în ceva posibil periculos.

– Cavalerismul tău a fost remarcat, dar sunt deja implicată.

– Dacă manevrăm prost lucrurile, s-ar putea să-ți riști slujba.

Sandra râse, deși nu-i ardea.

– N-a fost o zi, de anul trecut încoace, în care să nu fi sperat că voi fi concediată. CV-ul meu a ajuns la toate spitalele din țară.

Asta era adevărat.

– Ceva amatori?

Nu.

– Nu încă.

Bose privi de-a lungul autostrăzii în noaptea fierbinte.

– Păi, cam ai dreptate cu ce-ai spus. Asta nu-i o anchetă standard a poliției.

Vârtejul fusese o perioadă dificilă pentru poliția și forțele de securitate din întreaga lume, mai ales

partea finală, când stelele au reapărut pe cerul nopții și Soarele, cu patru miliarde de ani mai bătrân decât fusese cu cinci ani înainte, a traversat meridianul ca un stindard însângerat al apocalipsei. Părea să fie sfârșitul lumii. Majoritatea celor din personalul forțelor de poliție și-au părăsit posturile și s-au alăturat familiilor lor pentru a fi împreună în ultimele ceasuri. Și când a devenit evident că lumea *nu* avea să dispară – că Ipotezicii vor filtra radiațiile care ajungeau pe Pământ, reducându-le la un nivel acceptabil, oferindu-i un viitor de probă – mulți dintre acei dezertori au rămas acasă, în pofida amnistiei generale. Viețile se schimbaseră, devenind de nerecunoscut sau imposibil de recuperat.

Au fost recrutați oameni noi, unii având doar calificări la limită. Bose intrase în poliție cu două decenii mai târziu, într-un moment în care mulți dintre cei slab pregătiți ajunseseră în vârful ierarhiei. Se trezise într-o poliție din Houston plină de conflicte interne și rivalități amare. Propria sa carieră, așa cum era, avansase în ritm de melc.

Problema era, îi spuse Sandrei, o corupție endemică, apărută când depravarea era la putere și virtutea stătea la cerșit. Valul prosper de petrol equatorian doar a agravat problema. La suprafață, Houstonul era un oraș destul de curat: HPD se pricepea să țină sub obroc delictele imobiliare și violența mărunță. Iar dacă, sub pojghița strălucitoare a orașului, curgea un râu de bunuri ilicite și bani nejustificați... era treaba poliției din Houston să se asigure că nimeni nu acorda prea multă atenție acestui fapt.

Bose avusese grijă să nu se abată prea mult prin partea tenebroasă. Se înhămasse la munca de jos mai degrabă, decât să accepte tot felul de misiuni dubioase, refuzase chiar și propunerile de promovare. În consecință fusese considerat lipsit de imaginație și chiar, în unele cazuri, stupid. Dar pentru că niciodată nu-și judeca propriii colegi fusese considerat și folositor, un polițist a cărui atenție concentrată cu încăpățănare asupra mărunțișurilor le permitea celor mai ambițioși să efectueze activități mult mai lucrative.

– Așadar, ți-ai păstrat mâinile curate, zise Sandra, fără să sugereze că aproba totul.

– Până la un punct. Nu sunt un sfânt.

– Ai fi putut să te duci la... hm... o autoritate mai înaltă și să demaști corupția...

El zâmbi.

– Cu tot respectul, nu, n-aș fi putut. În acest oraș, banii și puterea merg braț la braț. Autoritățile mai înalte sunt oamenii care-și bagă cel mai mult mâna în bănet. La intersecție fă la dreapta. Blocul meu e al doilea din stânga după stâlpul de iluminat. Dacă vrei să auzi și restul poveștii, poți urca până la mine. Nu-ți ofer cine știe ce distracții, dar probabil voi deschide o sticlă de vin.

De data asta avea o privire mucalită.

– Dacă te interesează.

Fu de acord. Și nu doar pentru că era curioasă. Sau, mai degrabă, curiozitatea ei nu se limita doar la Orrin Mather și HPD. Era tot mai curioasă în ce-l privea pe Jefferson Bose însuși.

Cât se poate de clar, nu era un cunoscător în materie de vinuri. Scosese o sticlă prăfuită dintr-un Shiraz¹ oarecare, probabil primit cadou, uitat de multă vreme printr-un dulap din bucătărie. Sandra îi spuse că berea ar fi numai bună. În frigiderul lui erau rezerve serioase de bere Coors.

Apartamentul cu un singur dormitor al lui Bose era mobilat convențional și era relativ curat, ca și cum s-ar fi făcut curățenie recent, dacă nu cu prea mult entuziasm. Arăta mai bine decât unele bârloguri de burlaci pe care le văzuse Sandra. Se afla la etajul trei, însă avea o perspectivă parțială a Houstonului, cu toate acele turnuri stridente care se ridicaseră după Vârtej, ca niște table de afișaj gigantice, compuse din ferestre luminate la întâmplare.

– Banii sunt motorul corupției, zise Bose, dându-i o sticlă verde, înghețată, și așezându-se vizavi de ea într-un scaun rabatabil care avusese și zile mai bune. Banii și încă ceva, mult mai valoros.

– Ce anume?

– Viața. Longevitatea.

Vorbea despre comerțul cu medicamentele de pe Marte.

Încă unul dintre acele lucruri de după Vârtej, își spuse Sandra. Un miracol minor dintr-o eră a miracolelor.

¹ Tip de vin roșu amintind de locul unde s-a produs pentru prima dată, într-o regiune din Persia, în 1634; vin produs dintr-o specie de struguri crescuți în Valea Rhonului, înregistrat așa începând din 1908 (n. tr.).

Civilizația marțiană evoluase de la o mică bază de coloniști, izolați timp de zeci de mii de ani, în vreme ce Pământul rămăsese înghețat într-o stază. Interacțiunea lor recentă cu Terra fusese scurtă și dezamăgitoare. În ultima vreme, marțienii întrerupseseră toate comunicațiile și refuzaseră să răspundă mesajelor trimise de pe această planetă – probabil, pentru că nu mai sperau nimic de la noi, se gândea Sandra – însă primul și singurul lor ambasador, Wun Ngo Wen, importase un stoc ultrasecret de biotehnologie și medicamente de pe Marte... inclusiv un tratament care putea prelungi viața omului cu zeci de ani.

Pe Marte, potrivit lui Wun Ngo Wen, tratamentul pentru longevitate fusese învăluit în datini și tabuuri, pentru a-i minimaliza consecințele negative. Cei care-l urmau erau considerați ca intrați într-un al patrulea stadiu al vieții, o maturitate dincolo de maturitate, cu setul său unic de îndatoriri și obligații. Pe Marte, longevitatea nu se cumpăra și nu se vindea niciodată; putea doar fi acceptată sau respinsă. Pe Pământ, după uciderea sa fără nicio noimă, medicamentele și metodele de producere a lor ale lui Wun Ngo Wen ajunseseră în mâini private. În unele cazuri, în mâinile unor criminali. Tratamentul pentru longevitate era ilegal peste tot. Autoritățile credeau că accesibilitatea sa generală va agrava deja periculoasa criză demografică și va adăuga o tensiune intolerabilă pe lângă prăpastia dintre bogați și săraci. Însă pe piața neagră termenul de „illegal” semnifica doar faptul că articolul era scump și posibil periculos de

comercializat. Mita, pedepsele, amenzile și condamnările la închisoare nu erau altceva decât niște cheltuieli suplimentare de operare, iar în cazul tratamentului pentru longevitate, marja de profit era suficient de mare încât să transforme astfel de îngrijorări mărunte într-o chestiune fără nicio importanță.

Pentru că Bose avea dreptate: în final, pentru unii oameni, viața merita oricât trebuia să plătești.

– Medicamentul longevității nu-i ușor de sintetizat, spunea Bose. Ai nevoie de material genetic în stoc, un bioreactor de mărime decentă, și-ți mai trebuie o mulțime de compuși chimici foarte atent supravegheați și niște catalizatori. O grămadă de lucruri pot să meargă prost. Adică, trebuie să mituiești foarte mulți „uită-te-n-altă-parte“.

– Inclusiv unii din HPD?

– O concluzie rezonabilă.

– Și ești conștient de asta.

El ridică din umeri.

– Dar trebuie să fie cineva cu care să poți vorbi, știu eu, FBI-ul, DEA¹...

– Cred că agențiile federale sunt ocupate până peste cap în acest moment, spuse Bose.

– OK, făcu Sandra, dar ce legătură au toate astea cu Orrin Mather?

– Nu atât cu Orrin, cât cu locul unde lucra. Imediat ce-a coborât din autobuzul cu care-a plecat din Raleigh,

¹ Drug Enforcement Administration – Agenția de luptă anti-drog din SUA (n. tr.).

Orrin a fost angajat de un bărbat numit Findley. El se ocupă de un depozit unde se stochează și de unde pleacă mai departe bunuri importate, în general plastici ieftine, produse de fabricanți *no name* de prin Turcia, Liban și Siria. Majoritatea angajaților săi sunt persoane aflate în tranzit sau imigranți fără documente de identitate. Nu le cere numărul de securitate socială și îi plătește în numerar. L-a pus pe Orrin la lucru la obişnuitele munci cu cârca. S-a dovedit că băiatul era un angajat neobişnuit, după standardele lui Findley, ceea ce înseamnă că venea la lucru la timp și era treaz, destul de isteţ ca să respecte dispozițiile, nu se plângea niciodată și nici măcar nu i-a păsat într-atât încât să-și caute o slujbă mai bună, câtă vreme era plătit regulat. Așa că, după o vreme, Findley l-a mutat de la munca lui zilnică și l-a făcut paznic de noapte. În majoritatea timpului, între miezul nopții și venirea zorilor, Orrin era încuiat în depozit, având un telefon și un parcurs de patrulare, și tot ce avea de făcut era să efectueze inspecții o dată pe oră și să sune la un anumit număr de telefon dacă observa ceva neobişnuit.

- Un anumit număr? Nu poliția?

- În mod sigur nu poliția, pentru că ceea ce trece prin depozit, împreună cu multe jucării ştanţate și ustensile de plastic, pentru bucătărie, sunt transporturi de precursori chimici pentru bioreactoarele de pe piața neagră.

- Orrin ştia asta?

- Nu ştiu sigur. S-ar putea să fi avut unele suspiciuni. În orice caz, Findley l-a concediat după vreo

două luni, posibil pentru că se familiarizase cu detaliile operațiunii. Unele dintre materialele lui Findley pentru piața neagră vin și pleacă după câteva ore, așa că Orrin a fost martorul unor astfel de transferuri. Concedierea a fost destul de traumatizantă pentru băiat... bănuiesc că era convins că a fost pedepsit pentru ceva.

– A vorbit cu tine despre astea?

– Puțin. Nu spune decât că n-a făcut nimic rău și că nu venise timpul să plece.

Sandra îi mai ceru lui Bose încă o bere, ceea ce-i dădu un răgaz să se gândească la cele auzite. Tot ceea ce i se spusese făcea povestea și mai încâlcită. Se decise să se concentreze numai asupra acelor părți din această realitate pe care le înțelegea cu adevărat sau le putea influența: evaluarea lui Orrin la Centrul de Asistență.

Bose reveni cu o sticlă, pe care o acceptă, însă o puse jos, imediat, pe măsuta de cafea plină de urme circulare. Avea nevoie de mobilă nouă, își zise ea. Și de un set de farfurioare.

– Încerci să-mi spui că s-ar putea ca Orrin să dețină informații capabile să afecteze o operațiune de contrabandă.

Bose dădu din cap.

– Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă Orrin ar fi fost doar încă unul dintre acei terchea-berchea angajați de Findley. Orrin ar fi plecat din oraș sau ar fi găsit un alt loc de muncă sau ar fi dispărut înghițit de țărâmul sărăciei, sfârșitul poveștii. Problema este că

Orrin a reapărut când l-am luat noi în custodie. Ba chiar mai rău, când l-am întrebat noi de locurile lui de muncă, imediat a spus totul despre cele șase luni petrecute la depozit. Pomenirea numelui acestuia a declanșat niște alarme în unele cercuri, și cred că vestea a ajuns până sus de tot.

– Contrabandiștii se tem că Orrin ar putea dezvălui vreun secret?

– Am zis că agențiile federale sunt prea ocupate ca să vadă și corupția din HPD, și asta-i perfect adevărat. Dar sunt în derulare niște investigații legate de rețelele de plasare a medicamentului pentru longevitate. Findley și cei pentru care lucrează sunt cam nervoși pentru că Orrin ar putea fi un potențial martor, iar acum numele și biografia lui sunt într-o bază de date. Înțelegi în ce direcție se îndreaptă chestiunea?

Ea dădu încet din cap.

– Condiția lui psihică.

– Exact. Dacă Orrin este ținut la Centrul de Asistență, asta presupune o declarație formală de lipsă a discernământului. Orice mărturie depune în fața curții, aceasta ar fi în mod iremediabil compromisă.

– Iar aici intervin eu.

Sorbi din bere. Bea rar bere. Considera că avea un gust precum mirosul de ciorapi vechi. Însă era rece și agreea ameteala ușoară, acea ciudată limpezime a unei urme de beție.

– Numai că nu mai lucrez la cazul lui Orrin. Nu pot face nimic ca să-l ajut.

– Nici nu mă aștept s-o faci. Probabil că nici n-ar fi trebuit să-ți povestesc ce și cum, dar... după cum spuneai, *quid pro quo*. Și încă mă interesează opinia ta asupra scrierilor lui Orrin.

– Așadar, crezi că documentul lui e ceva de genul unei confesiuni codificate?

– Nu știu ce-i documentul lui Orrin. Și cu toate că pomeneste de depozit...

– Chiar așa?

– Într-o secțiune pe care încă n-ai citit-o. Dar nu prea constituie genul de probă pe care s-o aduci în fața instanței. Sunt doar...

Părea că se străduiește să găsească cuvântul potrivit.

– Ai putea zice că am o curiozitate profesională.

Ai putea spune și-așa, cugetă Sandra, dar atunci ar fi numai o parte din adevăr.

– Bose, am văzut cum ai procedat când l-ai adus la centru. Nu ești doar curios. De fapt, pari să te doară-n cot de el. Ca ființă umană, vreau să zic.

– În momentul în care Orrin a fost predat centrului, ajunsesem să-l cunosc puțin. Este constrâns și nu merită asta. Este... ei bine, știi și tu cum este.

– Vulnerabil. Inocent.

Bose dădu din cap.

– Femeia aceea, sora lui, a zis la restaurant: „Prin el bate vântul.” Nu sunt sigur ce a vrut să spună cu asta. Dar sună cum trebuie.

Sandra n-ar fi putut spune când anume decisese să rămână peste noapte. Probabil, n-a fost un singur

moment de decizie; cam așa se întâmpla. Conform experienței ei relativ limitate, intimitatea însemna o alunecare lentă, condusă nu prin cuvinte, ci prin gesturi: încrucișarea privirilor, prima atingere (cum a pus ea mâna pe mâna lui Bose, pentru a sublinia un punct al conversației), firescul cu care a venit și s-a așezat lângă ea, lipindu-și amândoi coapsele una de alta, ca și cum s-ar fi cunoscut de o veșnicie. Ciudat, se gândi ea, cât de natural începuse să pară totul și apoi cum devenise inevitabil ca ea să se culce cu el. N-a existat nicio stânjeneală de prim contact, nicio vorbărie. El s-a dovedit un dulce în pat, așa cum bănuise ea că va fi.

Adormise lângă el, cu o mână petrecută peste șoldul lui. Nu era conștientă de asta când el s-a desprins de ea. Dar se ridicase puțin și era vag trează când s-a întors el de la baie, surprins, o clipă, în strălucirea chihlimbarie a luminilor orașului, pătrunsă prin fereastra dormitorului. Văzu cicatricea deja simțită cu vârful degetelor, o cută palidă care începea de sub buric șerpuiind ca un drum de munte de-a lungul coșului pieptului și până sus, spre umărul său drept. Când el îi văzu privirea, se întoarse. Nu era pregătit să discute despre asta. Așa că ea nu întreabă nimic.

Dimineata, Bose făcu pâine prăjită și cafea, chiar dacă nu aveau timp să mai zăbovească la taclale. Se mișca prin bucătărie, încălzind untul într-o tigaie, spărgând ouă, cu o încredere și lejeritate pe care ea le găsi plăcute de privit.

În timpul nopții îi venise o idee.

- Nu lucrezi pentru vreo agenție federală, spuse ea, și de-abia dacă ești în pâine pentru HPD. Însă nu ești singur în chestia asta. Lucrezi pentru *cineva*. Așa este?

El îi oferi un zâmbet vag.

- Toată lumea lucrează pentru *cineva*.

Încă un secret pe care nu era pregătit să-l împărtășească. Ei bine, destul de corect. Și ea avea câteva.

POVESTEA LUI ALLISON

I

Managerii ne-au pus în camere alăturate, pentru îngrijiri, și-am dormit aproape două zile. O echipă de asistenți medicali se ocupau de mine tot timpul, și, din când în când, îi întrebam despre Turk. Au spus că era bine și că voi putea să discut în curând cu el. N-au zis mai mult de-atât.

Aveam nevoie de odihnă, din motive cât se poate de evidente, și era plăcut să mă trezesc, să dorm, să visez și să mă trezesc din nou fără să mă tem pentru viața mea. Desigur, existau probleme cu care mă voi confrunta mai devreme sau mai târziu. Mari de tot. Însă medicamentele pe care le înghițeam alungau orice tensiune.

Rănile mele erau minore și se vindecau frumos. În cele din urmă, m-am trezit cu o stare de bine și flămândă și, pentru prima dată, nerăbdătoare, așa că

I-am întrebat pe asistentul de serviciu – un robot masculin cu ochi mari și un zâmbet încremenit – când o să primesc de mâncare și altceva mai substanțial decât pasta proteică.

– După intervenția chirurgicală, a zis el sec.

– Ce intervenție chirurgicală?

– Pentru repararea nodului tău, spuse pe un ton care sugera că era convins că discuta cu un copil retardat. Știu cât de greu trebuie să-ți fost să supraviețuiești în sălbăticie fără el. Când a căzut Rețeaua, ne-a fost greu tuturor. De parcă am fi rămas singuri în beznă.

Se cutremură la această amintire.

– Dar o să te reparăm înainte de sfârșitul zilei.

– Nu, am spus imediat.

– Poftim?

– Nu doresc intervenția chirurgicală. Nu vreau să-mi recapăt nodul.

S-a încruntat o clipă, apoi și-a recompus zâmbetul exasperant.

– Este perfect normal să simți neliniște într-un astfel de moment. Îți pot ajusta medicația... ai vrea așa ceva?

– I-am spus că medicația mea era în regulă și că refuzam operația, pur și simplu, pentru că era dreptul meu, conform protocoalelor voxiene.

– Dar nu este o intervenție invazivă. Este doar o reparație. Ți-am citit biografia. Ți s-a pus implantul la naștere, la fel ca la toată lumea. Nu te *modificăm* în niciun fel, Treya. Te *refacem*.

M-am certat cu el îndelung și intens. Am folosit vorbe pe care n-ar fi trebuit să le folosesc, atât în voxiană, cât și în engleză. Prima dată, a rămas șocat, apoi tăcut. A părăsit încăperea cu ochii umezi și o expresie perplexă și mi-am închipuit că obținusem o victorie sau, cel puțin, un răgaz.

Zece minute mai târziu au adus căruciorul de pregătire și cuțitele. Atunci am început să urlu. Eram prea slăbită pentru a face cine știe ce gălăgie, însă era destul de tare încât să se poată auzi în încăperile alăturate. Dronele medicale erau pe cale să mă imobilizeze când pe ușă a năvălit Turk. Purta o robă de pacient, strânsă în talie, și nu era intimidant; după periplul nostru prin sălbăticie era slăbănog și maroniu ca o nucă. Însă personalul medical trebuie că văzuse ferocitatea din privirile sale, fără a mai pomeni de pumnii strânși. Mai mult decât atât, era un Absorbit, atins de Ipotetici: conform teologiei voxiene, asta-l făcea aproape un zeu.

L-am informat, în câteva cuvinte, că medicii încercau să-mi reinstaleze implantul limbic, pentru a mă transforma din nou în Treya.

– Spune-le să se oprească, a zis. Spune-le să-și ia blestematele lor de cuțite de-aici sau am să arunc eu, personal, mânia Ipoteticilor asupra Voxului și a tuturor instalațiilor sale.

Am tradus, improvizând pe alocuri. Personalul medical s-a grăbit s-o șteargă din încăpere, ferindu-și privirile, abandonând toate instrumentele chirurgicale. Dar și asta n-a fost decât un răgaz. Medicii au

fost aproape instantaneu înlocuiți de un bărbat în combinezon cenușiu, un Administrator, un Manager, un bărbat pe care l-am recunoscut din ședințele de antrenament ale lui Treya. Fusesse unul dintre instructorii mei, și nu unul favorit.

Din câte se părea, el și Turk se mai întâlniseră.

– Nu te băga în asta, Oscar, zise Turk în engleză.

Numele voxian al Administratorului era lung și ornate cu titluri, dar „Oscar” era o aproximare decentă a unei fracțiuni a numelui patrilinear. Oscar vorbea engleză, desigur. Engleza lui nu era așa de nuanțată ca a mea – o învățase mai mult de prin cărțile străvechi și documentele juridice – dar era funcțională și, spre deosebire de mine, era împuternicit să vorbească în numele clasei manageriale.

– Vă rog, liniștiți-vă, domnule Findley, rosti el cu un glas strident.

Era un bărbat scund, cu pielea albă, părul galben, trecut de prima tinerețe.

– Du-te-n mă-ta, Oscar. Oamenii voștri erau pe cale s-o opereze cu forța pe o prietenă de-a mea. Nu iau ușor lucrurile astea.

– Femeia pe care o descrii ca fiind o „prietenă” de-a ta a fost rănită grav în răscoala Fermierilor. Ai fost de față, nu-i așa? De fapt, ai încercat să împiedici rănirea ei.

Era de așteptat ca Oscar să încerce un fel de discuție cu aspect juridic, fiindcă fusese școlit în citații și împuterniciri antice. Turk îl ignoră și se întoarse spre mine.

- Allison, ești bine?

- Deocamdată, da. Însă n-am să mai fiu dacă-mi pun nodul înapoi.

- Este irațional, spuse Oscar. Trebuie să-ți dai și tu seama de asta, Treya.

- Numele meu nu este Treya.

- Ba bine că nu. Refuzul este un simptom al afecțiunii tale. Suferi de o formă patologică de disociere cognitivă, care urlă după o reparație.

- Oscar, *taci naibii din gură*, zise Turk. Trebuie să discut cu Allison între patru ochi.

- Nu există nicio „Allison“, domnule Findley. „Allison“ este o entitate tutelară și cu cât mai mult îi permitem lui Treya să susțină această himeră, cu atât mai greu va fi s-o vindecăm.

Treya însăși ar fi cedat înaintea lui Oscar, fără nicio discuție, și încă mai puteam simți acel vechi și laș impuls. Dar acum mi se părea detestabil.

- Oscar, am zis cu un glas șoptit.

Mi-a aruncat o privire grea și și-a repetat numele voxian, cu toate particularitățile sale de statut; eu eram o dronă și era o insolență să mă adresez cu numele său prescurtat.

- Oscar, am repetat. Stai prost cu auzul? Turk ți-a cerut să taci naibii din gură.

Tenul său palid a virat spre roșu.

- Nu înțeleg asta. V-am rănit noi, domnule Findley? V-am amenințat noi cu ceva? N-am fost eu omul dumneavoastră de legătură, într-o manieră satisfăcătoare?

- Nu ești omul meu de legătură, zise Turk. Allison este.

- Nu *există* nicio Allison, iar această femeie *nu* poate funcționa ca om de legătură... nu are nicio conexiune la Rețea... nu are niciun nod neural funcțional.

- Vorbește engleză destul de bine.

- Ca un vorbitor nativ, am zis.

- Păi, așa este.

- Dar...!

- Așa că o desemnez translatorul meu, spuse Turk. De acum înainte, orice problemă am eu Voxul, va trebui rezolvată prin intermediul ei. Și am terminat-o amândoi cu doctorii, cel puțin deocamdată. Fără bisterie, fără medicamente. Poți aranja asta?

Oscar ezita. Apoi mi se adresă mie direct, în voxiană:

- Dronă, dacă ai fi în întregime ființă umană, ai recunoaște în comportamentul tău un act de trădare, nu numai împotriva Administrației, ci și față de interesele Voxului.

Erau vorbe grele. Pe Treya ar fi apucat-o tremuratul.

- Știu ce fac, am zis în aceeași limbă. Oscar.

În această perioadă, Voxul și-a început voiajul său greoi și disperat spre Antarctica. Obținerea oricăror informații importante de la Oscar (care continua să-și facă apariția brusc, cu o regularitate enervantă) era ceva de domeniul imposibilului; însă infirmierii, care încă roiau în jurul nostru aducând mâncare sau interesându-se de sănătatea noastră ca niște părinți săcăitori, puteau fi convinși, ocazional, să vorbească. De la ei am

aflat că pe Vox consensul a trecut de la jubilație („Am tranzitat spre Pământ, profețiile s-au adevărat”) la consternare („Dar Pământul este o ruină, iar Ipoteticii continuă să ne ignore”) și spre o reîntoarcere către vechiul țel („Ipoteticii nu vor veni la noi, noi va trebui să-i căutăm”).

Cântarea lor era partea grea. Flotile întregi de aparate de zbor voxiene fără pilot au fost trimise să cerceteze masele de uscat, ceea ce mai rămăsese din fosta Indonezie și sudul Indiei, însă tot ce s-a găsit a fost o pustietate netulburată. Emisiile toxice ale oceanului eutroficat făcuseră demult viața imposibilă, iar unele erupții vulcanice locale, masive, îngropaseră orice ruine existente sub straturi compacte de cenușă. Clasele administrative studiaseră cele câteva înregistrări existente ale Diasporei Terestre și ajunseseră la concluzia că ar trebui să ne îndreptăm spre locul ultimului habitat omenesc cunoscut pe Pământ, lângă Polul Sud, pe țărmul a ceea ce se numea, pe vremea lui Turk, Marea Ross. Între timp, aparatele de zbor robotizate aveau să-și extindă cercetarea aeriană spre Eurasia și Americi.

Când i-am povestit lui Turk despre toate astea, m-a întrebat cât va dura deplasarea spre Antarctica. Turk tot mai credea că Voxul era mai mult un șir de insule decât o ambarcațiune capabilă să navigheze pe mare. Dar cu toate că era mai mare decât orice navă pe care fusese Turk marinar, *era o navă*, cu un pescaj surprinzător de redus și o manevrabilitate decentă, ținând cont de mărimea sa colosală. I-am spus că ar

dura vreo două luni ca să ajungem la Marea Ross. I-am promis că-l duc jos, să vadă motoarele, cât de curând... și era o promisiune pe care intenționam s-o respect, nedorind încă să-i explic din ce motive.

Erau o mulțime de lucruri greu de explicat, din simplul motiv că nu aveam intimitate. În Miezul Vox, pereții aveau urechi. Și ochi. Nu neapărat pentru a spiona. Toți acei ochi și acele urechi la scară nano erau integrați în suprafețele structurale, își trimiteau datele colectate în Rețea, iar aceasta sorta anomaliiile și emitea alarme ori de câte ori apărea o situație neobișnuită: vreo criză de sănătate, o defecțiune tehnică, un incendiu sau vreo ceartă devenită violentă. Bănuiam însă că se făcuse o excepție în cazul nostru. Înainte, pe când eram Treya, fusesem învățată că, atunci când exista o interacțiune cu un Absorbit precum Turk Findley, niciun cuvânt sau gest nu este prea trivial pentru a fi cercetat pentru indicii privind Ipoteticii sau starea de existență a celor Absorbiți, experimentată printre ei. Așa că eram aproape sigur ascultați și nu numai de mașini. Nu-mi puteam permite să spun nimic din ce n-aș fi vrut ca Administratorii să audă. Ceea ce exclu-dea cam tot ce *trebuia* să spun, și trebuia s-o fac repede.

(Și chiar dacă Administratorii nu ascultau, Coryphaeus sigur o făcea. M-am gândit mult la Coryphaeus... însă nu voiam să știe asta și Coryphaeus.)

De asemenea, voiam ca Turk să dobândească măcar o înțelegere de bază a Miezului Vox și a felului în care opera el, pentru că aceasta s-ar putea dovedi folositoare mai târziu. Așa că, în zilele următoare,

am încercat să mă comport ca un om de legătură disciplinat și acceptabil, făcând ceea ce fusese instruită Treya să facă, cu toate că nu mai eram Treya și nici nu mai doream să fiu.

L-am familiarizat pe Turk cu camera cărților, aflată mai încolo, pe coridor. Camera cărților fusese pregătită cu mulți ani înainte, ca o modalitate de instruire a Absorbiților, și era exact ceea ce sugera denumirea sa: o încăpere care găzduia un număr substanțial de rafturi cu cărți. Cărți *adevărate*, cum a spus Turk pe un ton admirativ. Cărți tipărite pe hârtie și legate între coperte, recent tipărite, însă ciudat de arhaice. Erau singurele cărți de acest fel din Vox și fuseseră create în mod explicit pentru a fi folosite de Absorbiți. Majoritatea volumelor erau de istorie, scrise de învățați voxieni și traduse într-o engleză simplă, dar și în alte cinci limbi străvechi. Erau texte rezonabil de corecte, din câte puteam să văd. Turk era interesat, însă îl intimidau zecile de titluri și l-am ajutat să aleagă câteva cărți:

Colapsul planetei Marte și diaspora marțiană

Despre natura și obiectivul entităților Ipoteticilor

Declinul ecologiei Terrei

Principiile și destinul Voxului

Democrațiile corticale și limbice ale Lumilor Mijlocii, și încă vreo două, destul de cât să-i dea o idee de bază referitor la ce era Voxul și de ce luptase în bătăliile sale de pe vremea Inelului Lumilor. Titlurile, i-am zis, erau mult mai intimidante decât textele.

– Adevărat? replică el. Și atunci ce sunt, ăăă... „democrațiile corticale și limbice“?

O cale de implementare a consensului guvernării, i-am explicat. Augmentarea neurală și Rețelele comunității au făcut posibile multe moduri de luare a deciziilor. Majoritatea comunităților Lumilor de Mijloc erau democrații „corticale“, numite așa pentru că zonele din creier cu care erau interfațate erau grupate în neurocortex. Foloseau raționamentul substantival și mediat logic pentru a lua decizii politice. (Turk rămase stupefiat la auzul termenilor, însă, amabil, m-a lăsat să vorbesc mai departe.) Democrațiile „limbice“, precum cea de pe Vox, funcționau altfel: Rețelele lor modulează zone mult mai primitive ale creierului pentru a crea un consens emoțional și intuitiv (spre deosebire de cel pur rațional).

– Și ca s-o spunem mai direct, în democrațiile corticale cetățenii gândesc împreună; în cele limbice, ei *simt* împreună.

– Nu sunt sigur că înțeleg. De ce această deosebire? De ce nu o democrație necorticală și nelimbică? Cea mai bună dintre toate.

Astfel de aranjamente fuseseră testate. Treya le studiasse la școală. Cele câteva democrații cortico-limbice create funcționaseră destul de bine o perioadă, iar unele au fost idilic de pașnice. Dar, până la urmă, au devenit instabile; aproape că decăzuseră în starea unor bucle catatonice mediate de Rețele, un fel de sinucidere în masă printr-o prea fericită indiferență.

Nu că democrațiile limbice ar fi evoluat mult mai bine, dar n-am spus-o acolo unde pereții m-ar fi putut auzi. Democrațiile limbice aveau propriile lor

vulnerabilități. Erau predispuse la o demență colectivă. Cu excepția celei a noastre, desigur. Vox era o excepție de la toate regulile. Cel puțin, așa învățasem la școală.

Mi-am ținut problemele pentru mine, mai mult pentru că nu voiam să-i ofer lui Oscar și mai multe avantaje pe care să le folosească împotriva mea. Mai important, nu voiam să stârnesc niciun dubiu în mintea lui Turk că eram Allison Pearl, că preferam să fiu Allison Pearl și că voi rămâne Allison Pearl până în ziua în care mă vor imobiliza și-mi vor introduce, cu forța, un nod de Rețea în creier.

Dar situația nu era chiar așa de simplă.

Așadar, întrebarea cu care mă trezeam în fiecare zi și cu care mă duceam la culcare era dacă eram Allison Pearl.

Era cât se poate de limpede că nu. Cum aș fi putut fi? Allison Pearl trăise și (posibil) murise pe Pământ, acum zece mii de ani, pe vremea când Terra era o planetă locuibilă. Tot ce rămăsese din ea erau câțiva gigabiți de însemnări de jurnal care cumva au supraviețuit până în prezent. Jurnalul a început în cel de-al zecelea an de viață al lui Allison Pearl și s-a terminat, fără niciun motiv aparent, în cel de-al douăzeci și treilea. Treya a absorbit toate aceste însemnări (și mii de alte detalii neimportante despre viața din secolul XXI) atât cortical, cât și limbic, ca date și identitate. Erau un instrument, menite să fie folosite în activitatea ei ca legătură voxiană cu Absorbitul. Desigur, Treya

n-a crezut niciodată că ea ar „fi“ Allison Pearl. Însă o purtase pe Allison Pearl ca pe un carnetel în substanța creierului ei. Rețeaua o instalase pe Allison Pearl în psihicul lui Treya, și tot Rețeaua construisese și menținuse bariere riguroase între Allison și Treya.

Bariere riguroase, însă nu suficient de riguroase. Pentru că există un secret despre care n-am vorbit nimănui: chiar înainte ca Rețeaua să cadă, chiar înainte ca Fermierii răsculați să-mi fi distrus nodul, Allison începuse să se infiltreze în Treya. Iar Treya n-a obiectat niciodată, nici nu s-a plâns controlorilor ei Administrativi. În loc de asta, Treya menținuse secretul scurgerii constante a lui Allison Pearl în viața ei de zi cu zi, un secret vinovat, pentru că Allison avea calități la care râvnea ea.

Treya era obedientă. Allison era sfidătoare. Treya era dispusă să-și disemineze identitatea în vasta personalitate a Voxului. Allison ar fi preferat să moară decât să facă asta. Treya credea tot ce îi spusese autoritățile atribuite corespunzător. Allison nu avea încredere în nicio autoritate, din principiu.

Însă chiar și această deosebire nu reprezintă adevărul absolut. Mai bine zis, prin intermediul lui Allison, Treya începuse să descopere posibilitățile scepticismului, sfidării, rebeliunii.

Așa că, întreb din nou: Ce *eram* acum, când ușa dintre Treya și Allison fusese deschisă larg? Eram Allison sau Treya *simțindu-se* Allison?

Nu! Nici una, nici alta. Eram o a treia.

Eram ceea ce făcusem din mine din toate acele părți incompatibile, și eram îndreptățită la *toate* amintirile mele, adevărate și virtuale. Voxul le cultivase pe amândouă, Treya și Allison, însă Voxul nu luase în calcul consecințele amestecului. Și, oricum, *la dracu' cu Voxul!* Asta era erezia căreia Treya îi rezistase mereu și pentru care implorase, în tăcere, vocea lui Allison: *La dracu' cu Voxul*, ducă-se naibii tirania sa tăcută, ducă-se naibii religia sa de vis, înghețată, și ducă-se naibii obsesia sa lașă referitoare la Ipotetici.

Ducă-se naibii *în special* demența care a adus Voxul pe acest Pământ distrus și ducă-se naibii nebunia profundă despre care credeam că era pe cale să se răspândească la bordul său.

La dracu' cu Voxul! Și fie binecuvântată Allison Pearl pentru că a făcut posibil să spun asta.

Cu toate că Oscar acceptase să retragă cuțitele chirurgicale, continua să încerce să mă convingă să accept operația. Și-a condus campania prin intermediari, confruntându-mă cu oameni cu care nu puteam refuza să discut, oameni care erau sau fuseseră prietenii și rudele lui Treya.

Erau, de asemenea, prietenii și familia mea, într-un fel cât se putea de real, cu toate că nu eram persoana pe care o știau, și cu atât mai puțin persoana dorită și care se așteptau să fiu. Și eram destul de umană ca să mi se rupă inima din cauza incomprehensiunii și durerii lor.

Într-o zi, Oscar mi-a adus-o pe mama (mama lui Treya) să mă vadă. Tatăl meu (tatăl-Vox) era un inginer

de drone cu statut înalt, ucis în colapsul unui tunel de transfer, imediat după ce m-am născut. În copilărie fusesem crescută de mama și de o echipă de mătuși, toate iubindu-mă și pe care le iubeam. Și rămăsese în mine destul din Treya încât să nu rezist să nu mă întind spre femeia ale cărei mâini mă mângâiaseră de atâtea ori, n-am rezistat să nu mă uit în ochii ei îngroziți în timp ce-i spuneam că nu, fiica ei nu era moartă, doar că se transformase, eliberată dintr-o legătură nemi-loasă, dar invizibilă. N-a înțeles nimic din toate acestea.

– Nu vrei să fii *folositoare*? m-a întrebat. Nu-ți amintești ce înseamnă să faci parte din familie?

Îmi aminteam foarte bine. Am ignorat întrebarea și i-am spus că încă o iubeam. Și chiar o iubeam. Însă asta n-a consolat-o. Și de ce ar fi făcut-o? Își pierduse fiica. Treya nu mai era, iar eu păream doar un golem încă-pățânat care-i luase locul. Și în clipa în care i-am spus că o iubeam, am văzut din expresia ei înghețată că mă ura, chiar mă ura; că persoana pe care o iubea nu eram eu, ci o umbră pe care încetaseam s-o mai proiectez.

Ei bine, poate că avea dreptate. Nu voi mai fi niciodată aceea fiică a ei. Eram ceea ce devenisem. Eram ceea ce eram, iar numele meu era *Allison*, *Allison*, *Allison Pearl*. Mi l-am șoptit multă vreme după ce părăsise încăperea.

Nu voiam să-i împărtășesc aceste necazuri lui Turk. El le avea pe-ale sale. Își purta cu mândrie atitudinea stoică „fie ce-o fi” și cred că o merita, însă la nivel fundamental, inevitabil, era singur aici, un intrus în ceea ce trebuie să i se fi părut un tărâm îngrozitor de straniu.

Camerele noastre erau alăturate și în unele nopți mă trezeam auzindu-l cum mergea de colo-colo sau bombănind, confruntându-se cu spaime de neimaginat pentru mine. Mi se părea că se simțea ca un om captiv într-un vis, conștient de irealitatea lui, însă incapabil să evadeze într-o realitate mai rațională.

Am încercat să nu-mi leg propriile mele speranțe și temeri de el. Însă nu mă puteam abține să nu mă gândesc că, în pofida tuturor diferențelor dintre noi, eram mult mai asemănători decât diferiți, cel puțin după standardele voxiene. M-am trezit întrebându-mă dacă nu cumva-și încrucișase pașii cu Allison Pearl, pe vremea imposibilului de îndepărtat secol XXI, în vreo întâlnire întâmplătoare prin mulțimea americană amorfă. În mod sigur, dacă exista cineva în Miezul Vox capabil s-o înțeleagă pe Allison Pearl, acela era Turk. Așa că poate n-a fost deloc surprinzător că, într-una dintre nopțile de insomnie, când niciunul dintre noi nu putea dormi, am intrat în camera lui ca să mă liniștesc. La început am discutat, acel gen de discuții pe care nu le puteam purta cu nimeni altcineva decât între noi, intimități împărtășite nu datorită a ceea ce știam unul despre celălalt, ci din contră.

– Sunt persoana cea mai asemănătoare ție din lume, am zis, iar tu ești cel mai asemănător mie, și atunci a devenit inevitabil să ne culcăm împreună și să găsim o oarecare consolare în asta, iar la sfârșit nu-mi mai păsa ce-ar fi putut auzi pereții ori către cine și-ar fi putut șopti secretele subtile și periculoase.

II

Dimineața i-am prezentat Miezul Vox, de la cap la coadă.

Desigur, n-a putut vedea tot, sau măcar ceva mai mult decât un segment reprezentativ. Miezul Vox avea, de la nivelul solului, dimensiunile unui oraș modest al secolului XXI. Sub pământ, în golul insulei, era mai mare: toaste acele spații complexe desfășurate pe o grilă bidimensională ar fi fost mai întinse decât Connecticutul sau, poate, California. Am evitat zonele avariate, încă în curs de decontaminare, și-am mers tot în jos pe tranzitul vertical. Ne-am oprit ori de câte ori pereții tunelului permiteau o perspectivă mai vastă, pentru ca Turk să poată vedea piețele și terasele și straturile, nivelurile agricole întinse, scăldate în lumină artificială, complexe de dormitoare, aranjate ca niște bule de alabastru în spațiile împădurite.

Apoi l-am dus în cele mai de jos niveluri ale Voxului, sectoarele ingineresti. Motoarele care îl propulsau erau imense – mai mult teritorii decât obiecte – dar i-am arătat unitățile de reactoare, de mărimea unor orașele, scăldate în valurile eterne ale apei desalinizate; i-am arătat o suprafață obscură de camere din metal-mu¹ în care câmpurile magnetice direcționau curgerea de fier topit; l-am condus dincolo de bobinele

¹ Aliaj de nichel, fier, cupru și crom cu permeabilitate magnetică mare (n. tr.).

superconductoare în jurul cărora umezeala se condensa precum zăpada și era curățată prin curenți de aer ca niște furtuni artificiale. Turk era uluit, ceea ce îi încânta probabil pe Administratori care, fără îndoială, ne su-pravegheau. Pereții aveau urechi chiar și acolo.

Însă nu și în locul unde l-am dus după aceea. Am luat o bandă de tranzit pe cât de departe ne putea duce, apoi ne-am transferat într-un mijloc de transport mai mic, care urca prin spinarea celui mai înalt turn de pe Vox. Încă două transferuri și-am ajuns pe cea mai înaltă platformă accesibilă de pe Miezul Voxului, în esență, un acoperiș cu panoramă.

Pe vremea când Voxul naviga pe oceanele lumilor locuibile, această platformă nu fusese închisă. Dar pentru că atmosfera de pe Pământ era toxică, a fost stabilit un perimetru osmotic; lui Turk i-am spus că era un „câmp de forță”, un termen desuet și imprecis, dar unul pe care îl putea înțelege într-o oarecare măsură.

– Nu pare să funcționeze prea bine, zise el. Miroase ca la o fermă de porci aici.

Bănuiam că așa era. Aerul mirosea a rânced și nu era pic de vânt, cu toate că puteam vedea nori gonind prin văzduh, părând destul de aproape încât să-i poți atinge. M-am simțit ușor rău, cu amețeli, chiar înainte să ne apropiem de margine. Pentru prima oară aproape că am regretat că-mi pierdusem nodul: îmi lipsea prezența liniștitoare a Voxului, însoțitorul meu invizibil. Mă simțeam ca și cum un vânt aspru mă împingea de colo-colo.

Voxul se deplasa constant pe direcția sud-sud-est, spre ieșirea din Oceanul Indian în Pacificul de Sud.

Marea aici era ușor purpurie, până la orizont, iar cerul de o nuanță otrăvită de ocru. Detestam aspectul său.

– Este un ocean Canfield, i-am zis lui Turk.

Găsisem termenul într-o carte citită de mine pe vremuri, în Champlain, o carte de la bibliotecă despre încălzirea globală. Era un scenariu pentru cazul cel mai rău, oceane acidificate, îmbâcsite de creșterea bacteriilor anaerobe care emiteau în atmosferă hidrogen sulfurat.

Privi spre întinsul mării pentru prima dată.

– Întreaga lume-i așa?

– Așa se pare.

Aceasta fusese tendința încă dinainte ca Ipotezicii să închidă Portalul dintre Pământ și Equatoria. (Oceanele pe moarte porniseră marea diasporă pământeană care, la rândul ei, a alimentat rivalitățile înverșunate și conflictele Lumilor de Mijloc timpurii. Manualele voxiene aveau puține lucruri bune de zis despre era bionormativă sau despre democrațiile corticale pe care le generase, dar aduseseră măcar o oarecare pace Inelului Lumilor, după secole de războaie sporadice.)

– Iar Ipotezicii n-au făcut nimic să împiedice asta. Nu ți se pare straniu? Că protejau planeta de Soarele în expansiune, însă n-au făcut nimic ca să împiedice dispariția catastrofală a omenirii? Se pare că sunt încântați să aibă un Pământ populat, în mare parte, de bacterii. Nimeni nu știe de ce.

– Ai tăi sperau să găsească altceva aici, nu?

Nu erau *ai mei*. Însă nu l-am corectat.

– Sperau să intre în contact direct cu Ipoteticii, imediat după sosirea pe Pământ. Este un concept religios, într-adevăr. Oamenii care au înființat Voxul erau niște fanatici, din orice punct de vedere rațional. Cărțile de istorie n-o să-ți spună asta, dar este adevărat. Vox este un cult. Doctrinile sale au fost integrate în Rețea și inscripționate în democrația limbică. Când ești în Rețea, asemenea concepții ți se par rezonabile, par ceva de bun-simț...

– Însă nu și pentru tine.

Nu, nu mai erau așa ceva.

– Și nici pentru Fermieri. Fermierii nu erau cetățeni. Cuprinși în Rețea prin conformitate, însă nu și în acceptarea doctrinelor mai profunde.

– Cu alte cuvinte, sclavi.

– Ai putea spune și așa. Au fost luați prizonieri în perioada Lumilor de Mijloc, cu câteva generații în urmă. Nu au acceptat cetățenia deplină, așa că, în schimb, au fost modificați în conformitate.

– Li s-a dat un jug mai simplu.

Am clătinat din cap.

– De-asta și-au distrus nodurile imediat ce a căzut Rețeaua.

Deși supraviețuitorii – acei câțiva care rămăseseră în fermele lor etanșeizate în mediul ambiant de sub insulele exterioare – fuseseră deja recuperați. Desigur, rebelii erau morți cu toții. Inclusiv Săpătorul Choi, a cărui viață încercase s-o salveze Turk. Îl salvase pentru vreo jumătate de oră, poate. Dacă nu îl ucisese avioanele de luptă, murise din cauza expunerii la aerul otrăvit.

Turk s-a lăsat pe balustrada de siguranță care înconjura marginea acoperișului, cercetând ceea ce mai rămăsese din teritoriul exterior al Voxului. Insula era neprotejată de atmosferă și părea că intrase într-o toamnă mohorâtă și definitivă. Pădurile muriseră. Frunzele erau acum maro și căzuseră, fructele putreziseră. Chiar și crengile copacilor arătau ca lovite de lepră și fragile. Curentul iscat de trecere doboră pădurile creangă cu creangă.

- Voxul, am zis, adică Voxul colectiv, limbic, s-a considerat mântuit când am reușit să trecem prin Portal. Dar ai dreptate, nu au găsit ceea ce așteptau, iar dezamăgirea începe să se manifeste. Despre asta trebuie să discutăm, aici, unde nu ne poate auzi nimeni. Trebuie să facem un plan.

Turk rămase un moment cu privirea asupra teritoriilor distruse. Apoi spuse:

- Cât de rău crezi că va fi?

- Presupunând că Voxul nu reușește să găsească poarta spre Paradis, în Antarctica, va fi... păi, va fi foarte rău. Ideea contopirii Voxului cu Ipoteticii este o credință fundamentală. Este rațiunea pentru care există Voxul. Este promisiunea făcută nouă, tuturor, la naștere, odată cu nodurile noastre. Nicio disidență n-a fost vreodată posibilă, n-a fost niciodată tolerată. Însă acum...

- Te confrunți cu un adevăr stânjenitor.

- *Ei* se confruntă. Nu mai sunt una dintre ei.

- Știu. Îmi pare rău.

- Această expediție spre Antarctica este un act disperat și este doar o amânare a inevitabilului.

– OK, aşadar se vor confrunta cu realitatea care se va manifesta mai devreme sau mai târziu, apoi ce urmează? Haos, anarhie, sânge pe străzi?

Eram destul de voxiană ca să simt o urmă de jenă răspunzându-i la întrebare.

– În trecut, mai erau şi alte comunităţi ale cultului limbic, şi când vor eşua... păi, va fi urât. Furia şi frustrările sunt amplificate de Reţea până la autodistrugere. Oamenii se vor întoarce împotriva vecinilor lor, a familiei şi, în cele din urmă, împotriva lor înşişi.

Nu ne asculta nimeni, dar mi-am coborât vocea:

– Colaps social, crime, sinucideri. În final, foame, când rezervele de hrană se vor termina.

Văzusem indicii privind un asemenea viitor chiar şi azi, o rezervă generală, mult prea subtilă pentru ca Turk să o perceapă, însă destul de limpede pentru mine, precum sunetul tunetului peste vuietul unui vânt în creştere.

– Şi nu există nicio cale să ne protejăm?

– Dacă rămânem aici, nu.

– Şi nu avem unde să ne ducem, chiar dacă am găsi o modalitate de a ieşi de aici. Doamne, Allison. Oftă. Cândva, asta a fost o planetă destul de frumoasă.

M-am apropiat de el, pentru că ajunsesem la miezul problemei.

– Ascultă. Există pe Vox nişte avioane care pot zbura de la un pol la altul fără să realimenteze. Şi pentru că eşti Absorbit, Portalul este încă deschis pentru noi. Noi *putem* pleca. Dacă suntem prudenţi şi avem noroc, ne putem întoarce pe Equatoria.

Iar pe Equatoria ne puteam preda dușmanilor străvechi ai Voxului, celor care declanșaseră atacul nuclear asupra Miezului Vox în încercarea de a ne împiedica să-i provocăm pe Ipotetici. Bionormativii îl disprețuiau și se temeau de Vox, însă ar accepta doi refugiați. S-ar putea chiar să ne ajute să plecăm din Equatoria spre una dintre Lumile Mijlocii, unde ne-am putea trăi liniștiți viața. Cel puțin, așa credeam.

Turk îmi arunca priviri crâncene.

– Poți pilota vreunui dintre acele aparate de zbor?

– Nu, am zis, însă *tu* poți.

Atunci i-am povestit tot. I-am spus de planul pus la cale de mine în nopțile lungi, când nu puteam dormi, când singurătatea lui Treya amenința să pună capăt sfidării lui Allison, nopți în care era aproape imposibil să găsesc un spațiu între acele două limite ale sinelui, fiindu-mi imposibil chiar să mă numesc cu vreo convingere reală. Planul era unul practic, credeam, sau s-ar putea să fie. Însă necesita un sacrificiu pe care Turk s-ar putea să nu vrea să-l facă.

Când a înțeles ce-i ceream, nu mi-a răspuns. A zis că va trebui să se gândească. Am acceptat asta. Am zis că am putea reveni aici, sus, peste câteva zile și să discutăm iarăși.

– Între timp, zise, mai trebuie să fac ceva.

– Ce?

– Vreau să-l văd pe celălalt supraviețuitor, spuse el. Vreau să-l văd pe Isaac Dvali.

SANDRA ȘI BOSE

După ce-a plecat din apartamentul lui Bose, Sandra a trebuit să se ducă acasă ca să-și schimbe hainele și să facă un duș, așa că a ajuns la serviciu cu aproape o oră mai târziu. Nu că i-ar fi păsat cine știe cât, ținând cont de circumstanțe. Orrin fusese acuzat, probabil nejustificat, de un acces de violență. Sandra încercă să-și stăpânească furia în timpul drumului, dar izbuti doar să o tempereze până la nivelul fierberii la foc mic. Îl detestase pe Arthur Congreve chiar din ziua în care îi devenise superior, dar nu-i trecuse niciodată prin minte că s-ar putea să fie la fel de corupt pe cât era de dizgrațios.

Parcă la întâmplare și trecu în fugă pe lângă detectorul de metale de la intrarea în clădire. Imediat ce-și puse ecusonul se duse direct în aripa de izolare. Arăta ca oricare altă secțiune a Centrului de Asistență. „Izolarea“ nu presupunea celule igrasioase, zăvorâte, ca într-o închisoare federală. Pavilionul era doar ceva mai generos dotat cu încuietori și mobilier indestructibil

decât celelalte, fiind proiectat să-i separe pe pacienții potențial violenți de colegii lor. Astfel de cazuri erau relativ puține; sistemul de stat se ocupa de sărăcia endemică, nu de psihozele declanșate. Într-un fel, aceștia erau cel mai puțin problematici pacienți trecuți prin centru deoarece nu necesitau prea multe discuții în rândul personalului și, de regulă, erau transferați destul de rapid spitalelor de psihiatrie.

Orice altceva ar putea fi Orrin Mather, nu era un sociopat. Sandra ar fi pariat pe diploma ei universitară pentru asta. Îl voia scos de la izolare cât mai repede și intenționa să înceapă ascultând și relatarea lui despre cele petrecute.

Era un ghinion total că asistenta Wattmore se nimerise să fie de serviciu la intrarea în pavilionul închis. Ar fi trebuit să-i permită Sandrei să intre, fără niciun comentariu, dar n-o făcu.

– Îmi pare rău, doamnă doctor Cole, dar am instrucțiunile mele, și se apucă să-l apeleze prin pager pe doctorul Congreve, în vreme ce Sandra clocotea de furie.

Congreve apăru aproape imediat: biroul său era doar cu câteva uși mai încolo, pe coridor, și-o luă pe Sandra de braț și-o conduse până acolo. Închise ușa în urma lor și-și încrucișă brațele. În biroul mare al lui Congreve se făcuse curățenie cu meticulozitate, însă aerul mirosea a stătut și era, cumva, slinos. Mulți remarcaseră că igiena personală a lui Congreve lăsa oarecum de dorit. Sandra încercă să nu se uite la petele de transpirație de pe cămașa lui decolorată. Începu să vorbească, însă Congreve ridică mâna.

– În primul și-n primul rând, vreau să știi că sunt chiar dezamăgit de comportamentul tău neprofesional din ultima vreme.

– Nu știu despre ce vorbești. Nu vreau decât o scurtă întrevvedere cu Orrin Mather.

– Asta ar avea un rost dacă ai mai lucra la dosarul lui, dar cred că am fost destul de clar când ți-am spus că nu mai lucrezi.

– Eu l-am chestionat pentru evaluarea de admitere. Nu a existat niciun motiv să-i dai acest caz al-
tuia.

– N-a existat niciun motiv să n-o fac. În sfârșit, nu sunt obligat să justific această decizie sau oricare alta pe care s-ar putea s-o iau. Nu în fața dumatăle, doctor Cole. Când Consiliul te va numi într-o poziție managerială, atunci vei putea discuta deciziile mele; până atunci însă, trebuie să te ocupi de îndatoririle pe care ți le atribui. Ai putea să faci asta mai bine dacă ai veni la timp la serviciu.

Fusese prima dată când întârziase, cam de când? De un an și jumătate? Era prea furioasă ca să tacă.

– Prostiile astea cu Orrin atacând un infirmier...

– Scuză-mă, ai asistat la cele întâmplare? Știi ceva ce nu mi-ai spus?

– Nu poate fi adevărat. Orrin n-ar lovi pe nimeni.

Obiecția ei era fragilă și știa că făcuse o greșală chiar în timp ce o rostea. Congreve își dădu ochii peste cap.

– Ai stabilit asta după o întrevvedere de douăzeci de minute? Asta înseamnă că ești un diagnostician

remarcabil, doctor Cole. Cred că suntem norocoși să te avem aici.

Obrajii ei erau în flăcări.

– Am vorbit cu sora lui...

– Ce-ai făcut? *Când?* Și de ce n-am fost anunțat?

– M-am întâlnit cu ea în afara centrului. Dar...

– Vrei să spui că te-ai consultat cu familia pacientului în timpul tău liber? Atunci cred că ar fi trebuit să scrii un raport formal... sau, cel puțin, o notă atașată dosarului pacientului. Nu?

– Așa este, admise Sandra.

– Și tot nu reușești să distingi un tipar al comportamentului neprofesional?

– Asta nu explică...

– Oprește-te! *Oprește-te* înainte să înrăutățești situația. Congreve își îndulci glasul: Uite, recunosc că activitatea ta a fost satisfăcătoare până în acest moment. Așa că sunt dispus să consider că evenimentele recente sunt influențate de stres. Însă chiar trebuie să te retragi și să mai reflectezi asupra lucrurilor. De fapt, de ce nu-ți iei liber pentru tot restul săptămânii?

– E ridicol.

Nu anticipase una ca asta.

– Am de lucru.

– Îți realoc dosarele. Toate. Du-te acasă, doctor Cole, calmează-te și rezolvă ceea ce te distrage de la îndatoririle duminicale. Ia-ți o săptămână liberă, minimum, chiar și mai mult dacă vrei. Dar nu te întoarce până nu ți-ai recăpătat măcar parțial obiectivitatea.

Sandra era unul dintre cei mai capabili angajați de la Centrul de Asistență, iar Congreve știa asta. Dar probabil că știa că fusese văzută luând prânzul împreună cu Bose. Nu exista niciun „tipar de comportament neprofesional”; Congreve o voia, pur și simplu, scoasă din joc până se rezolva cu Orrin. Implicațiile – faptul că Congreve primea ordine de la cineva interesat în traficul local cu medicamentul longevității – erau pe cât de evidente, pe-atât de tulburătoare. Cui își vânduse el conștiința, se întrebă Sandra, și care era prețul convenabil acum?

Ar fi vrut să-i pună aceste întrebări și s-ar fi putut s-o facă, chiar cu riscul de a-și pierde slujba, dar se înfrână. Nu era vorba despre ea, ci despre Orrin. Ofensarea gravă a doctorului Congreve nu i-ar face tânărului niciun serviciu. Așa că dădu scurt din cap, încercând să ignore privirea triumfătoare pe care i-o aruncă el. Foarte bine, zise ea. Încercă să pară plauzibil de docilă, dacă nu chiar intimidată. O săptămână. Dacă insista el.

Afară, pe hol, se gândi furioasă că încă mai avea permisul de trecere și toate acreditările, dacă s-ar ivi nevoia de a reveni... Se opri la biroul ei să adune câteva notițe răzlețite. Intrând din nou pe coridor, aproape că dădu peste Jack Geddes, infirmierul.

– Am venit să te conduc afară din centru, spuse el, savurând, evident, uluirea de pe fața ei.

Asta era mai mult decât insultător.

– I-am spus lui Congreve că plec.

– Mi-a cerut să mă asigur de asta.

Sandra era tentată să-i răspundă ceva pe măsură, însă, probabil, ar fi stricat orzul pe găște cu Geddes. Îi îndepărtă mâna de pe brațul ei, dar se forță să zâmbească.

– Nu sunt prea populară cu managementul acum.

– Da, păi... Cred că știu și eu melodia asta.

– Doctorul Congreve susține că a fost un soi de incident cu Orrin Mather, ieri. Îl cunoști pe Orrin? Băiatul slăbănog, care se află acum la izolare.

– La naiba, *da*, îl știu. Și n-a fost doar un „incident“, doamnă doctor Cole. E mai puternic decât pare. O luase spre ieșire de parcă-i ardea curul. Eu am fost cel care-a trebuit să se lupte cu el și să-l imobilizeze până a putut fi sedat.

– Orrin încerca să fugă?

– Nu știu cum altcumva poate fi numită asta. Fenta infirmierii de parcă alergia să marcheze.

– Și tu ce-ai făcut, l-ai placat?

– Nu, cucoană, n-a trebuit. M-am pus înaintea lui și i-am zis să se calmeze naibii. Dacă tot a venit vorba, el m-a placat pe mine.

– Vrei să spui că *el* a stârnit violența?

Probabil că părea sceptică. Geddes se opri în mers și-și suflecă mâneca dreaptă, descheiată, a uniformei sale. Pe antebraț avea un bandaj gros, la mijloc, între încheietura mâinii și cot.

– Cu tot respectul, dar cum ți se pare asta, doamnă doctor Cole? Rahatul ăla mic m-a mușcat atât de tare că mi-au trebuit o duzină de copci și o blestemată de

injecție antitetanos. Izolare, da. Însă o *cușcă* închisă ar fi mai potrivită.

Căldura o învălui pe Sandra ca un pumn strâns când traversă parcare spre mașina ei. O vreme ca asta te ajuta să-ți imaginezi bacteriile anaerobe înmulțindu-se prin străfundurile oceanului, așa cum se întâmpla în scenariul apocaliptic al lui Orrin. Mare parte a Golfului era deja o zonă biologică moartă, spuneau oamenii. Afacerile cu creveți încetaseră și se mutaseră în altă parte, de ani buni.

La fel ca ieri și alaltăieri, nori ca niște conopide acaparau orizontul, însă nu aduceau nicio alinare. Când deschise portiera, eliberă o pală de aer încins, care mirosea a plastic ars. Rămase pe loc o vreme, lăsând adierea slabă să răcorească interiorul. Când intră, își dădu seama că nu avea unde să se ducă. Încercă să-l sune pe Bose, dar telefonul lui o direcționează spre mesageria vocală; îi lăasă un mesaj.

Apoi, aproape fără să se gândească, făcu ceea ce făcea aproape întotdeauna când avea, pe neașteptate, timp liber și o dilemă în minte: se duse până în Live Oaks, să-l vadă pe fratele său, Kyle.

POVESTEA LUI TURK

I

Discuția cu Allison m-a lăsat cu mai multe întrebări decât puteam număra, dar cea care conta cel mai mult era: Cât de bine puteam minți?

Am mințit în viața mea destui oameni, din motive bune și rele. Erau adevăruri despre mine pe care nu-mi plăcea să le împărtășesc și altora, și destul de des le modificam în timpul relatării. Însă nu mă consideram un mincinos înăscut, așa că trebuia să devin unul acum. Pentru că de minciuna pe care trebuia s-o spun – ce trebuia rostită în fiecare clipă de veghe și, de preferat, în somn – depindeau viitorurile noastre.

Voxul înainta neabătut spre Antarctica, cu o viteză destul de bună pentru o insulă plutitoare, cu o populație de câteva milioane de suflete. Am mai mers de două ori împreună cu Allison la turnurile din Miezul Vox, pentru a discuta ceea ce nu puteam sub punte,

și, de fiecare dată, priveliștea era la fel, aceeași pustietate devastată, integrată în marea violetă. Zilele erau tot mai lungi – era vară în emisfera sudică – dar soarele îmbrățișa orizontul de parcă se temea să se ridice de sub el. Din câte știa toată lumea, Voxul era singura zonă locuită de pe Pământ. N-am discutat asta cu Allison, dar poate că simpla cunoaștere a acestui adevăr mohorât făcea parte din ceea ce ne ținea aproape unul de altul.

M-am pus pe învățat cum să navighez prin pasajele orașului și ganguri. Voxienii erau ciudați prin alegerea denumirilor pentru locurile publice și cele private, însă am ajuns să recunosc simbolurile care făceau diferența dintre case și cămine și cămine de locuri de întâlnire. Am învățat chiar și câteva cuvinte în voxiană, suficiente cât să mă fac înțeles prin piețele locale, deși, dacă voiam să cumpăr ceva – de mâncare, să zicem, sau vreunul dintre colierele de cupru, purtate de bărbații voxieni ca podoabe – aveam nevoie ca Oscar să finalizeze operațiunea în spațiul Rețelei. Am pus să mi se tundă părul scurt, după moda locală, și nu după multă vreme puteam trece (așa zicea Allison) drept localnic, dar de la distanță. Din apropiere, desigur, eram ceva ce niciun cetățean aflat în Rețea n-ar fi considerat normal.

Și eu aveam simțăminte similare despre Vox. Privit de la distanță, era o comunitate ca oricare alta, populată de bărbați și femei care-și vedeau de treburile lor și-și creșteau copiii și făcând toate acele lucruri previzibile făcute de oameni. Strecoară-te printre acești

oameni însă, și vei simți Rețeaua curgând ca un râu în spatele ochilor lor. Entuziasmele și dezamăgirile îi copleșeau la unison, ca un vânt măturând un lan de grâu. Și pe măsură ce treceau zilele, acel vânt invizibil a început să bată în rafale, haotic și nesigur.

Știam ce voia Allison de la mine. Și mai știam că s-ar putea să fie singura noastră speranță de supraviețuire. Însă lucrul cel mai greu de ascuns era teama mea de asta: teama de ce aveam de făcut și teama de consecințe.

II

Oscar nu va avea niciodată încredere în Allison. O considera o trădătoare și nu-i era jenă s-o spună pe față. Însă Oscar era administratorul responsabil de noi, și pentru ca planul nostru să reușească va trebui să aibă încredere într-unul dintre noi, cel puțin până la un anumit nivel. Așa că mi-am făcut o îndatorire din a cultiva acea încredere. Am început prin a-i cere sfatul chiar și după ce Allison îmi oferise deja o opinie. M-am dus la el cu întrebări despre cărțile de istorie pe care le citeam. Eram rezervat și puțin sceptic, ceea ce și aștepta. Însă era nerăbdător să-mi intre în grații, astfel că tot ce era nevoie pentru a-i isca speranțe era câte-un cuvânt de mulțumire, din când în când. Cred că avea impresia că ar putea, până la urmă, să mă convertească la cauza Voxului, indiferent ce era asta sau ce devenea.

Avantajul lui Oscar în acest duel era Rețeaua, ochii ei omniprezenți și puterea sa de calcul. Avantajul meu consta în faptul că nu eram în Rețea și nici voxian,

ceea ce mă făcea oarecum inscrutabil. Așa că atunci când am cerut prima dată să-l văd pe Isaac Dvali, Oscar a fost surprins, însă dispus să accepte asta. Și când am insistat s-o aduc și pe Allison cu mine, Oscar a scrâșnit din dinți, însă a fost de acord.

S-a dovedit că Isaac nu era departe de încăperile pe care le ocupam împreună cu Allison. Era tratat într-o unitate spitalicească situată la vreo două coridoare mai spre pupa decât noi, iar Oscar ne-a însoțit până acolo, ignorând privirile piezișe aruncate de personalul medical la trecerea noastră. M-a avertizat, nu pentru prima oară, că rănilor lui Isaac fuseseră grave și că s-ar putea să fiu șocat de ce voi vedea.

- Am văzut și eu unele lucruri, i-am spus. Nu sunt prea ușor de șocat.

M-am cam grăbit, după cum se dovedi.

Isaac nu era păzit, dar era îngrijit de personal medical în permanență, iar Oscar trebui să se consulte și să-i liniștească pe câțiva dintre ei înainte să ni se permită, în sfârșit, accesul în încăperea în care zăcea, înconjurat de mașinăriile care-l țineau în viață.

Prima dată când îl văzusem pe Isaac Dvali fusese în complexul tatălui său, în deșertul equatorian. Încă de pe atunci era ceva straniu cu el; un adolescent, hibridizat cu ajutorul tehnologiei Ipoteticilor, crescut în izolare față de restul lumii; n-am reușit să-l cunosc cu adevărat în timpul cât am fost împreună prin pustietățile aride - mă îndoiam că a reușit cineva să-l cunoască în totalitate - însă eram prietenos cu el și cred că se bucura de acea prietenie. Era Isaac, probabil

mai mult decât oricine altcineva, atras în Portalul temporal, și merita încă o șansă la viață.

Însă nu pentru această viață și nu așa.

Mare parte a corpului său fusese distrusă dincolo de orice posibilitate de vindecare în atacul asupra Miezului Vox. Ce mai rămăsese suferise arsuri grave. Faptul că supraviețuise era o dovadă a științei medicale voxiene și a puterii biotehnologiei Ipoteticilor, încorporată în el.

Allison rămase în spate, venindu-i rău, în vreme ce eu m-am apropiat de păienjenișul de tuburi și sârme, iar Oscar plutea pe lângă umărul meu.

– Mari părți din el au trebuit reconstruite, mi-a șoptit el. Piciorul strâng și brațul, plămânii, de fapt, majoritatea organelor interne. Numai o fracțiune din țesutul cerebral a putut fi recuperată.

Capul lui Isaac era încastrat într-o cască gelatinoasă, care-i acoperea porțiunile lipsă din craniu. Ochiul său drept, maxilarul și pomeții-i erau intacti; restul era o masă trandafirie, buretoasă. Piele, os și țesut cerebral erau reconstruite lent, din interior, preciză Oscar.

M-am apropiat și singurul ochi bun al lui Isaac se întoarse după mine, urmărindu-mă. Credeam că asta însemna că mai era cineva acolo, în acea epavă vie, o ființă umană îndoielnică.

– Isaac, am zis.

– Este puțin probabil să te poată auzi, șopti Oscar.

– Isaac, sunt Turk. Poate-ți amintești de mine.

Băiatul nu răspunse. Singurul său ochi bun rămase umed și atent. Celălalt găvan arăta ca o ceașcă umplută până la buză cu jeleu stacojiu.

– Ești rănit destul de grav, am spus, însă te pun ei pe picioare. Durează. Am să vin să te văd din când în când, iar tu ai să te faci tot mai bine, da?

Deschise gura lipsită de dinți și oftă.

Puteam să-mi dau seama, judecând după expresia lui Allison, că întâlnirea o înfuriase, deși nu știam sigur de ce. A așteptat până ne-am întors pe aleea pietonală înainte de a-l lua pe Oscar la rost:

– Nu numai că-l tratați, zise ea rece. Am văzut interfața. L-ați conectat la *Rețea*.

– Isaac e special. Știi asta. Dintre toți Absorbiții, Isaac este cel care a fost conectat la Ipotetici încă dinainte de a fi trecut prin Portalul temporal. Este cel mai eficient intermediar între Vox și Ipotetici. Te-ai așteptat să ne bazăm pe *cuvinte* ca să comunicăm cu el? Isaac trebuie să interacționeze cu întreaga comunitate Vox, nu doar cu mine sau cu tine, ori cu domnul Findley sau oricare alt individ.

– Transplantați în el propria voastră nebunie.

Oscar răspunse cu câteva vorbe în propria sa limbă. Era un proverb voxian, mi-a spus Allison mai târziu. Într-o traducere aproximativă însemna: *Albina nu judecă stupul*.

III

În timp ce ne deplasam spre sud, Voxul a trimis aparate de zbor robotizate să cartografieze continentele Pământului la o scară tot mai detaliată. Aeronavele

s-au ridicat până la limita superioară a atmosferei, la fel ca niște nave cosmice, iar camerele lor de luat vederi și senzorii erau suficient de sensibile să străpungă vâlul de ceață de altitudine, aproape perpetuu.

Erau proiectate să caute orice dovadă legată de activitatea umană, recentă sau trecută. Prima dată, n-au găsit decât niște ruine lipsite de orice urmă de viață. Am vorbit cu Oscar să mă lase să văd unele din imaginile transmise spre Vox de aparatele de zbor, însă fluxul video era fad și neinformativ. Ultimele orașe ale oamenilor fuseseră construite pe teritoriile boreale din emisfera nordică (locuri pe care încă le consideram Rusia, Scandinavia sau Canada), dar zăceau abandonate de mai bine de cinci mii de ani. Nu mai rămăseseră decât vagi urme de șosele și fundații de clădiri în pustietatea uniformă a deșerturilor circumpolare.

Citiseam în cărțile de istorie despre diaspora terestră. Numind-o „diaspora” părea ca și cum Pământul fusese evacuat sistematic, însă asta era departe de adevăr. Chiar și numărul mare de refugiați care afluseră prin Portal spre Equatoria constituia numai o fracțiune a populației planetei. Restul muriseră, pur și simplu, în cele câteva secole îngrozitoare de sărăcie tot mai apăsătoare. Au murit de inaniție, când recoltele au fost distruse și suprafețele cultivate s-au redus tot mai mult, au murit asfixiați, după ce explozia organismelor anaerobe a sufocat oceanele și-a otrăvit aerul. Hidrogenul sulfurat, emis de suprafața mărilor, a sterilizat câmpiile de coastă și delta râurilor; apoi, inexorabil, de-a lungul

deceniilor, teritoriile din interior au cedat. Incendii masive au mistuit pădurile nimicite, adăugând milioane de tone de carbon atmosferei tot mai dense. Deceniile de frig neîntrerupt au fost urmate de decenii de căldură tot mai mare, în timp ce climatul oscila ca un clopot crăpat.

Declanșatorul a fost apăsător în vremea mea, susținea Oscar. Oamenii au ars mare parte din cărbunele aflat în subsolul Pământului, la fel și petrolul și gazele naturale, iar consecințele acestui fapt ar fi fost și-așa destul de grave. Însă descoperirea rezervelor enorme de petrol din deșertul equatorian, ușor de extras și adus pe mare, prin traversarea Portalului Ipoteticilor, a însemnat condamnarea la moarte a planetei. Poate că am fi ars toate rezervele noastre de cărbune și-am fi suferit consecințele, însă pomparea în atmosferă a bioxidului de carbon din două lumi a copleșit orice mecanism de rezistență.

I-am spus lui Oscar că asta ne făcea să părem niște proști. Nu, a zis. Era ceva trist, însă pe deplin de înțeles. Zece miliarde de ființe umane, lipsite de orice augmentare corticală sau limbică, au acționat, pur și simplu, pentru a-și maximaliza binele lor individual. Nu s-au gândit prea mult la consecințele pe termen lung, dar cum ar fi putut? Nu aveau un *mecanism* pentru gândire colectivă. A-i acuza pentru moartea ecosferei era similar cu a învinovăți o picătură de apă pentru un tsunami.

Probabil că așa era. Dar mă simțeam deprimat, și n-am ascuns asta de Oscar. Dacă voiam să aibă încredere

în mine, trebuia să-mi cunoască sentimentele. O parte dintre ele.

Mi-a spus că trebuie să privesc cele întâmplăte din perspectiva timpului. Toată această moarte a lumii și toate necazurile trecuseră acum. Iar când destinul Voxului se va fi împlinit, va începe o nouă eră, o epocă în care omenirea va coabita cu stăpânii ei pe baze echitabile.

– Se vor clarifica multe. Miracolele vor deveni posibile. Vei vedea. Ești norocos că te afli la bordul Voxului într-un asemenea moment.

– Crezi asta?

– Desigur, domnule Findley.

– Pe baza câtorva profeții?

– Pe baza calculelor și a deducțiilor fondatorilor Voxului. Aceste calcule au fost destul de exacte ca să ne poarte pe oceanele a șase lumi. Și destul de sigure ca să ne aducă pe Pământ.

– O planetă moartă, de la un pol la celălalt.

Zâmbi. Oscar păstrase o pepită de informații, ca un iluzionist care așteaptă momentul să scoată un buchet de flori din joben.

– Nu-i moartă în *întregime*. Avem imagini noi din Antarctica. Uită-te.

Mi-a arătat încă un segment video. La fel ca și celelalte, fusese filmat de la mare înălțime, din troposferă; și tot ca și restul, era dificil de interpretat. La prima vedere, părea să înfățișeze încă o felie din deșertul tipic, dintr-o parte a lumii care, pe vremea mea, era acoperită de gheață. Se putea foarte bine să

privesc niște bolovani sau pietricele: la scara aceea era imposibil de distins. Însă în centrul imaginii era o întrerupere a monotoniei. Imaginea s-a stabilizat și s-a amplificat, pe măsură ce aparatul de zbor se apropia. Acolo exista ceva ce amintea de o structură, în mod sigur. Pătrate acoperite de ceață și dreptunghiuri în culori pastelate, prăfuite. Unele dintre acestea, spunea Oscar, erau aproape de mărimea Miezului Vox. Și nu era vorba de clădiri distruse ori abandonate, în niciun caz nu erau ceva obișnuit. Era incredibil de evident, pe măsură ce imaginea se focaliza spre o zonă îngustă, că unele structuri lăsaseră urme lungi, drepte, în nisipul arctic. Erau *mobile*.

– Credem că sunt realizate de Ipotetici, spuse Oscar prudent.

Cred că avea dreptate. Structurile nu arătau nicidecum a ceva făcut de mâna omului. Însă imaginea dispăru brusc, transformată în paraziți electrostatici. Senzorii dronei încetaseră să mai funcționeze, îmi explică Oscar. Fuseseră trimise mai multe drone acolo, însă se întâmplase același lucru. Oscar prefera să interpreteze defecțiunea într-o cheie optimistă.

– Este clar, Ipoteticii încă mențin o prezență pe Terra. Și e la fel de clar că au înregistrat prezența aparatelor de zbor robotizate și au reacționat. Ceea ce înseamnă – cred că această concluzie este inevitabilă – că sunt conștienți de *noi*.

Zâmbetul său era constant și senin.

– Știu că venim. Și mai cred că ne așteaptă.

SANDRA ȘI BOSE

Instituția unde trăia fratele Sandrei, Kyle Cole, se numea Complexul Rezidențial de Politratament Live Oaks. Era situat pe o întindere generoasă de teren, care fusese, cândva, un ranch. Prin apropiere curgea un pârâu și pe undeva, pe proprietate, era un crâng de stejari adevărați.

Când aranjase prima dată să-l ducă pe Kyle acolo, Sandra fusese suficient de curioasă încât să facă o căutare pentru termenii „live oaks” – de ce „live”? Viu în opoziție cu ce? Însă se dovedise că arborii erau numiți „stejari vii” deoarece rămâneau verzi și în timpul iernii, ceea ce era destul de prozaic. În Texas, citise ea, un crâng de stejari vii se numea „foștomoc”.

A încercat termenul odată, pe recepționistă, pe vremea când era nou-venită în stat și era încă stânjenită de accentul ei de New England.

– Aș vrea să-l scot pe Kyle afară, să mergem până la foștomocul acela de stejari vii de lângă pârâu.

Recepționista i-a întors o privire tâmpă.

– Vreau să spun, crângul de stejari, a adăugat Sandra înroșindu-se.

Oh, desigur, cum să nu.

Foștomoc sau nu, devenise un ritual, dacă vremea o permitea. Majoritatea personalului de zi o cunoștea deja; Sandra îi cunoștea aproape pe toți după nume.

– Încă o zi de caniculă astăzi, spuse infirmiera de serviciu, ajutând-o pe Sandra să-și coboare fratele din pat într-un scaun cu roțile. Dar cred că lui Kyle îi place vremea caldă.

– Îi place să stea la umbra copacilor.

Bineînțeles, asta era doar o presupunere. Kyle nu-și exprimase preferința pentru umbra copacilor, nici pentru altceva. Kyle nu putea merge și nici să-și controleze vezica, nici să formuleze o propoziție coerentă. Când era abătut, își boțea fața și scotea un sunet ca o huiduială. Când era fericit – sau, cel puțin, nu trist – făcea grimase într-un fel care-i dezvelea dinții și gingiile: un zâmbet de animal. Sunetele lui de fericire erau niște oftaturi blânde, formate în adâncimea gâtului său. *Ah, ah, ah, ah.*

Astăzi, părea fericit s-o vadă pe Sandra. *Ah.* Își întoarse fața spre ea, în timp ce-i împingea scaunul cu roțile de-a lungul cărării pavate cu piatră, peste pajiștea înverzită, spre stejarii vii. Asistenta îi pusese o șapcă de baseball, să nu-i intre soarele în ochi. Șapca amenința să-i cadă de pe cap, când își înălța gâtul. Sandra i-o îndreptă.

În crâng se afla o masă de picnic, mai mult pentru familiile aflate în vizită decât pentru pacienți, deoarece majoritatea acestora nu se puteau deplasa. Astăzi, ea și Kyle aveau crângul numai pentru ei. Umbra și răcoarea umedă care părea să se ridice din dumbravă făceau căldura tolerabilă și aproape plăcută. Și, slavă Domnului, se simțea și o adiere. Frunzele de stejar tremurau și atrăgeau lumina.

Kyle era cu cinci ani mai mare decât Sandra. Înainte de ceea ce doctorii numeau „accidentul lui“, Sandra putuse mereu să-i împărtășească necazurile. El își luase foarte în serios rolul de frate mai mare, cu toate că glumea despre asta.

– N-am niciun sfat pentru tine, Sandy, obișnuia el să spună. (Era singura persoană căreia îi permitea să-i spună „Sandy“.) Toate sfaturile mele sunt proaste.

Însă o ascultase întotdeauna, atent și preocupat, iar acesta era un lucru important.

Încă-i mai plăcea să vorbească cu el, cu toate că el nu putea să mai înțeleagă nici măcar o silabă din ce-i spunea. Ochii lui o urmăreau când vorbea, poate pentru că-i plăcea sunetul vocii ei, iar ea se întreba, în pofida a ceea spuneau neurologii, dacă nu cumva în mintea lui nu mai exista vreun crâmpei de amintiri, un licăr de conștiință, care, din când în când, se aprindea recunoscând ceva.

– Am ceva necazuri de câteva zile încoace, începuse ea atunci.

Ah, zise Kyle, un cuvânt atât de moale și fără înțeles precum foșnetul frunzelor.

Vârtejul fusese cel care îi omorâse tatăl și îi nenorocise fratele. Sandra se gândise și se tot gândise la eveniment în decursul anilor, căutând o cauză. Ar fi fost de mare folos să poată urî ceva sau pe cineva pentru ce se întâmplase. Însă era riscant să dea vina pe ceva anume. Plana deasupra țintelor potențiale, însă refuza să se atașeze de ceva. Și, în cele din urmă, dincolo de toate aspectele neimportante și cotidiene, dincolo de milioane de eventualități insondabile, rămânea Vârtejul. Acesta schimbase și mutilase multe vieți, în propria ei familie și în multe altele.

Într-un mod pervers, Vârtejul fusese bun pentru mama Sandrei. Era inginer electronist, iar cariera ei stagnera, până când Vârtejul făcuse depășite comunicațiile prin satelit și-a creat o piață prosperă pentru aparatura de releu pentru semnalele aerostatice. A fost angajată de o companie a magnatului industriei aerostatice, E.D. Lawton, unde proiectase un sistem de stabilizare a antenelor aeriene care devenise un standard al industriei. Munca ei era foarte solicitată și mai trecea foarte rar pe-acasă.

Tatăl Sandrei avusese parte de o cu totul altă soartă. Haosul și confuzia inițiale, care au urmat dispariției stelelor de pe cer, au declanșat o recesiune globală, iar firma de software a tatălui ei se ofilise ca o crăciuniță după Anul Nou. Asta – sau Vârtejul însuși, simplul fapt al apariției lui – l-a aruncat în depresie, diminuată din când în când, dar nevindecată în totalitate niciodată.

– Pur și simplu, a uitat să zâmbească, i-a explicat odată Sandrei fratele său.

Iar Sandra, în vârstă de zece ani, a acceptat, morâtă, această explicație.

Ușor pentru noi, se gândi ea, pentru generația care a urmat: Eram atât de obișnuiți cu aceste realități, că Pământul este înconjurat de ființe extraterestre fără nume, capabile să manipuleze chiar și scurgerea timpului; că pentru aceste ființe ca niște zeități, specia umană este deopotrivă neînsemnată și importantă într-un fel. Te obișnuiai cu asta pentru că ai trăit așa dintotdeauna; așa stăteau lucrurile. Sandra însăși se născuse la sfârșitul Vârtejului, cam la vremea când stelele (împrăștiate și ciudate, așa cum deveniseră) au reapărut pe cer. Se putea să-și fi datorat existența unui ultim val de optimism sau disperare din partea părinților ei, actul afirmativ al creării unei vieți noi într-o lume care părea să se adapteze în anarhie.

Dar reîntoarcerea stelelor nu însemnase nimic pentru tatăl ei. Era ca și cum prinsese rădăcini înlăuntrul său un proces de degradare, a cărui evoluție nu putea fi oprită. Nimeni n-a spus nimic despre asta. Mama Sandrei, atunci când era acasă, se străduia să creeze o impresie de normalitate. Și pentru că nici Sandra, nici Kyle nu îndrăzneau s-o contrazică, iluzia era surprinzător de ușor de susținut. Tatăl ei era adesea bolnav. Își petrecea o grămadă de timp sus, odihnindu-se. Asta nu era prea dificil de înțeles, nu? Nu. Desigur că nu. Era trist, era un inconvenient, însă viața mergea înainte. Până în ziua în care Sandra s-a întors acasă de la școală și i-a găsit pe tatăl ei și pe fratele său în garaj.

Sandra mai avea trei săptămâni până să împlinească unsprezece ani când s-a întâmplat. O surprinsese faptul că găsisese casa goală. Kyle, venit de la școală cu o răceală, își lăsase computerul deschis pe masa din bucătărie. Rula un film, ceva zgomotos, cu avioane și explozii, ceva de genul apreciat de el. L-a stins. Și-atunci a auzit motorul automobilului mârâind. Nu mașina folosită de mama ei să plece la muncă, ci a doua mașină a familiei, cea parcată în garaj, utilizată de tatăl ei înainte de a se ascunde în întunecimea camerei de la etaj.

Înțelegea ce însemna să-ți iei viața, cel puțin ideea de bază. Știa chiar și că unii oameni comiteau actul închizându-se într-un spațiu etanș și dând drumul la motorul unei mașini. Intoxicație cu monoxid de carbon. Presupunea – era doar un gând cuibărit în mintea ei mai ales în lunile următoare – că înțelegea chiar și dorința de a muri a tatălui ei. Oamenii puteau ajunge și la așa ceva. Era ca o boală. Nimeni nu putea fi învinovățit pentru asta. Dar de ce-l luase tatăl ei și pe Kyle în garaj cu el și de ce fusese Kyle de acord să vină?

A deschis ușa care separa garajul de bucătărie. Fumul de la eșapament i-a provocat amețeală, așa că s-a întors și a ieșit afară și-a ridicat ușa mare a garajului pentru a lăsa aerul proaspăt să scoată otrava. Ușa s-a deschis ușor, chiar dacă tatăl ei îndesase tot felul de zdrențe prin crăpături, pentru a reține gazele în interior. Nu era nici măcar încuiată. A deschis portiera mașinii în dreptul șoferului și-a izbutit să se întindă peste poala tatălui ei și să oprească motorul. Capul tatălui ei alunecase pe umăr, iar pielea avea o

nuanță de albastru, delicată și îngrozitoare. A încercat, fără succes, să-l trezească. Kyle era în față, lângă el, cu centura de siguranță pusă. Se așteptase să plece undeva? Niciunul dintre ei nu s-a mișcat când i-a scuturat, când a strigat.

A sunat la urgențe și-a așteptat ambulanța în fața casei. Minutele au trecut ca orele. S-a gândit s-o sune pe maică-sa, însă ea se afla la o conferință în Sri Lanka și Sandra nu știa cum s-o găsească. Era o după-amiază însorită de mai, începând să se simtă ca vara în suburbia din Boston unde locuise Sandra. Nu mai era nimeni pe stradă. Ca și cum toate casele adormiseră. Ca și cum toți vecinii fuseseră închiși înăuntru, precum visele visate de case.

Medicii au dus-o pe Sandra cu ei la spital și i-au găsit un loc unde să doarmă. Mama se întorsese din Sri Lanka cu primul zbor, a doua zi dimineată. Se dovedi că tatăl Sandrei era mort înainte să-l fi găsit ea. Nu ar mai fi putut face nimic. Organismul tânăr al lui Kyle opusese o rezistență feroce, i-a explicat un medic. Era în viață, însă creierul îi fusese afectat iremediabil și nu avea să-și mai recupereze niciodată funcțiile cognitive superioare.

Mama Sandrei murise la șapte ani după tatăl ei, de cancer la pancreas, diagnosticat prea târziu pentru un tratament eficient. În testamentul ei se stipulase ca o sumă de bani să fie păstrată într-un cont de economii pentru educația Sandrei și o sumă mult mai mare pentru asigurarea îngrijirii continue a lui Kyle.

Când Sandra s-a mutat la Houston, le-a cerut administratorilor fondului de investiții să-i găsească lui Kyle o reședință prin apropiere, dacă exista vreuna acceptabilă, unde să-l poată vizita regulat. Complexul rezidențial de multitratament Live Oaks a fost alegerea lor. Live Oaks era dedicat îngrijirii pacienților cu dizabilități severe și era considerat unul dintre cele mai bune așezăminte de acest fel din țară. Era scump, însă nu conta; fondul și-l putea permite.

Kyle a fost sedat pentru zborul spre vest. Sandra aranjase să fie prezentă când se va trezi. Dar dacă trezirea într-un pat străin, într-o cameră străină, îl neliniștise cumva, Kyle n-o arătase în niciun fel.

Acum îi povesti despre polițistul Bose și Orrin Mather și tot ce i se întâmplase la lucru.

– Ceea ce nu știu mă îngrijorează, zise ea.

Cum ar fi bandajul de pe brațul lui Jack Geddes, de exemplu, și ceea ce implica asta referitor la pornirile violente ale lui Orrin Mather. La fel și cicatricea pe care Bose încercase s-o ascundă de ea. Sau sugestia că lucra pentru o altă organizație decât poliția.

– Îmi place de Jefferson Bose. Chiar îmi place. Cred că și ție ți-ar plăcea de el, dacă l-ai putea întâlni. Însă există prea multe întrebări și nu suficiente răspunsuri. Mi-e teamă să nu fac ceva rău.

Vorbind așa o făcea să se simtă mai stăpână pe situație, cu toate că asta nu schimba nimic. Simțea o urmă din consolarea obținută cândva din răbdarea lui Kyle. Răbdarea era tot ce-i mai rămăsese de dăruit.

Timpul a trecut. O asistentă venea pe aleea care ducea spre crâng, spre foștomocul de stejari vii, mergând încet în caniculă.

– E vremea să-l ducem pe băiatul ăsta înapoi în pat, anunță ea.

Șapca lui Kyle căzuse, cu toate că asta nu conta prea mult la umbra copacilor. Părul lui se rărise prematur. Sandra-i putea vedea pielea scalpului printre şuvițele blonde. Îi ridică șapca și i-o puse, încet, pe cap.

Ah.

– Ne vedem curând, îi spuse.

Studiase psihiatria ca să înțeleagă natura disperării, însă tot ce aflase era doar farmacologia ei. Minteă omească era mai ușor de tratat decât de înțeles. Existau medicamente antidepresive mai multe și mai bune decât pe vremea când tatăl ei îndurase lungul său declin, iar asta era un lucru bun, însă disperarea însăși rămăsese un mister, la fel de răspândită ca o boală.

Drumul lung înapoi la Houston o aduse pe lângă tabăra de internare a Centrului de Asistență, unul dintre locurile unde erau trimiși pacienții ei după ce li se atribuia statutul custodial. Trecerea pe lângă complexul centrului atingeă conștiința. De obicei, Sandra evita să-l privească deoarece era lesne să-l ignore. Ieșirea era marcată cu un indicator mic și demn; clădirea era ascunsă dincolo de o colină acoperită cu iarbă (galbenă și uscată), tot ce se vedea de pe autostradă fiind vârfurile turnurilor de pază. Însă o luase pe acest drum de vreo două ori și știa ce era

dincolo de colină. Complexul era format dintr-o clădire uriașă, cu două etaje, din prefabricate, înconjurată de locuințe improvizate, în majoritate containere donate de FEMA¹ din surplusurile sale. Era o comunitate de bărbați (în cea mai mare parte bărbați) și femei (puține), separați cu grijă unii de alții, aflați într-o așteptare nesfârșită. Pentru că asta făceai într-un astfel de loc: așteptai. Așteptai să-ți vină rândul la un program ocupațional de reabilitare, așteptai pentru vaga posibilitate de a fi transferat într-o instituție de reeducare a centrului, așteptai scrisorile rudelor aflate la distanță și indiferente. Așteptai cu un optimism care se ofilea lent începutul miraculos al unei vieți noi.

Era un oraș construit din garduri de sârmă și tablă din aluminiu ondulată și o disperare cronică. O disperare *tratată cu medicamente*. Chiar ea scrisese, probabil, unele dintre rețetele mereu reînnoite la dispensarul centrului. Iar, uneori, nici asta nu era de ajuns; Sandra auzise că problema de securitate cea mai mare erau valul de substanțe interzise (băutura, marijuana, opiaceele, metadona) aduse din exterior.

Legislativul din Texas dezbătea un proiect de lege pentru privatizarea taberelor rezidențiale. Actul normativ cuprindea o prevedere privind „terapia prin muncă”, de fapt permisiunea de a angaja rezidenți

¹ Federal Emergency Management Agency – Agenție a guvernului american care se ocupă, în principal, cu managementul situațiilor de urgență, dezastre naturale, ajutorarea sinistraților etc. (n. tr.).

sănătoși fizic pentru lucrările la drumuri sau muncile sezoniere de la ferme, pentru a mai reduce costurile întreținerii lor. Dacă avea să fie adoptată, legea însemna sfârșitul oricărui idealism zdrențuit, legat încă de proiectul Centrului de Asistență. Ceea ce se intenționase să fie o cale de a oferi confort și protecție pentru nevoiașii cronic ar deveni o sursă de muncă forțată, cosmetizată pentru a fi acceptabilă, o sclavie cu ciucuri și haine curate.

Turnurile de pază dispărură în retrovizorul ei, ascunse repede printre dealurile galbene și pălitate de căldură. Se gândi cât de nervoasă fusese în biroul lui Congreve, care-i retrăsese cazul Orrin Mather pentru a o împiedica să dea un verdict neconvenabil de sănătate mentală. Dar cât de curate erau propriile sale mâini? Câte suflete nu condamnase ea la internare doar pentru că nu se potriveau cu profilul din Manualul de diagnoză și statistică? Îi salvase, da, de violența și cruzimea străzii, de exploatare și HIV și malnutriție și dependență de droguri, și era destul adevăr în asta ca să-și salveze conștiința; însă, până la urmă, de ce anume-i salvase?

Când ajunsese acasă, aproape că se întunecase. Era septembrie acum, zilele deveniseră mai scurte, totuși era mai cald decât în mijlocul lui august. Verifică dacă avea vreun mesaj nou de la Bose. Exista unul, dar nu era decât o nouă porție din carnetele lui Orrin. Telefonul îi sună în timp ce-și pregătea cina la cuptorul cu microunde. Apucă receptorul, așteptându-se

să-l audă pe Bose, însă vocea de la capătul firului nu-i era cunoscută.

- Doamna doctor Cole?

- Da?

Deveni circumspectă, cu toate că n-ar fi putut spune de ce.

- Sper că v-a plăcut vizita la fratele dumneavoastră, azi.

- Cine ești?

- Cineva preocupat foarte mult de interesele tale.

Era conștientă de spaima care i se urcase din stomac și-i traversase șira spinării, părând că i se cuibărise, cumva, în inimă. Însă nu închise telefonul.

POVESTEA LUI TURK

I

– Ceea ce-i magnific la ele, zicea Oscar, aproape *incomprehensibil* de magnific, este structura lor fizică: miliarde de alte componente, distribuite în întreaga galaxie. În comparație cu asta, corpul uman pare de-a dreptul mai puțin decât microscopic. Și totuși, contăm pentru ei. Într-un fel, suntem o parte vitală a existenței lor.

Avea zâmbetul abstract al celui care contemplă o viziune sacră.

– Și știi că suntem aici și vin să ne întâlnească.

Vorbea despre Ipotetici.

Pentru prima dată, Oscar m-a invitat la el acasă. Înainte de asta, nu mi-l imaginasem, cu adevărat, pe Oscar să aibă o casă sau o familie. Însă le avea pe amândouă și voia să le văd. Casa lui era o structură din lemn și piatră, joasă, plăcută la vedere, aflată la adâncimea

unui nivel din partea de la tribord a Miezului Vox, înconjurată de copaci delicați, cu frunzișul subțire. Membrii familiei sale erau acolo când l-am vizitat: trei femei și doi copii. Copiii, fiicele sale, aveau opt și zece ani. Una dintre femei era partenera lui permanentă, iar celelalte două erau rubedenii îndepărtate; limba voxiană avea un termen precis pentru acest gen de relații, însă Oscar a spus că nu era ușor de tradus în engleză. Ne-am învoit asupra celui de „verișoare”. Familia stătea la masă, pește fiert și legume, iar eu am răspuns la întrebările politicoase despre secolul XXI; apoi, verișoarele le-au condus afară pe fetele cele gălăgioase. Partenera lui Oscar, o femeie cu priviri melancolice, pe numele său Brion (cu obișnuitul șir de titluri și onoruri în maniera voxiană), a mai rămas după cină, însă, în cele din urmă, s-a scuzat. Iar asta i-a permis lui Oscar să discute cu mine despre Ipotetici, pe când lumina artificială a scăzut până la nivelul asfințitului.

Nu era doar o conversație politicoasă. Am început să înțeleg că Oscar mă invitase la el ca să-mi pună o întrebare dificilă sau să-mi facă vreo propunere oneroasă.

- Chiar dacă știu de existența noastră, am zis, ce înseamnă asta?

Oscar a atins o suprafață de control de pe masă, deschizând o imagine bidimensională, care plutea în aer între noi. Înfățișa o vedere aeriană a mașinărilor Ipoteticilor înaintând cu viteza melcului prin deșertul Antarcticii: trei cutii identice, însoțite de șase dreptunghiuri mai mici, obiecte la fel de izbitor de

simple precum ilustrațiile unui text de geometrie dintr-un manual de liceu.

– Săptămâna trecută, rosti el, și-au schimbat direcția. Cea pe care se află acum se intersectează precis cu locația noastră actuală.

Mândria afișată în urma acestei aparente confirmări a profeției voxiene nu era doar a lui. Văzusem în cursul zilei același zâmbet cunoscător și pe alte fețe.

– Aceste mașinării, continuă el, sau altele similare, au traversat și răstraversat toate continentele Pământului. Acum, că știm ce să căutăm, le putem recunoaște și analiza urmele. Unele date sugerează că s-ar putea să se fi deplasat și pe fundul oceanelor, un lucru deloc imposibil. Învățații noștri cred că ele cartografiază Pământul cu o precizie foarte mare.

– De ce-ar vrea să facă așa ceva?

– Orice răspuns poate fi doar speculativ. Dar gândește-te, domnule Findley. Aceste mașinării sunt varianta locală a unui sistem inteligent care, literalmente, se întinde în întreaga galaxie și vine să se întâlnească cu noi!

Era posibil să fie așa, dar nu se grăbeau deloc. Mașinăriile Ipoteticilor se deplasau cu doi, trei kilometri pe oră pe teren plat. Și încă se aflau la mai bine de o mie de kilometri distanță, departe, în Golful Wilkes, ras de vânt, cu munții Transarctici între noi și ei.

– Din acest motiv, zise Oscar, am decis să trimitem o expediție în întâmpinarea lor.

Părea să se aștepte să-i împărtășesc entuziasmul la aflarea veștii, ca și cum entuziasmul lui era ceva

contagios, și-așa ar fi fost, bănuiam, dacă aș fi fost și eu conectat la Rețea. Cum n-am răspuns, a continuat:

– Aeronavele noastre fără pilot nu mai funcționează când se apropie de mașinării. S-ar putea întâmpla același lucru și cu vehiculele cu echipaj. De aceea propunem o călătorie până la un punct aflat în afara respectivei distanțe, după care deplasarea se va face pe jos.

– De ce? Ce vă așteptați să se întâmple?

– Dacă nimic altceva, măcar putem face o recunoaștere pasivă. Zâmbi. Sau vreun fel de interacțiune cu aceste mașinării.

Una dintre verișoare ne aduse pahare cu suc și ne-a lăsat din nou singuri. Prin arhitectura deschisă a casei răzbătea o adiere. O fereastră deschisă părea să fie la pupa și puteam vedea ploaia care cădea în regiunile îndepărtate de pe nivel, ca niște fâșii dintr-o țesătură delicată, departe, deasupra vârfurilor copacilor.

– În orice caz, spuse Oscar cu prudență, credem că ar fi indicat ca din expediție să facă parte unul dintre Absorbiți.

În Miezul Vox erau numai doi Absorbiți, iar eu eram unul dintre ei. Isaac Dvali era celălalt. Îi urmărisem progresul: craniul lui fusese regenerat cu succes și în ultima vreme reușise să facă câțiva pași și să pronunțe aproximativ câteva cuvinte. Însă era mult prea fragil pentru a risca plecarea într-o expediție până în interiorul Antarcticii.

– Am de ales în această chestiune? am zis.

– Bineînțeles că ai. Nu te forțează nimeni. Acum, nu fac decât să te rog să te mai gândești.

De fapt, știam că va trebui să accept. Făcând asta pentru Oscar, îi voi întări convingerea în posibila mea convertire la principiile voxiene. Și trebuia ca Oscar să creadă în această posibilitate, pentru ca planul lui Allison să aibă vreo șansă de succes.

Dacă încă mai *avea* un plan. Dacă nu cumva capitulasem înaintea propriilor noastre minciuni.

Adevărul era că acum nu aveam niciun loc pe lume unde să stau, doar Voxul. Iar Voxul, după cum insistă Oscar, era nerăbdător să mă adopte, dacă eram dispus să accept.

Încercam să mă port ca un individ pentru care oferta prezenta un oarecare interes.

Poate că așa era. Acum, că-l cunoșteam mai bine, Voxul încetase să fie o abstracțiune înfricoșătoare. Învătasem cum să mă îmbrac, astfel că nu mai ieșeam în evidență într-o mulțime de voxieni, și deprinsesem, măcar, obiceiurile sociale voxiene cele mai elementare. Am continuat să studiez cărțile care mi se dăduseră, încercând să scotocesc prin relatările comprehensibile din proza legală. Știam că Voxul se născuse dintr-o insulă de bază dintr-un ocean global de pe o planetă numită Ester, una dintre Lumile de Mijloc din șirul de planete locuibile. Am învățat numele fondatorilor democrației limbice voxiene și să enumăr războaiele sale succesive și alianțele, victoriile și înfrângerile. Puteam recita puțin din vastul colaj de teorii și speculații care constituiau profețiile Vox. (Unii dintre noi, care am dispărut în Portalul Temporal al Equatoriei acum zece

mii de ani, eram numiți în aceste profeții, ceea ce era destul de ciudat. A doua noastră venire fusese calculată până la zi și oră.)

Cu alte cuvinte, începusem să-mi creez o identitate voxiană pentru mine, pe orice căi puteam, cu excepția instalării nodului la baza gâtului.

Între timp, Allison se mișca în direcția opusă, îndepărtându-se de trecutul ei și adâncindu-se tot mai mult în *impersona*, personalitatea ei artificială. Prețul pe care-l plătea era izolarea socială și o singurătate cronică, aspră. Și asta servea unui scop. Voia ca supraveghetorii săi voxieni să creadă că pierdea contactul cu realitatea.

După ce-am plecat de la Oscar, m-am reîntors în locuința pe care o împărțeam cu ea. Am găsit-o așezată la o masă, cu umerii aplecați, făcând ce făcea zilnic și obsedant, de săptămâni încoace: scria. Scria pe foi de hârtie, cu un stilou. Nu fusese greu să facă rost de hârtie, din moment ce pe Vox se fabricau cantități mici, pentru diverse utilizări. Oricum, Voxul nu folosea creioanele și stilourile convenționale, însă odată i-am explicat conceptul lui Oscar, iar el a acceptat ca atelierul de producție să realizeze câteva eșantioane: mine subțiri de grafit, introduse în tuburi din fibră de carbon, similare cu ceea ce numeam noi „creioane mecanice“.

Allison Pearl cea autentică fusese obsedată de scris, motivul apariției jurnalelor sale, atât de utile savanților voxieni care o recreaseră. Mi-am pus mâna pe umărul lui Allison, pentru a o anunța că sosisem acasă. Aplecându-mă, am văzut un crâmpei din caligrafia ei

cursivă. (Litere mari, scrise tremurat: moștenise dorința lui Allison Pearl de a scrie, însă nu și îndemânarea de a o face.) Voxul era ancorat relativ aproape de continent, într-un golf adânc unde fusese, cândva, Banchiza Ross; Allison urcase azi într-unul din turnurile înalte și descria ceea ce văzuse.

...munții sunt cei numiți Munții Regina Maud în vechile atlase, ca niște colți cenușii, întunecați, sub un cer urât și mort, ca totul de pe această planetă distrusă, iar din norii verzi cade o ploaie galbenă, peste culmile bătute de vânt. Este ca o judecată a omenirii, și cu toate că știu că oamenii au plecat de aici, tot arată ca un monument al greșelilor noastre, cum ne-am trăit noi viața cu consecințe pe care nu le-am putut prevedea niciodată sau înțelege...

Acoperi hârtia cu palmele și se uită la mine.

– Oscar vrea să merg pe continent, am zis.

Ochii i-au sclipit, însă rămase tăcută.

I-am povestit despre expediția care se preconiza. Am discutat despre asta o vreme, așa cum vorbeam despre toate în aceste zile, calculând ce efect ar putea avea cuvintele noastre asupra ascultătorilor noștri nevăzuți. Nu-i plăcea ideea, însă nu s-a împotrivit.

În cele din urmă, s-a întors la scris. Am ales una dintre cărțile mele de istorie (*Colapsul planetei Marte și diaspora marțiană*) și-am luat-o cu mine în pat, amintindu-mi ce spusese Oscar înainte despre „magnifica incomprehensibilitate” a Ipoteticilor. Aceștia creaseră un șir de lumi, cu un capăt ancorat de Pământ și altul de Marte, cele zece planete locuibile dintre ele aflate

la distanțe imense, un peisaj extins continuu, ceva ce o carte numea „topologie interstelară distribuită”. Marte nu fusese niciodată un loc unde oamenilor le era ușor să locuiască, cu toată terraformarea sa, iar un coridor către lumi mai verzi și mai ospitaliere fusese un dar mult prea mare pentru ca marțienii să-și fi permis să-l refuze. Însă fără înmulțirea lor programată, Marte revenise la natura sa inițială, de planetă rece și uscată – încă un deșert ostil într-un univers care părea plin de așa ceva. Marțienii, ca și pământenii, pierduseră o lume locuibilă.

Îmi aminteam relatările despre ambasadorul marțian, Wun Ngo Wen, care sosise pe Terra în timpul Vârtejului. Marte al său părea un loc mai sănătos decât Pământul. Marțienii trăseseră deja cu ochiul la tehnologia Ipoteticilor, într-un mod modest, folosind-o pentru crearea faimosului lor tratament pentru longevitate. Dar, potrivit cărții, ajunseseră în cele din urmă să repudieze orice formă a tehnologiei Ipoteticilor. Majoritatea filosofilor „bionormativi” fuseseră marțieni, susținea cartea. Nu că s-ar fi opus biotehnologiei înseși – primele democrații corticale fuseseră invenții marțiene – dar insistau să se rezume numai la biotehnologia umană, aceasta putând fi înțeleasă și controlată.

O doctrină mărginită și opresivă, așa cum sugera lucrarea.

Lăsasem cartea din mână atunci când Allison a venit la culcare. Încă dormeam împreună, cu toate că nu mai făcusem dragoste de câteva săptămâni. Momentele

În care nu eram prudenți ne făceau să riscăm: nu se știa niciodată ce concluzii putea extrage Rețeaua din oftaturile și gâfâielile noastre. Scenariul pe care-l scrisesem pentru noi s-ar fi derulat mult mai plauzibil fără interludii înfocate.

Dar îmi lipsea, și nu doar fizic. În acea noapte m-am trezit și-am găsit-o mormăind nedeslușit cuvinte în engleză și voxiană, adormită, dar fără odihnă, cu pleoapele tremurând și fața udă de lacrimi. Când i-am atins obrazul, a murmurat ceva și s-a întors cu spatele.

II

Cu o zi înainte de cea programată pentru plecarea expediției, l-am vizitat pe Isaac Dvali în aripa medicală. Oscar a insistat să vină cu mine: arăta un interes profesional față de interacțiunile mele cu Isaac.

– Prezența ta are întotdeauna un efect vizibil asupra lui. Activitatea electrică a creierului devine mai intensă și mai coerentă.

- Poate că doar îi place compania.
- Nimeni altcineva n-are efectul ăsta asupra lui.
- Poate că mă recunoaște.
- Sunt sigur că așa e, zise Oscar. Într-un fel sau altul.

Starea lui Isaac se îmbunătățise considerabil, iar majoritatea aparaturii de susținere a vieții, la care era atașat, fusese deconectată. O mulțime de medici și infirmiere încă mai roiau la o oarece distanță, dincolo de limita în care ne mai puteau auzi, dar el îi ignoră și privi direct spre mine.

Putea s-o face acum. Reconstrucția capului său distrus și a corpului era aproape terminată. Pielea de pe partea stângă a craniului era încă translucidă și când și-a deschis gura am putut vedea articulația maxilarului mișcându-se ca un crab într-o revărsare lăptoasă. Dar noul său ochi stâng își pierduse opacitatea injectată și se coordona cu celălalt.

M-am apropiat de scaunul rabatabil în care stătea întins pe spate.

– Salut, Isaac, am zis.

Maxilarul și-a executat dansul său de crab sub un vâl de capilare.

– Tuh, reuși el să spună. Tuh – tuh...

– Sunt eu, Turk.

– *Turk!*

Aproape că a strigat.

Unul dintre medicii voxieni i-a șoptit ceva lui Oscar, iar el a tradus:

– Funcțiile motorii voluntare ale lui Isaac sunt mult mai bune acum, dar controlul impulsurilor este încă deficitar...

– TACĂ-ȚI GURA! a țipat Isaac ascuțit.

Isaac fusese lucrat din greu de Ipotetici, care îl transformaseră în ceva asemănător unui zeu în viață. Am încercat să-mi imaginez cum se simțea Oscar, fiind apostrofât de o zeitățe cu un prost control al impulsurilor sale.

– Hei, sunt aici, am spus. Chiar aici, Isaac.

Dar efortul de a vorbi îl istovise. Pleoapele îi coborâseră pe jumătate. Brațele i se zbăteau în legăturile

care-l țineau în scaun. M-am uitat peste umăr și-am zis:

– Chiar trebuie să fie legat fedeleș?

Au urmat mai multe consultări între medicii voxieni, apoi Oscar a rostit șoptit, de-abia auzibil:

– Da, mă tem că așa este, pentru propria lui siguranță. În acest stadiu al recuperării, s-ar putea răni singur cu mare ușurință.

– Te superi dacă mai stau puțin?

Îi adresasem întrebarea lui Isaac, dar Oscar a fost cel care mi-a adus un scaun. Când m-am așezat, ochii lui Isaac s-au mișcat cu nervozitate, până când m-au găsit din nou. O expresie care ar fi putut fi neliniște sau ușurare îi străbătu fața palidă.

– Nu trebuie să zici nimic, i-am spus.

Se zbătu în legăturile sale.

– Răspunde pozitiv la sunetul vocii dumneavoastră, a sugerat unul dintre medici.

Așa că am vorbit. I-am vorbit lui Isaac pentru mai bine de o oră, considerându-i mormăielile ocazionale încurajări. Din moment ce nu eram sigur cât de multe înțelegea despre Vox sau cum ajunsese aici, despre asta am vorbit. I-am spus cum am fost aduși de Portalul Temporal în deșertul equatorial și cum am ajuns noi pe Vox, după trecerea a zece mii de ani. Acum eram din nou pe Pământ, am zis – Voxul avea niște trebușoare de rezolvat pe-aici – dar Terra a suferit enorm în toate acele secole cât am fost noi plecați.

Aveam sentimentul că lui Oscar nu i-a plăcut că spusesem asta. Probabil, sperase să-i prezinte Voxul

lui Isaac chiar el, în felul său, cu cuvintele lui. Dar doctorii păreau încântați de reacția fizică a lui Isaac, iar Oscar nu era dispus să provoace încă o izbucnire.

În cele din urmă, Isaac însuși a pus capăt întrevederii. Privirile-i rățăceau și a început să pară adormit. Am luat asta drept un semn.

– Nu vreau să te obosesc, am spus. Am să fiu plecat o vreme, dar am să vin să te văd din nou în curând, promit.

M-am ridicat în picioare. Atunci Isaac a început să tremure – de data asta, n-a fost un tremurat blând, ci o convulsie în toată regula. Capul i se legăna dintr-o parte în alta și ochii i s-au bulbucă sub pleoapele subțiri precum hârtia. Echipa de medici s-a repezit spre el în timp ce eu mă retrăgeam.

– Turk! a strigat, cu saliva ca o spumă pe buzele sale.

Apoi a înțepenit. Ochii i s-au dat peste cap până când i se mai vedea doar albul lor. Însă buzele și limba și maxilarul au început să se miște, formând cuvinte clare în engleză:

– *Magnific! a șoptit. Miliarde de părți componente diferite sunt răspândite în întreaga galaxie! Știu că suntem aici! Vin să se întâlnească cu noi!*

Aceleași cuvinte folosite de Oscar.

I-am aruncat o privire acestuia. Fața lui era aproape la fel de palidă ca a lui Isaac.

– *Turk!* a strigat Isaac din nou.

Unul dintre doctori a apăsă un tub argintiu pe gâtul lui. Trupul său s-a lăsat moale în scaun, cu ochii

închiși, iar medicul-șef mi-a adresat o privire care nu mai necesita nicio altă interpretare: *Pleacă. Acum.*

III

Allison a venit cu mine la docurile pentru aparatele de zbor în ziua în care expediția de recunoaștere se pregătea de plecare. Docurile erau situate pe o platformă înaltă, deasupra orașului, protejată de aerul toxic printr-un filtru osmotic. O mulțime de soldați se învâртеau în jurul nostru, echipamentul lor fiind depozitat pe punte, așteptând să fie încărcat. Norii de culoare ocru goneau dincolo de noi, sumbri în lăcomia lor de a aduna lumina soarelui.

Allison m-a îmbrățișat și și-a luat rămas-bun.

– Să te întorci, a zis, și apoi, imprudentă, mi-a șoptit la ureche: *Curând.*

Rostind chiar și acel singur cuvânt își asuma un risc. Probabil că sperase ca Rețeaua să n-o fi auzit; sau, dacă o auzise, acel cuvânt să pară ca o rugămintă de îndrăgostită către bărbatul care începea să se desprindă din îmbrățișare.

Dar nu asta voise să spună. Ceea ce-mi transmisese era: *Trebuie să acționăm curând, altfel vom pierde cea mai bună ocazie de a scăpa.*

Adică: *Putem fi descoperiți oricând.*

– Așa va fi, i-am șoptit la răndu-mi.

Ceea ce însemna: *Știu.*

SANDRA ȘI BOSE

Era trecut de zece seara când Sandra reuși, în sfârșit, să se întâlnească cu Bose. Când i-a explicat ce se întâmplase, el i-a zis să reziste, că va veni acolo imediat ce va fi posibil. Trecuse mai puțin de jumătate de oră când o sună prin interfonul de la intrarea zăvorâtă din holul blocului. Îi dădu drumul și ascultă până când auzi ușa liftului deschizându-se. Așteptă să bată la ușă înainte de a o descuia și a o deschide.

Era îmbrăcat în haine civile, blugi și un tricou alb. Își ceru scuze că nu-i răspunsese la apeluri mai devreme. Îl întrebă dacă voia cafea; avea în ibric cafea proaspăt făcută. El clătină din cap.

– Doar zi-mi ce ți-a spus tipul. Cât de bine-ți amintești!

Vocea era răgușită și puțin nazalizată, glasul unui bărbat mai în vârstă. Familiaritatea sa insinuantă o făcuse să se teamă în prima clipă. *Cineva preocupat*

foarte mult de interesele tale, spusese bărbatul. Nu, nici chiar așa.

– Este în legătură cu Kyle? E bine?

– Nu mai mult sau mai puțin decât de obicei, din câte știu. Are creierul afectat, da? Și de asta e ținut în sera aceea închisoare pentru tot restul vieții sale.

– Spune-mi cine ești, sau închid telefonul.

– Rămâne la latitudinea ta, doamnă doctor Cole, dar repet: încerc să te ajut, așa că nu te grăbi cu asta. Știu că ți-ai vizitat fratele astăzi, și mai cunosc încă vreo câteva lucruri despre dumneata. De exemplu, știu că lucrezi la Centrul de Asistență. Știu că ești interesată de un pacient de acolo, Orrin Mather. Și mai știu și despre Jefferson Bose. Ești interesată și de polițistul Bose.

Ea strânse receptorul, dar nu răspunse.

– Și nu că ar fi neapărat nevoie să spun că *ți-o pui* cu el, însă petreci o mulțime de timp cu acest tip, ținând cont că nu l-ai cunoscut decât acum vreo două zile. Cât de bine îl cunoști cu adevărat? Ar trebui să-ți pui această întrebare.

Închide, își zise ea. Sau poate că ar trebui să asculte; ar putea fi important dacă i-ar putea spune lui Bose ce voia individul. Se simțea invadată, însă încercă să-și adune gândurile.

– Dacă încerci să mă ameninți...

– Fii atentă! Vreau să te *ajut*. Și chiar ai *nevoie* de un mic ajutor. N-ai nicio idee în ce te-ai băgat. Cât de mult ți-a povestit Bose despre el, doctor Cole? Ți-a spus că este singurul polițai cinstit de pe statele de

plată ale poliției din Houston? Ți-a spus că este interesat de înfundarea unei rețele de traficanți de medicamente de prelungire a vieții? Ei bine, dă-mi voie să-ți zugrăvesc o altă imagine a lui Jefferson Bose. Una poate mai puțin măgulitoare. Un tip cu o carieră eșuată în poliție, cu șanse de rahat să prindă vreo avansare. Un tip care a tot încercat, fără succes, să atragă atenția Biroului Federal de Investigații asupra teoriei sale despre chimicalele reglementate introduse în țară prin intermediul unui importator local. Un tip care deține dovezile nimicitoare pentru *sustinerea* acestei teorii și este limitat la depozitia unui fost paznic de noapte retardat. Dă-mi voie să adaug că este un om care nu se dă în lături de la a seduce o angajată a Centrului de Asistență pentru a *obține* acea depozitie. Ai fost folosită, și ai început să te confrunți cu adevărul.

– Du-te naibii!

– OK, nu mă crezi. Destul de rezonabil. De ce m-ai crede? Ne-am putea sfădi pe chestia asta toată ziua. Dar am zis că vreau să te ajut. Sau să te ajut să-l ajuți pe fratele tău, Kyle, dacă preferi. Acum, trebuie să-i recunosc polițistului Bose meritul său: nu-i chiar plin de rahat. Există oameni în Houston implicați în comerțul cu drogul longevității, asta-i realitatea. Și da, comerțul este ilegal. Dar întreabă-te și singură – poate *deja* ai făcut-o – chiar este un lucru atât de rău ceea ce fac ei? Un tratament care ar putea prelungi cu patruzeci sau cincizeci de ani durata vieții cuiva, ce-ar putea fi atât de degradant aici? Ce anume dă

dreptul guvernului să ne țină departe de asta? Pentru că nu face bine... cum îi spun ei, *planificării sociale*?

– Dacă încerci să mă convingi...

– Îți cer să gândești liber, doamnă doctor Cole. Ești tânără, sănătoasă, n-ai nevoie de tratamentul marțian, asta-i OK. S-ar putea să ai o altă părere când pielea aceea arătoasă începe să atârne, când ajungi la acel moment al vieții când nu mai ai ce să aștepti, doar un pat de spital sau un mormânt. Bine, nu imediat și trebuie să mai treacă mult timp până atunci, însă tot se întâmplă. Să presupunem că primești un diagnostic nasol – nu peste câțiva ani, ci săptămâna viitoare – un cancer în stadiu terminal, intratabil prin medicina tradițională. Ei bine, medicamentul vieții nu este doar pentru ceea ce numesc ei longevitate. Trăiești mai mult pentru că-l ai în tine, patrulând în organismul tău, căutând celule defecte, tumori, tot gunoiul. Îți va *vindeca* acel cancer. Tot mai vrei să ții medicamentul sub cheie? Să te condamni singură la moarte pentru ceea ce numesc ei *securitatea genomului*? Să mă ierți dacă spun că asta-i o prostie.

– Nu înțeleg unde bați.

– Ceea ce spun este că, bine, nu ești acum în situația de a avea nevoie de acest tratament. Și poate că ești o avocată înfocată a cine știe ce mă-sa de principiu care te face să *nu* ți-l dorești niciodată, cel puțin, nu pentru tine. Dar vreau să-ți reamintesc că este un *tratament*. Este un tratament pentru lucruri incurabile. Boli ale trupului. Dar și pentru creier.

Reuși să spună, pe nerăsuflăte:

– Asta-i absurd.

– Din contră, doamnă doctor Cole, am văzut cu ochii mei.

– Vorbești despre un act infracțional.

– Vorbesc despre un recipient de mărimea arătorului tău, cu un lichid incolor. Gândește-te ce-ar face pentru Kyle. Îl iei pe fratele tău de la Live Oaks și-i administrezi medicamentul. Va avea febră o vreme, însă, după vreo două săptămâni va fi ca nou, întregul țesut cerebral lezat fiind complet refăcut... sau suficient de mult cât să-și poată relua viața. Gândește-te la responsabilitatea asta ca un medic și ca soră. Chiar și cu cea mai bună terapie pe care o obții cu bani, Kyle se duce. E deja pe jumătate mort, moare încetul cu încetul, știi asta. Și ce faci? Îl lași să se ducă? Ori faci acest lucru, acest lucru simplu, același lucru pe care alți oameni îl fac zi de zi, dintr-un motiv mult mai egoist? Întreabă-te. Este o propunere practică. Recipientul despre care ți-am vorbit îl am chiar acum, în mâna mea dreaptă. Ți-l trimit anonim, în deplină siguranță. Nimeni nu va ști nimic, nimeni în afară de tine și de mine. Tot ce trebuie să faci este să încetezi să te mai amesteci în treburile domnului doctor Congreve. Mâine dimineată te trezești, te duci la centru și-i ceri scuze domnului doctor Congreve și semnezi un document prin care te recuzi singură din cazul lui Orrin, pe motiv de conflict de interese.

În pofida căldurii, și a broboanelor de sudoare, Sandrei i se făcu frig. Perdelele de la fereastră se ridicau

și cădeau în adierea intermitentă. La celălalt capăt al camerei, ecranul video clipea într-o isterie mută.

– Nu-l voi sacrifica pe Orrin Mather.

– Cine-a zis ceva de *sacrificiu*? Așadar, Orrin intră în centru. E atât de groaznic? Este un loc curat unde poate trăi și poate fi îngrijit zilnic, nu mai doarme pe străzi, mie mi se pare un rezultat decent, dintr-o perspectivă pe termen lung. Sau n-ai nicio încredere în sistemul pentru care lucrezi? Dacă centrul este o afacere atât de proastă, poate că ar trebui să-ți schimbi cariera.

Poate că așa ar trebui. Poate că o făcuse. Poate că nici n-ar trebui să asculte așa ceva.

– Și cum să știu dacă să te cred?

– Motivul pentru care mă poți crede este că m-am ostenit să te sun. Te rog să înțelegi, nu te ameninț în niciun fel. Pur și simplu doar încerc să fac o afacere cu tine. Admit că nu există garanții. Dar nu merită să încerci când la mijloc e viitorul fratelui tău?

– Ești doar o voce la telefon.

– Bine, am să închid acum. Nu am nevoie să-mi spui da sau nu, doamnă doctor Cole. Nu vreau decât să reflectezi asupra situației. Dacă vei contribui la un final satisfăcător al acestei chestiuni, vei fi răsplătită. Ne oprim aici.

– Dar sunt... începu ea.

Inutil. La celălalt capăt al firului nu mai era nimeni.

Îi povestî totul lui Bose, neașteptat de calmă, sau poate că nu era chiar atât de surprinzător, ținând

cont de cele două pahare de vin pe care și le umpluse și le băuse cât timp îl așteptase să vină. Mama ei, care obișnuia să bea un pahar, două în momente tensionate, numise acest efect „curajul olandezului”. Sandra aruncă o privire spre eticheta sticlei de vin. Curaj de Valea Napa.

- Ticălosul, făcu Bose.

- Da.

- Trebuie că a pus să fii urmărită. Și are relații foarte bune, din moment ce-a putut afla că ai fost la... cum se cheamă?

- Complexul rezidențial de multitratament Live Oaks.

- Unde este internat fratele tău.

- Kyle, da.

- Nu mi-ai spus că ai un frate.

- Păi, nu... nu-l *ascundeam* de tine.

El îi aruncă o privire întrebătoare.

- Nici n-am crezut că-l ascundeai. Ai observat ceva cât timp ai fost pe-acolo? Vreo figură necunoscută, poate vreo mașină pe drum?

- Nu, nimic.

- Și nimic deosebit la vocea aceea?

- Suna ca și cum ar fi a unui tip mai vârstnic. Puțin răgușit. Altfel, nimic.

Verificase să vadă dacă nu cumva telefonul ei înregistrase numărul individului, dar, bineînțeles, nu era cazul.

- Nu sunt nici măcar sigură că știu de ce această persoană crede că sunt vrednică de amenințări sau

mituire. Congreve m-a zburat din cazul Orrin și știe cu certitudine asta. Orice altă decizie medicală e dincolo de posibilitățile mele.

– Pentru ei, încă ești o potențială amenințare, asta dacă nu te pot compromite. Ai putea depune mărturie referitor la comportamentul lui Congreve, dacă această chestiune ajunge în instanță. Te poți adresa autorităților cu ceea ce știi deja.

– Dar fără mărturia lui Orrin...

– În acest moment, nu cred că ei sunt cu adevărat preocupați de ce-ar putea spune el în instanță. Cred că sunt îngrijorați de ceea ce-a văzut în depozit și dacă nu cumva asta ar putea declanșa o anchetă federală, dacă i s-ar permite să vorbească liber despre asta. Aranjând ca Orrin să fie declarat iresponsabil ar fi primul pas. Mă aștept să încerce să-l drogheze și să-l pună permanent la fereală. Sau, mai rău, să-l omoare.

– Nu pot face asta, șopti Sandra.

– Odată ce-i internat, spuse Bose cu blândețe, se poate întâmpla orice.

Păi, da. Văzuse și ea niște statistici. În ultimul an fuseseră șase atacuri violente în tabăra locală de internare, fără a mai pomeni și de decesele provocate de supradozele de medicamente sau de sinucideri. La nivel personal, taberele centrului erau relativ sigure, mult mai sigure decât traiul pe stradă. Dar se puteau întâmpla unele lucruri. Poate că unele lucruri chiar puteau fi aranjate să se întâmple.

– Deci, cum îi oprim?

Bose zâmbi.

- Ia-o încet.
- Adică, spune-mi ce-aș putea face eu.
- Lasă-mă să mă mai gândesc.
- Nu avem prea mult timp, Bose.

Examinarea finală a lui Orrin era programată pentru vineri, dar Congreve o putea convoca mai devreme, dacă se simțea amenințat.

- Știu. Dar e trecut de miezul nopții și amândoi avem nevoie de somn. Am să rămân aici peste noapte, dacă n-ai nimic împotrivă.

- Bineînțeles că nu.
- Pot dormi pe canapea, dacă vrei.
- Să nu cumva să *îndrăznești* așa ceva.

Dimineata, la micul dejun, stând la masa ei de bucătărie și privindu-l pe Bose cum înfuleca omleta pregătită de ea, Sandra se gândi la ce spusese necunoscutul de la telefon despre Kyle.

- Medicamentul longevității, zise ea, chiar ar ajuta pe cineva ca fratele meu?

Noaptea trecută, în întunericul dormitorului, îi povestise despre Kyle și tatăl ei. Bose o luase pe după umeri în timp ce ea vorbea. Când termină, nu i-a spus nimic fals consolator, de fapt, nu-i spusese absolut nimic; doar o sărutase pe frunte, cu blândete, și asta fusese tot.

- Din câte înțeleg eu, zise el, da, ar vindeca afecțiunile fizice. Dar nu l-ar face ceea ce-a fost înainte. Nu i-ar reda amintirile sau talentele, nici măcar personalitatea sa de dinainte.

Asta avea sens, cu toate că Sandra știa foarte puține despre natura medicamentului longevității. Își amintea de scanările creierului lui Kyle, pe care i le arătase neurologul de la Live Oaks, cu petele uriașe de țesut necrozat, precum aripile deschise ale unei molii negre și ucigătoare. Chiar dacă acele zone ar fi fost refăcute ca printr-o minune, tot vor rămâne o *tabula rasa*, șterse și golite. După tratament, Kyle ar putea deveni capabil să fie instruit, ar putea învăța chiar să și vorbească... dar nu s-ar mai reface total niciodată. (Sau dacă ar putea, tot n-ar mai fi Kyle. Mai conta asta?)

– Și, continuă Bose, tratamentul l-ar schimba în alt fel. Odată ce biotechul ți se infiltrează în celule, rămâne acolo pentru totdeauna. Unii oameni găsesc această idee oribilă.

– Pentru că provine din tehnologia Ipoteticilor?

– Probabil.

– Ăsta-i și sentimentul tău?

El ridică din umeri.

– Potrivit jurnalului lui Orrin, zise Sandra, marțienii au renunțat, în cele din urmă, la procedură.

– Păi... da, referitor la asta, presupunerile lui Orrin sunt la fel de bune ca ale oricui.

– Tot nu știm de unde-a venit cu chestiile astea.

– Nu, răspunse Bose.

– Dar cred că nici nu trebuie să știm, nu? Tot ce-avem de făcut e să-l ținem la adăpost.

Bose rămase tăcut o vreme. Sandra ajunsese să-i respecte tăcerile acestea, cadențele inteligenței sale.

Deschise fereastra de la bucătărie, cu toate că adierea era neplăcut de fierbinte, iar aerul avea un miros vag metalic.

– Sunt îngrijorat de cât de periculoasă a devenit povestea asta pentru tine.

– Mulțumesc. Și eu sunt. Dar tot vreau să-l ajut pe Orrin.

– Dacă nu faci ce ți-a sugerat bărbatul de la telefon, cred că ai cam rămas fără serviciu în acest moment.

– Și eu.

Nu-i mai pomeni de cât de uluitor de eliberată o făcea asta să se simtă, cel puțin deocamdată.

– Și nu ești singura. Ieri, am fost chemat în biroul căpitanului. Mi-a spus că am de ales: ori mă țin departe de tot ce se întâmplă la Centrul de Asistență, ori pot să predau pistolul și insigna.

– Presupun că nu intenționezi să păstrezi distanța?

– Am să-mi fac griji pentru cariera mea altă dată.

Deseară tot ce vreau e să-l scoți pe Orrin din clădirea aceea. Apoi el și sora lui n-au decât să se dea la fund până când problema asta este rezolvată, într-un fel sau altul.

– OK, grozav. Dar cum facem asta?

Încă o tăcere meditativă.

– Ești absolut sigură că vrei să te implici și mai mult în povestea asta?

– Tu doar spune-mi ce să fac, Bose.

– Păi, depinde.

O privi cu atenție.

– Ești dispusă să se duci acolo și să-ți ceri scuze, să pari că te-ai dat pe brazdă?

Sandra simți brusc fiori, dar îi reprimă.

– Asta-i planul tău?

– O parte din el.

– Bine, să presupunem că mă întorc... apoi ce urmează?

– Îmi dai un telefon imediat ce Congreve a plecat, seara, din clădire. Vin imediat ce mă suni. Apoi îl găsim pe Orrin și-l ducem acasă.

POVESTEA LUI TURK

I

„Expediția de avangardă“, așa cum insista Oscar s-o numească, era formată din cincizeci de oameni, majoritatea soldați, însă includea și șase civili din clasa Managerilor, precum și de două ori pe-atâția savanți și personal tehnic, plus tot echipamentul lor și un aparat de zbor suficient de mare încât să încăpem toți.

Allison îmi povestise că aceste aeronave puteau fi controlate de un singur pilot, dotat cu o conexiune nodală. Conexiunea făcea posibilă operarea interfețelor de control – adevăratul „pilot“ erau subsistemele autonome ale navei, care materializau intențiile operatorului. Mijloacele fizice de control erau mai mult meniuri tactice și afișaje vizuale, care apăreau pe orice suprafață necesară pilotului. Imaginile exterioare erau distribuite în cabină pe ferestrele virtuale, una dintre

ele fiind proiectată pe un perete aflat vizavi de bancheta pe care stăteam eu și Oscar.

Când am părăsit Voxul, imaginea era monotonă, asta până când am trecut pe continent și ne-am apropiat de Muntele Regina Maud. Pe cele mai înalte piscuri ale acestuia mai erau, încă, urme de glaciațiune. Gheața era curată, distilată prin evaporarea restului de mare. Lumina soarelui era mai strălucitoare la această altitudine, iar pe versanții aflați în umbră gheața emana o strălucire albastră, tăioasă.

Coborând pe panta de sub vânt, în interiorul deșertului, am intrat într-un nor greu și într-o ninsoare intermitentă. L-am întrebat pe Oscar dacă era sigur să zbori în asemenea condiții. S-a uitat la mine, ca și când i-aș fi pus o întrebare copilărească.

– Da, bineînțeles.

Era vizibil neliniștit dintr-un alt motiv. Generații întregi trăiseră și muriseră așteptând ca Vox să-i întâlnească și să se unească cu Ipoteticii, însă era generația lui Oscar care se confrunta cu împlinirea profeției. Prin participarea la expediție, se plasase în primele rânduri ale acestei întâlniri. Era un noroc extraordinar, din punctul de vedere al lui Oscar – dacă era de bine sau de rău, rămânea de văzut.

Vântul și vijeliile au persistat tot drumul până la punctul nostru de aterizare.

Hărțile străvechi nu erau foarte de folos în Antarctica zilelor de acum. Marile straturi de gheață dispăruseră cu secole înainte, iar Marea Ross și Marea

Weddel se uniseră pentru a separa Antarctica de Est de insulele masive de pe coasta sa vestică. Oscar ne-a spus că locul unde am aterizat se afla în ceea ce studiile geologice desemnaseră, cândva, drept Golful Wilkes, cam la 70° latitudine sudică. Era un teren plat acoperit cu pietriș.

Ne-am echipat imediat ce aeronava a atins solul. Purtam îmbrăcăminte groasă și izolată, pentru exterior, pentru a ne ține de cald, și măști strâns lipite de față, prin care eram alimentați cu aer din butelii. Sasul aeronavei s-a deschis dezvăluind un peisaj mohorât, dar nu neapărat urât. Antarctica era un deșert, însă deșerturile sunt adesea frumoase; m-am gândit la brusa¹ equatorială sau la deșerturile din Utah și Arizona, la fotografiile vechi cu Marte, înainte de a fi terraformată, în perioada de dinaintea Vârtejului. Terenul de aici era aproape marțian prin lipsa lui de viață. Climatul era rece, dar nu destul de rece ca să susțină existența unei calote polare permanente, și relativ uscat. Zăpezile iernii puteau persista săptămâni în șir, zicea Oscar, însă o ninsoare ca asta, de sfârșit de vară, se topea înainte să treacă ziua. Ninsoarea venea în rafale intermitente; se depunea în adânciturile din peisaj și încețoșa contururile ridicăturilor joase, paralele, care se întindeau în depărtarea neclară.

Soarele era o incandescență slabă dincolo de nori, aproape de orizont. Ne puteam aștepta la alte câteva ore de lumină a zilei, dar eram perfect echipați să

¹ Regiune tropicală de stepă, presărată cu arbuști (n. tr.).

lucrăm și pe întuneric. Soldații au încărcat corpuri portabile de iluminat și o serie de alte echipamente în cărucioarele autopropulsate, dotate cu roți mari, independente. Apoi s-au aliniat și au început să înainteze, cu civilii pe urmele lor.

Ne deplasam după busolă. Mașinăriile Ipoteticilor erau încă invizibile în depărtare. Aterizasem destul de mult în afara perimetrului marcat de pierderea dronelor voxiene. Cum ne va afecta pe noi sau echipamentul nostru această încercare era o chestiune încă nelămurită.

– Bineînțeles că ne încredem în Ipotetici, zise Oscar, însă au funcțiuni autonome ca și orice altă entitate vie. Se pot întâmpla lucruri fără niciun efort volitiv conștient, mai ales dacă se ține cont de diferențele uriașe de scară, în timp și spațiu, la care operează oamenii și Ipoteticii. Vom proceda cu toată prudența necesară.

Și de aceea mă aduseseră cu ei: ca un fel de poliță de asigurare, o „entitate” pe care mașinăriile ar fi putut s-o recunoască drept ceva de-al lor. Însă nimic din toate acestea nu părea atât de real și de palpabil precum smuciturile vântului, scrâșnetul monoton al pietrișului sub tălpile noastre sau duhoarea vagă a hidrogenului sulfurat care nu se infiltra prin măști.

Mergeam de aproape o oră când cineva din echipa tehnică, după ce consultă un instrument, ne ceru să ne oprim.

– Acesta-i perimetrul, șopti Oscar.

Limita zonei dincolo de care toate dronele fără pilot eşuaseră în mod misterios. Trei dintre soldați formară un punct de plecare, apoi mărșăluiră înainte treizeci, treizeci și cinci de metri, în vreme ce noi, ceilalți, am așteptat nerăbdători. Zăpada se subțiasse și deasupra noastră se vedeau petice de cer liber, însă lumina zilei scădea cu rapiditate. Am urmat și noi, de la o distanță prudentă, măturând totul cu razele lanternelor, pentru a ne anunța prezența. Eram și greu de ratat, m-am gândit, dacă se întâmpla ca Ipoteticii să privească.

Temperatura a scăzut odată cu venirea nopții. Ne-am tras glugile îmbrăcăminții noastre de protecție, strângându-le în jurul măștilor. Vântul a rămas la fel de aspru, dar ninsoarea s-a diminuat și, în cele din urmă, s-a oprit, iar pe măsură ce aerul s-a limpezit, am putut distinge conturul mașinărilor Ipoteticilor în fața noastră, aflate, dintr-odată, tulburător de aproape. Tehnicienii s-au repezit să orienteze reflectoarele mobile într-acolo.

Am tot numit aceste structuri „mașinăriile Ipoteticilor”, însă de la nivelul solului arătau mai puțin a mașinărie, cât forme geometrice uriașe. Cea mai apropiată dintre ele era un cub perfect, cu latura de vreo opt sute de metri, deplasându-se cu o viteză mică, dar perceptibilă. Acum, când ajunsesem lângă el, credeam că simt acea mișcare lentă sub picioarele mele, o zguduitură seismică ușoară.

Ne-am apropiat în tăcere de cub. Soldații aflați acolo erau ca niște pitici pe lângă el. Tehnicienii au început să-și orienteze luminile, dirijând razele pe suprafața verticală cea mai apropiată, o întindere lipsită de orice particularitate, cu o textură ca de gresie. Datorită uniformității sale, era dificil să nu te gândești la obiect ca la o *clădire* demențial de mare, însă era o construcție fără ferestre sau uși, la fel de enigmatică ca o piramidă ferecată.

O vreme, n-am făcut nimic altceva decât să ne holbăm la el. Oscar zise că probabil că ne detectase deja prezența; însă dacă se întâmplase asta, n-a reacționat în niciun fel perceptibil. Apoi, echipa de tehnicieni a trecut la treabă. Au ridicat trepiede și au montat luminile pe ele; au scos senzori și echipament de înregistrare, ancorându-le pe solul rece, acoperit cu pietriș. Un număr tot mai mare de raze strălucitoare au împărțit deșertul într-o amestecătură de lumină și beznă.

Pe șesul de dincolo de cub, împrăștiate pe o suprafață de vreo doi kilometri, alte șase obiecte de dimensiuni similare și forme diferite, dar la fel de simple: cilindri uriași, octogoane, trunchiuri de sferă, trunchiuri de con. Unele aveau culoarea nisipului, ca și cubul; altele erau negre, albastru-cobalt, de culoarea obsidianului, galben de cadmiu. Fiecare dintre ele ar fi putut îngloba un orașel și toate se târau cu aceeași viteză spre munții îndepărtați și mare.

– Aceste obiecte sunt atât de imense, rosti Oscar cu respirația tăiată, însă doar o parte insignifiantă a întregii prezențe a Ipoteticilor...

Lumina feroce lăsa umbre pe masca lui și-l făcea să pară un animal timid, privind dintr-o gaură.

– Ar fi foarte ușor să comiți impertinența de a-ți fi frică.

Mult prea ușor, aici, în deșertul polar al unei planete care fusese leagănul primelor ființe umane, dar devenise mormântul anonim al multor altor miliarde. În vreme ce echipa de savanți activă senzorii și aparatura de supraveghere, m-am dus fără permisiunea lui Oscar (dar s-a grăbit să se țină după mine) la câteva sute de metri de baza cubului.

Era străvechi. Nu era erodat sau crăpat, și puteam să jur că fusese fabricat acum o zi sau o oră, însă îl *simțeam* vechi; vechimea părea să emane din el ca aerul rece pe un câmp acoperit cu gheață. La câțiva centimetri distanță de el, zăpada proaspăt căzută dispărea de pe solul deșertului, sublimându-se în aerul nopții.

– Ipoteticii sunt infinit de răbdători, domnule Findley.

Ochii lui Oscar erau măriți de efectul lentilelor măștii sale.

– Sunt mai bătrâni decât multe dintre stelele de pe cer. Să fii atât de aproape de realizările lor... acesta-i un moment sacru.

Pentru facilitarea comunicației, purtam cu toții căști în urechi. Eu îi redusesem volumul – cele câteva cuvinte simple în voxiană pe care le învățasem nu-mi

prea erau de folos aici – însă amândoi am recepționat o izbucnire de comentarii însuflețite provenind de la echipa de tehnicieni. Două raze de lumină extrem de intensă s-au avântat dintr-odată în sus. S-au dispersat în ceea ce părea a fi un nor albicios spre partea de sus a cubului. Zăpadă sau ceață, m-am gândit, dar nu, cerul era senin. Norul părea să fiarbă lângă partea de sus a cubului; și celelalte obiecte, aflate la distanță, păreau să fi generat nori similari, cețuri albicioase care se împrăștiau lent în jos, în pofida vântului care ar fi trebuit să le disperseze.

Am făcut, instinctiv, un pas în spate.

– *Uite*, zise Oscar cu glas înăbușit.

Ceva se așezase pe brațul costumului său protector. Oscar privea cu un fel de venerație înspăimântată. Un fulg, a fost prima mea impresie. Însă la o privire mai atentă părea mai mult un mic fluture din cristal: două aripioare translucide, albicioase, bătând pe un trup de mărimea unui bob de orez.

Oscar își ridică brațul, ca să mă pot uita mai bine. Cristalul cu aripi nu avea nici ochi, nici segmente, nici vreo altă împărțire a trupului său. Era doar o bobită din ceva asemănător cuarțului, cu picioare (dacă le puteai numi astfel) fine precum genele, pe care le folosea ca să se țină de materialul costumului lui Oscar. Aripile sale perfect simetrice tremurau în bătaia vântului. Părea la fel de inofensiv ca un ornament pe costum. Norul care cobora pe laturile cubului era alcătuit din nenumărate exemplare asemănătoare lui – milioane, miliarde chiar.

La marginea zonei de lumină, un soldat începu să urle.

II

Soldații reacționară rapid și cu profesionalism: înșfăcă ră lampile portabile și le făcură semn civililor să se retragă de unde veniseră. Aceștia s-au conformat, cu toate că sute sau mii de fluturași cristalini îi potopiseră, acoperindu-le îmbrăcămintea și obturându-le vederea.

Fluturii se așezau și pe mine și pe Oscar, dar nu agresiv. Când mi-am scuturat brațul, s-au împrăștiat și-au căzut la pământ, devenind brusc inerti. Și când i-am îndepărtat și de Oscar, s-au risipit de pe mâna mea.

Cu toate acestea, am fugit. Acum toată lumea fugea. Proiectoarele pe care le duceau soldații aruncau înaintea noastră raze haotice, fugitive. Prin casca din ureche puteam auzi comenzi răstite și mai multe strigăte, în vreme ce norul de dispozitive cristaline se învoldura în jurul nostru ca o ninsoare tăcută. Alți membri ai expediției începeau să rămână în urma noastră. Am văzut asta din câteva priviri, uitându-mă în urmă peste umăr. Oricine cădea la pământ era acoperit instantaneu de un troian sticlos, devenind o ridicătură albicioasă, care se umfla inițial, dar se așeza repede – n-am un cuvânt mai bun pentru asta. Am înțeles imediat că acești bărbați și aceste femei erau în agonie.

Tehnicienii au pierit primii. Soldații purtau îmbrăcămintă de protecție mai groasă, dar chiar și ei

erau copleșiți încet, încet. Lămpile aruncate de ei proiectau lumina în unghiuri statice pe cuprinsul câmpiei.

A trebuit să mă opresc de două ori ca să-l curăț pe Oscar de fluturi. Eram mult prea înspăimântat ca să mă întreb de ce, aparent, eram imun la ei. Evident, Oscar nu era: îmbrăcămintea lui de protecție era zdrențuită acum, ruptă în mai multe locuri de picioarele lor mici, dar ascuțite ca lama, iar sângele începuse să curgă. Mi-am făcut probleme în legătură cu masca lui și rezerva de oxigen și-atunci m-am asigurat că, în primul și-n primul rând, îi curățasem zonele cele mai vulnerabile. O vreme, am alergat braț la braț, ceea ce părea să țină roiurile la distanță. Toate acele interpelări de panică și țipetele înspăimântate care-mi umpluseră urechea au început să se rărească și, în final, tăcerea a fost mai înspăimântătoare decât urletele: tot ce mai puteam auzi, în cele din urmă, era sunetul propriei mele respirații poticnite. N-aș putea spune cât de mult sau cât de departe am alergat împreună. Am fugit până când n-am mai putut fugi. Întâmpinam o rezistență subită, brațul lui Oscar trăgându-mă înapoi, și m-am gândit: *L-au terminat, acum e doar o povară fără viață...*

Dar nu era așa. Când m-am întors, nu mai erau fluturi pe el, absolut deloc. Fața lui, prin umezeala cețoasă a măști, era șocată, însă cu o expresie relativ calmă.

– Oprește-te, gâfâi el. Suntem în afara razei de acțiune. Suntem dincolo de perimetru acum. Te rog, *oprește-te*.

Am aruncat o privire lungă înapoi.

Ajunsesem la o distanță destul de mare. Luminile abandonate încă mai funcționau, mașinăriile Ipoteticilor se mai vedeau încă în bătaia luminii artificiale. Vântul abătea fire de zăpadă în jurul picioarelor noastre, iar stelele licăreau deasupra capetelor noastre. Am rămas zgribuliți, așteptând orice s-ar ivi din întuneric după noi: un nou atac, un alt supraviețuitor. Dar n-a mai urmat nimic, absolut nimic.

Apoi, într-o succesiune rapidă, luminile aflate în depărtare au început să se stingă.

Am ajuns la aparatul de zbor ghidați de indicatoarele de semnal integrate în costumele noastre. Era un drum lung, însă amândoi eram prea zguduiți ca să vorbim prea mult. Oscar a reușit să stabilească contactul radio cu Miezul Vox și-a schimbat mesaje scurte cu Managerii și personalul militar. Sistemele de telemetrie de la distanță transmiseseră mare parte din ce s-a întâmplat, mi-a povestit. Observatorii voxieni încercau deja să analizeze datele.

– Probabil, zise el la un moment dat, prezența ta a declanșat un soi de reflex defensiv.

Poate că asta se întâmplase. Dar nu eram voxian și nu trebuia să cred în bunăvoința Ipoteticilor, nu trebuia să gădesc scuze pentru un măcel fără nicio noimă.

Aparatul de zbor ședea pe câmpia antarctică ca un sediment nelalocul său, rămas de la un ghețar dispărut. L-am întrebat pe Oșcar dacă va fi capabil să-l piloteze înapoi pe Vox.

- Da. Chiar așa, nu trebuie decât să-i spun să ne ducă acasă.

- Ești sigur? Sângerezi, Oscar.

Aruncă o privire în jos, spre îmbrăcămintea sa zdrențuită.

- Nu prea tare, zise el.

Odată ce-am trecut prin sas, și-a dat jos costumul. Partea de sus a trupului său era plină de mici tăieturi, niciuna dintre ele adâncă sau periculoasă. Mi-a spus unde să găsesc o trusă medicală și i-am uns rănilor cu ceva ce-a oprit sângerarea. Câțiva fluturași cristalini - morți sau amortiți - încă mai erau agățați de echipamentul său de supraviețuire. Oscar a golit o cutie cu rații, a luat unul dintre fluturii morți între degetul mare și cel mijlociu și l-a aruncat înăuntru. Un eșanțion pentru analize, mi-a explicat el. Apoi am aruncat restul, inclusiv îmbrăcămintea noastră, afară din sas.

- Pe tine nu te-au atins, zise Oscar, odată ce ne-am ridicat în aer și aparatul de zbor urma ruta programată spre Vox.

Ceea ce fusese un habitacul aglomerat în timpul zborului spre Antarctica, acum părea un spațiu mohorât, gol și cavernos. Aerul, corpurile noastre, chiar și combinezoanele noi, albastre, pe care ni le pusem, toate miroseau a hidrogen sulfurat.

- Nu...

- Pentru că te-au *recunoscut*.

Vocea îi fusese redusă la un scâncet șocat.

- Nu știu ce înseamnă asta, Oscar.

- Evident, te-au recunoscut pentru că ești un Absorbit.

- Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Dar sunt la fel ca oricine altcineva. Nu sunt Isaac... Nu am niciun fel de biotehnologie de-a Ipoteticilor încorporată.

- Domnule Findley, zise el, încă mai negi, chiar și acum? Un corp omenesc nu trece printr-un Portal Temporal la fel cum trece prin cele spațiale. Știm asta după ani și ani de studii. Nu ai fost *conservat*, ca o legumă congelată. După toate probabilitățile, ai fost recreat după informația depozitată. Reconstrucția poate părea fără cysur pentru ochii omului și instrumentele sale... însă *ei* știu ce ești.

Eram prea istovit ca să-l mai contrazic. Oscar se agăța de una dintre puținele așteptări din care apăruse această întâlnire: că Ipoteticii își recunoscuseră pecetea de pe mine și că mă marcaseră pentru a fi salvat. Credea că supraviețuise numai pentru că fusese lângă el, ajutându-l; își imagina că fusese salvat, cu alte cuvinte, de un semizeu brutal și stupid. Era dispus să accepte acel lucru aparent ca pe o confirmare a profețiilor voxiene. Găseam asta cumva mai puțin liniștitor.

Soarele începuse să se ridice când ne-am apropiat de Vox. Pădurile otrăvite ale insulei zăceau sub noi ca un câmp de ghimpi. Miezul Vox strălucea în mijlocul acestei pustietăți. Era singurul lucru omenesc rămas pe lume, m-am gândit, trist și frumos și nu pe de-a-ntregul sănătos.

SANDRA ȘI BOSE

Sandra sosi la secția de admitere în Centrul de Asistență pe la amiază. Autostrada fusese poleită cu miraje formate din pricina caniculei, iar în timp ce traversa parcare, simți aerul înăbușitor și apăsător. Omul de pază la recepția de la intrare – îl chema Teddy – transpira abundant sub adierea provenită de la un mic ventilator. Avea o expresie plictisită, asta până o recunoșcu pe Sandra; atunci se ridică în grabă.

– Doamnă doctor Cole! Bună! Ascultați, îmi pare rău, dar am ordine să nu vă las să treceți...

– E-n ordine, Teddy. Sună-l pe domnul doctor Congreve și spune-i că sunt aici și că vreau să vorbesc cu el.

– Cred că aș putea face asta... da, doamnă.

Teddy mormăi ceva într-un receptor, așteptă, mormăi din nou, apoi se întoarse spre Sandra și zâmbi.

– Este în ordine. Încă o dată, îmi pare rău pentru asta. Domnul doctor Congreve zice că puteți merge

în biroul său. Mi-a cerut să vă spun că puteți merge acolo direct.

- Să nu treci de Go. Nu lua cei două sute de dolari.
- Poftim?
- Nimic. Mulțam, Teddy.
- Cu plăcere! O zi bună, doamnă doctor Cole.

Congreve afișa deja o expresie triumfătoare când Sandra intră în biroul lui. Ea-și reaminti că era acolo ca să interpreteze un rol, cam la fel cum interpretase rolul Desdemonei când jucase în mizanscena piesei *Othello*, în timpul liceului. *Nobile tată, văd aici o îndatorire împărțită.*

- Îmi pare rău că vă deranjez, domnule doctor Congreve.

- Sunt surprins să vă văd, doamnă doctor Cole. Am crezut că ați înțeles că trebuie să vă luați liber pentru tot restul săptămânii.

- Înțeleg. Însă vreau să-mi cer scuze pentru comportamentul meu și am considerat că trebuie să fac asta personal.

- Adevărat? Aceasta-i chiar o schimbare bruscă de atitudine.

- Știu că așa pare, dar am avut timp destul să reflectez. Timp să-mi cercetez sufletul, cum se spune. Pentru că țin la cariera mea de-aici. Și privind în urmă, cred că m-am comportat neadecvat.

- În ce fel?

- Păi, prin depășirea atribuțiilor mele, pentru început. Am manifestat un interes agresiv față de Orrin

Mather și cred că m-a iritat faptul că ați predat cazul unui alt medic.

– Ți-am explicat că am crezut că ar fi o idee bună.

– Da, domnule, acum înțeleg.

– Ei bine, apreciez faptul că recunoști asta. Nu-i ușor pentru tine. Ce-i atât de special cu acest pacient, poți să-mi spui?

Împreunându-și mâinile, privind-o preocupat, prefăcându-se cufundat într-o adâncă chibzuință. *Sunt o actriță mai bună ca el.*

– Nu cred că *este* special. Mi se părea doar deosebit de... știu eu, fragil? Vulnerabil?

– Toți pacienții noștri sunt vulnerabili. De-asta se află aici. De-asta ne implicăm în eforturile de a-i ajuta.

– Știu.

– Și de aceea nu ne putem permite luxul de a ne identifica vreodată cu ei. Cel mai frumos dar pe care-l putem oferi bărbaților și femeilor din grija noastră este obiectivitatea absolută. Asta am vrut să spun când am calificat comportamentul tău drept neprofesional. Înțelegi la ce mă refer?

– Da, domnule, înțeleg.

– Și ai înțeles de ce ți-am sugerat să-ți iei câteva zile libere? De obicei, când un medic începe să-și proiecteze propriile sale anxietăți asupra pacienților săi, asta se întâmplă pentru că este obosit sau îndurerat.

– Zău, domnule doctor Congreve, acum sunt bine.

- Mi-ar plăcea să cred asta. Se întâmplă ceva în viața dumitale personală care ți-ar putea influența activitatea?

- Nimic cu care să nu mă descurc.

- Ești sigură de asta? Dacă vrei sau ai nevoie de consiliere, sunt dispus să te ascult.

Doamne ferește!

- Mulțumesc. Nu, este doar... Oftă. Sinceră să fiu, vremea e de vină. Aparatul meu de aer condiționat s-a stricat și n-am mai dormit prea bine de câteva nopți. Și da, se pare că volumul de muncă este puțin cam solicitant. -

- Toți angajații simt asta. Ei bine, doamnă doctor Cole, mă bucur că te-ai decis să vii la mine în această problemă. Sincer acum, te simți suficient de întremată ca să revii la lucru?

- Da, domnule.

- Nu cred că nu te-am putea folosi. Ce-ar fi să-ți ușurăm puțin cazuistica pentru următoarele două săptămâni? Poate că l-ai putea consilia pe domnul doctor Fein; sunt sigur că ar putea profita de experiența dumitale.

- Mi-ar plăcea asta.

- Desigur, nu în cazul Mather.

- Bineînțeles.

- De fapt, am întâmpinat unele greutăți în această privință. Am nevoie de o scrisoare oficială din partea ta prin care să declari că i-ai predat dosarul Mather domnului doctor Fein de bunăvoie. Crezi că se poate?

Ea se prefăcu a fi surprinsă.

– Chiar e necesar așa ceva?

– Este o formalitate, dar da, e necesară.

Sandra se întrebă cu ce îl plăteau pentru asta. Presupunea că nu era ceva atât de vulgar ca banii. Poate cu una din fiolele acelea cu lichid incolor, pe care le menționase bărbatul de la telefon.

– Dacă credeți că ar fi util, atunci, desigur, voi redacta o asemenea scrisoare.

– Bine, atunci. Perfect, doamnă doctor Cole. Ia-ți liber pentru restul zilei și vino mâine la serviciu. La timp, zâmbi el.

– Da, domnule.

– Și-o să uităm de toate neplăcerile.

Nu prea cred.

– Mulțumesc. De fapt, dacă nu-i nicio problemă, sper că aş putea să-mi petrec restul zilei la birou. Nu vreau să fac nicio consultație, dar sunt patru sau cinci rapoarte de caz nepredate și ar trebui să le scriu.

Congreve îi aruncă o privire prudentă, ca și cum i-ar fi cerut cine știe ce favor oneros. Apoi își lipi iar zâmbetul.

– Cred că n-ar fi nicio problemă.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere. Și apreciez atitudinea dumitale. Câtă vreme nu se va schimba, ne vom înțelege perfect.

– Și eu sper asta.

Sandra se duse în biroul ei, trecând în viteză pe sub privirile dezaprobatore ale asistentei Wattmore, și deschise interfața calculatorului ei. Cât mai era

până când Congreve pleca acasă? De obicei, părăsea clădirea pe la ora șase, însă o consultație sau vreo întrunire a consiliului de conducere îl putea întârzia. Între timp, își cercetă fișierele, scoțând și ștergând tot ce ținea de persoana ei, nedorind să lase în urmă nimic despre ea când va pleca. Era ciudat cât de *străină* se simțea deja față de centru, ca și cum toți acei ani petrecuți acolo s-ar fi contopit într-o singură imagine neclară, ca o fotografie sau carte poștală veche.

Când termină – și nu-i luase mult – scoase din geantă un exemplar printat al documentului lui Orrin și începu să citească. Încă erau pagini de primit, poate chiar erau în inbox-ul ei personal. Și, ca de obicei, documentul ridica mai multe întrebări decât răspunsurile oferite.

La ora trei și jumătate se ridică, se întinse și o luă spre toaleta personalului. Fu surprinsă să-l găsească pe Jack Geddes stând pe un scaun, pe holul de vizavi de ușa ei, îngânând ca pentru sine.

– Hei, Jack, zise ea. Acum păzești și personalul medical?

– Doar sunt și eu atent la unele.

Rânjetul îi era strâmb și mincinos.

– La ordinele domnului doctor Congreve?

Rânjetul se șterse.

– Da, dar...

– Nu-ți face probleme. Mă întorc.

– Nu-i treaba mea ce faci, doamnă doctor Cole.

Însă privirea lui o urmări până la ușa toaletei.

Înapoi în biroul ei – Geddes dădu sfios din cap a doua oară când reveni – scoase un caiet și un stilou și scrisse cuvântul ÎNTREBĂRI în partea de sus.

Apoi se opri și roase vârful stiloului, adunându-și gândurile.

Re: Documentul Orrin Mather

1. *A scris Orrin asta ori e lucrătura altcuiva? Dacă-i altcineva, cine?*

Îi trecu prin minte că s-ar putea să fie capabilă să afle dacă documentul nu era decât un act evident de plagiat. Deschise funcția de căutare în calculatorul ei și introduse două fragmente. Nu apărură niciun fel de potriveli. Ceea ce dovedea numai că textul, dacă exista și în afara caietelor lui Orrin, n-a fost postat niciunde pe Web; un rezultat pozitiv ar fi fost semnificativ, unul negativ nu dovedea nimic.

2. *Este o ficțiune sau o alcătuire fabulatorie?*

Nu putea răspunde la această întrebare, cu siguranță nu fără niciun contact cu Orrin.

3. *Există în realitate un „Turk Findley” și, dacă da, are legătură cu Findley, angajatul depozitului?*

Căută într-un anuar telefonic din proximitatea Houstonului și găsi un întreg cârd de Findley, dar niciunul între Tomas și Tyrell. Nici T. Findley.

4. *Există vreo Allison Pearl?*

Potrivit documentului lui Orrin, Allison Pearl locuise în Champlain, New York.

Simțindu-se oarecum dusă cu pluta, Sandra accesă cartea de telefon din Champlain și-o căută. Apăreau cinci Pearls. Majoritatea erau celibatate, niciuna nu

era A. sau Allison. Două erau cupluri, listate sub numele partenerului lor masculin: Dl și dna Harvey Pearl și dl și dna Franklin W. Pearl.

Își deschise telefonul și-l închise la loc de două ori înainte de a-și face curajul de a forma numerele. *Proasto*, își spuse. Documentul era aproape sigur ficțional. Tot așa ar putea să-i sune și pe Huck Finn sau Harry Potter.

Harvey Pearl răspunse la cel de-al patrulea apel. Nu, nu-i nicio Allison aici. Ați greșit numărul. Sandra se scuză în grabă și închise. Simțea cum se înroșea. Încă un apel, apoi putea să uite de asta. De data asta răspunse doamna Franklin Pearl, o voce mai tânără și mai prietenoasă. Sandra întrebă sfioasă dacă putea vorbi cu Allison.

– Hmm... aș putea să întreb cine-o caută?

Pulsul i se accelerează.

– Păi... nici măcar nu știu dacă acesta-i numărul corect... Încerc să dau de o veche prietenă, Allison Pearl, și-am aflat că stă în Champlain, așa că...

Doamna Pearl râse.

– Ei bine, acesta-i Champlainul, ați notat numele corect. Dar mă îndoiesc că Allison e vechea dumneavoastră prietenă. Doar dacă n-ați făcut cunoștință cu ea în școala primară.

– Poftim?

– Allison are zece ani, scumpo. N-are *niciun* fel de prieten adult.

– Îmi pare rău...

– Totuși, trebuie să fie o femeie tare populară această Allison Pearl pe care o cauți. Am mai primit

un telefon legat de ea, nu cu mult timp în urmă. Un bărbat care spunea că-i de la poliția din Houston.

Oh!

– V-a dat numele său?

– S-ar putea, dar nu-mi amintesc. I-am spus același lucru ca și ție: îmi pare rău, dar nu-i Allison a noastră. Mult noroc în găsirea celei pe care o cauți.

– Mulțumesc, spuse Sandra.

Rămase o vreme pe gânduri, reflectând la cele aflate. Apoi împături hârtia cu întrebările sale și o îndesă în geantă.

Congreve bătu la ușa biroului ei la 6.15. Se pregătea să plece.

– Să nu rămâi prea mult, doctor Cole.

– Tocmai terminam.

– Ai scrisoarea pentru mine?

– Va fi pe biroul dumneavoastră mâine dimineată.

– Bine.

Privi dincolo de ușă când plecă el. Jack Geddes era încă pe hol, cu scaunul înclinat pe spate, fredonând ceva. Paznicul la datorie. Așteptă până când sunetul pașilor lui Congreve se diminuează pe coridor. Centrul începuse să ia aspectul său de după orele de program. Majoritatea personalului de zi plecase deja; mare parte dintre internați erau la cantină, pentru masa de seară, sau se uitau la televizor, în sala comună. Auzi vreo doi infirmieri râzând, la intrarea principală.

Închise ușa și reveni la biroul său. Apoi inspiră o dată adânc și-l sună pe Jefferson Bose.

POVESTEA LUI TURK

I

Medicii voxieni ne-au ținut o săptămână întreagă în carantină, examinându-ne pentru orice semn de contaminare. N-au găsit nimic neobișnuit în corpurile noastre sau din punct de vedere psihic, cu toate că asta nu era concludent; dispozitivele Ipoteticilor erau perfect capabile să eludeze orice mijloc de detecție. Dar păream curăți; chiar și eșantionul pe care-l adusesem cu noi, fluturașul de sticlă, închis în vasul său sigilat, era mort sau amorțit. Vestea celor petrecute în Golful Wilkes se răspândise cu repeziciune prin Vox, care începuse să-și plângă soldații pierduți și savanții: durerea era întipărită și pe fețele medicilor care ne-au examinat, și pe a lui Oscar. L-am întrebat cum era să simți o emoție amplificată de întreaga populație a unui oraș.

– E dureros, admise el. Dar e mai bine decât să fii singur. Ceea ce a fost de nesuportat a fost ce am simțit

noi după atacul care a dezafectat Coryphaeus; atât de mulți morți și nicio cale de a *împărtăși* acea durere. A fost groaznic, cumplit dincolo de orice imaginație.

„Coryphaeus“ era cuvântul ales de savanții lingviști pentru a traduce un concept pentru care nu exista niciun echivalent în engleză. În vechile dicționare era definit ca un substantiv provenit din greaca veche, referindu-se la conducătorul unui cor, un dirijor de cor. În Vox, asta însemna centrul buclelor de *feedback* și algoritmi funcționali, precum și capacitatea nodurilor neurale ale comunității. Era centrul emoțional al Rețelei – Allison numise asta „parlamentul dragostei și conștiinței“.

Durerea solitară (la fel ca sentimentul de vinovăție, la fel ca dragostea) era o parte inevitabilă a condiției umane sau, cel puțin, așa fusese odată. Am îndurat-o în mai toată existența noastră ca specie. Cred că nu era un lucru rău să poți împărtăși această povară într-un fel care ușura durerea, și poate că era ceva admirabil în disponibilitatea voxiană de a împărtăși cu un concețean povara de lacrimi. Însă plăteau un preț suplimentar pentru acest gen de analgezic, sau așa mi se părea mie. Prețul se măsura în independența personală, se măsura în gradul de intimitate.

Însă trebuia să-i dau lui Oscar impresia că eram solidar și chiar curios.

Trebuia să fac asta: era parte din plan.

Imediat ce ni s-a dat drumul din carantină, m-am grăbit să mă întorc în locuința pe care o împărțeam

cu Allison. A alergat spre mine îndată ce uşa s-a dat la o parte şi-am simţit-o zgribulindu-se în braţele mele.

N-am putut rosti niciunul dintre lucrurile pe care ni le doream şi trebuia să ni le spunem. Ne-am limitat la câteva drăgălăşenii stupide. După un timp, am făcut ceva de mâncare în bucătăria dispensarului, iar Allison a accesat (cu stângăcie, printr-o interfaţă manuală) un flux video, echivalentul de bază al unei transmisiuni de ştiri. Ultimele imagini ale expediţiei de cercetare se derulau într-o buclă închisă, cu încetinitorul, astfel că cele întâmplare păreau un balet subacvatic. Fluturii din silicat cădeau din beznă cu milioanele şi se depuneau ca zăpada pe soldaţi şi tehnicieni; siluetele umane încremeneau de uimire până când fluturii începeau să sfâşie sau să dizolve chimic (oricum funcţiona asta) îmbrăcămintea lor de protecţie. Panica făcea ca victimele să pară mecanice, trupurile lor se smuceau ca nişte marionete fără sfori, până când cădeau şi se rostogoleau, fiind năpădiţi sistematic şi ucişi. Echipamentul fusese atacat în mod similar: una câte una, luminile au slăbit şi s-au stins; telemetria a încetat brusc.

Bucula a rulat de două ori înainte de a o ruga pe Allison s-o oprească.

După dezastru, un aparat de zbor fără pilot a fost trimis să supravegheze locul de la o distanţă sigură. Însă, cam pe la venirea zorilor, nu mai era nicio urmă de dovezi că s-ar fi petrecut ceva neobişnuit: niciun cadavru, nici urmă de echipamentul de studiu sau de insectele cristaline care le distruseseră. Nimic decât

uriașele mașinării ale Ipoteticilor, târându-se cu o infinită răbdare peste pustiul Antarcticii.

II

Curând, îmi șoptise Allison la docurile aeronavelor, ceea ce însemna că trebuia să cultiv încrederea lui Oscar, în pofida celor întâmplare în Golful Wilkes. Am aranjat să mă întâlnesc cu el pe o platformă deasupra sectorului din Miezul Vox lovit de arma nucleară; pasămite, voiam să văd cum decurgea reconstrucția lui. Am plecat de vreme la întâlnire și am urmat o rută ocolitoare.

Cu cât cunoșteam mai bine Miezul Vox, cu atât mi se părea mai puțin monolitic. Cele cinci elemente de design urban voxian (Oscar îmi explicase asta) erau terasele, zonele, îngrăditurile, câmpiile și platourile, fiecare dintre acești termeni având o definiție tehnică precisă; pe când mergeam și mă deplasam cu mijloace de transport în acea dimineată, am trecut prin trei terase și o îngrăditură și-am surprins un crâmpei dintr-o câmpie de pe un pod care străbătea două platouri. Miezul Vox funcționa într-un ciclu diurn fără anotimpuri, șaisprezece ore de lumină artificială, care înlocuia lumina zilei, și opt ore de noapte, însă fiecare sector avea propria sa *calitate*, unică și schimbătoare, a luminii. Am traversat o terasă în care lumina era la fel de slabă ca într-o zi ploioasă, și-am trecut printr-o îngrăditură iluminată de-un singur spot, dând o lumină la fel de strălucitoare ca soarele la amiază. La venirea nopții, pantele ocupate străluceau ca niște orașe diferite,

în vreme ce câmpiile împădurite sau acoperite cu iarbă se scufundau într-o beznă tăcută.

Ultima dată când am ajuns în sectorul în ruine al oraşului fusese o masă hâdă şi impenetrabilă de resturi. Acum, majoritatea rămăşişelor fuseseră adunate şi reciclate, ori aruncate în mare. Radiaţia remanentă fusese „chelată” (expresia lui Oscar) cu ajutorul unei tehnologii pe care nu o înţelegeam, iar reconstrucţia continua în ritm alert. Craterul a fost păstrat ca memorial, dar era deja săpat în zigzag cu noi pante şi terase elegant îngrijite.

M-am întâlnit cu Oscar la cantina muncitorilor, plasată deasupra şantierului. Mâncarea servită era bună, dar porţiile erau mici: rezervele se micşoraseră, din cauza pierderii Fermierilor şi a terenurilor cultivate, în timpul trecerii spre Pământ. Am discutat puţin despre Allison. I-am spus că eram îngrijorat din cauza ei, că episoadele ei de depresie deveneau tot mai frecvente şi mai puternice. Am pomenit de accesele ei de plâns, de anxietatea ei intermitentă şi paralizantă.

– Nu-i de mirare că se întâmplă asta, zise Oscar.

Privi peste zidul scund al cantinei, în crater. Jos şi spre pupa, maşinăriile voxiene de construcţii tăiau stâlpi din granit-spumă pentru o nouă terasă.

– Adevărul este că, pur şi simplu, ea nu poate deveni ceea ce vrea să fie, ceea ce o parte a minţii ei insistă că ar fi. Iar conflictul acesta îi afectează sănătatea şi mintea.

– Tot ceea ce-ar vrea să fie este Allison Pearl.

– Allison Pearl nu-i nimic altceva decât o serie de însemnări din jurnal al unei femei naive. Restul

înseamnă interferențe și date sintetizate și auxiliare. Convingerea lui Treya că *este* Allison este un simptom al traumei separării, declanșate în momentul în care legătura ei cu Rețeaua a fost întreruptă. Se aplecă spre mine și-și coborî vocea: Știu că ești solidar cu ea și înțeleg sursa acestui sentiment. Ea este o legătură cu trecutul tău. Asta se și intenționa să fie. De asta, în primul și-n primul rând, am și pregătit personalitatea aceea a ei. Dar ea nu este un călător în timp, din secolul XXI, domnule Findley.

– Știu asta, însă...

– Însă ce?

– Ostilitatea ei față de Vox pare autentică.

El ridică din umeri.

– Este îndreptățită la durerea ei. Conectarea în Rețea a personalității din neurocortexul ei a fost un act controversat încă de la bun început, cu toate că, bineînțeles, nimeni nu se aștepta ca o cădere prelungită a Rețelei să accentueze efectul. Dar nu poate rezolva problema ascunzându-se de ea. „Allison Pearl“ nu este, pur și simplu, o configurație stabilă. Ceea ce-i trebuie lui Treya, mai mult decât orice altceva, este reinstalarea nodului ei limbic.

Am dat din cap, ca și când aș fi fost de acord cu asta. În crater, mașinăriile, niște șerpi segmentați, demontau stinghiile unei îngrădituri avariate, trimițând mici zguduituri prin terasa unde stăteam. L-am întrebat pe Oscar dacă avea vreun sens să reconstruiești orașul, când mașinăriile Ipoteticilor se îndreptau spre noi, cu presupusa intenție de a băga pe toată lumea într-o comuniune cerească.

– Nimeni nu știe ce-ar putea însemna, în termeni practici, o uniune cu Ipoteticii. Fără îndoială, am fi cu toții schimbați, spiritual, intelectual, poate chiar și fizic. Dar s-ar putea ca tot să avem nevoie de un oraș în care să locuim.

– Și nu găsești asta înspăimântător?

– Ca individ, s-ar putea să-mi fie teamă. Colectiv, suntem mai curajoși.

– Îmi pare rău, dar îmi este greu să-mi imaginez cum ar fi – nodul, rețeaua, Coryphaeus.

– Ți-am explicat cum funcționează ele.

– Subiectiv, vreau să spun. Cum simți așa ceva.

– Dacă vorbești despre implant, intervenția chirurgicală este cu totul nedureroasă...

– Oscar, nu-i vorba despre *operație*! Ci despre cum este să trăiești cu toate sârmele din capul tău.

– Ah, păi, nu sunt fire. Sunt niște tuburi microscopice ale țesutului nervos artificial. Nu, zise ridicând mâna pentru a-mi opri obiecțiile, *înțeleg* ce întrebi, domnule Findley, și tot ce pot să-ți spun este că nu se simte în niciun fel. Desigur, nodul meu a fost instalat la naștere. Dar pot să-ți spun cum a fost când Rețeaua a căzut, dacă crezi că ar fi de vreun ajutor.

Am dat din cap. Terasa s-a cutremurat din nou. Aerul mirosea, vag, a praf de granit.

– Pierderea Rețelei a fost asemănătoare pierderii unui simț. Ca o orbire subtilă. Una dintre funcțiile nodului este să faciliteze conversația. Chiar și într-o simplă discuție, interfața limbică ne ajută să percepem și să interpretăm nuanțe care altfel ne-ar scăpa.

Cel puțin, atunci când ambele părți sunt echipate așa. Să mă ierți dacă asta sună insultător, dar pentru noi, o persoană fără nod poate părea insensibilă, aproape de nivelul imbecilității.

– Ăăăă... așa par eu pentru tine?

Zâmbi.

– Am învățat să fiu îngăduitor.

– La un anumit punct, apare un fel de consens emoțional, nu? Iar asta chiar că nu-mi pot imagina.

– Poate că noțiunea de „emoție“ este înșelătoare. E ceva mai subtil decât asta. Rațiunea conștientă este dincolo de atingerea Coryphaeus. Dar gândește-te cât de mult din cogniția omenească se află în *sub*conștient. Spre exemplu, domnule Findley, amândoi, dumneata și cu mine, luăm, adesea, decizii pe baza unei intuiții morale. Numim această intuiție „conștiință“. Conștiința nu apare din procesul de gândire sistematică. Și de aceea nu se poate spune că este irațional sau illogic. Să presupunem că vezi un om care se îneacă în râu și te arunci în apă ca să-l salvezi. Te gândești întâi la asta? Compari riscurile cu avantajele? Bineînțeles că nu; acționezi dintr-un impuls instinctiv de identificare cu cel care se îneacă; îi simți disperarea ca și cum ar fi a ta și acționezi ca să anulezi acea disperare, în pofida spaimelor tale. Sau, dacă nu reușești să acționezi, s-ar putea să simți vinovăție sau remușcări. Acesta nu-i un fenomen oarecare. Actele de conștiință au răsturnat guverne și au nimicit imperii. Chiar și pe vremea ta.

– Și n-am avut nevoie de noduri sau de Rețea ca s-o facem.

- Nu. Însă, în același timp, conștiința individuală este notorie pentru nesiguranța ei. Un individ s-ar putea convinge singur să nu facă ce trebuie. Sau s-ar putea să fie sincer nesigur asupra a ceea ce *trebuie*.

- Nu ești mai infailibil decât *mine*, Oscar.

- Bineînțeles, însă când îmi alătur conștiința altor o mie sau un milion, erorile devin mai puțin probabile, iar autoamăgirea aproape imposibilă. Asta face un Coryphaeus pentru noi! Cu niciun risc pentru individualitatea noastră.

Îmi servise argumentul-șablon pentru democrația limbică și, fără îndoială, era sincer în această privință. Dar nu-mi prea răspunsese la întrebare.

- Nu vreau să aflu la ce servește. Sunt curios să știu cum simți așa ceva.

A căzut o clipă pe gânduri.

- Să vorbim despre raționalizare a hranei. Istoricește, raționalizarea a produs întotdeauna piața neagră, stocare, ba chiar și rezistență violentă, da? Însă nu vei găsi nimic din toate astea în Vox. Nu pentru că am fi sfinți, ci pentru că în cazul nostru conștiința colectivă este destul de puternică pentru a preveni așa ceva. Suma instincțelor noastre bune - un alt nume pentru Coryphaeus - știe că raționalizarea este necesară și corectă. Și așa, ca indivizi, *simțim* asta ca necesar și corect.

- Totul pare o coerciție.

- Pare? Spune-mi, ai intrat vreodată în casa unui vecin și i-ai furat lucrurile?

- Nu.

- Și asta pentru că ai fost *forțat* sau pentru că știai că era ceva rău? Numai tu poți răspunde la această întrebare, însă trebuie să presupun că a fost așa pentru că ai simțit că ar fi un act rușinos, că ai fi devenit odios în propriii tăi ochi și în ai altora, prin comiterea sa. Și eu m-aș simți la fel dacă aș trișa cu rațiile mele și sunt asigurat, prin cunoașterea faptului, că vecinii mei s-ar simți la fel.

Mă simțisem odios în propriii mei ochi de mai multe ori decât și-ar fi putut el imagina, însă am pus o întrebare ușor diferită:

- Și ce se întâmplă dacă consensul e eronat? Conștiința nu-i infailibilă, chiar dacă ai putea-o controla.

- Poate că nu infailibilă, dar cu siguranță mai *puțin* expusă greșelilor.

- Sunt nou pe-aici, Oscar, și nu este treaba mea să critic, însă am văzut o mulțime de Fermieri uciși în timpul rebeliunii. Ai voștri nici măcar nu s-au obosit să ia prizonieri. I-ați lăsat pe supraviețuitori să moară. Conștiința voastră colectivă este de acord cu asta?

- Această decizie a fost luată când Rețeaua a încetat să mai funcționeze. Dacă Coryphaeus ar fi fost activ, s-ar putea să ne fi comportat altfel.

- Și cum e cu menținerea Fermierilor în șerbie? Faceți asta de secole, potrivit cărților de istorie.

- Nu voi discuta motivele istorice pentru ceea ce s-a făcut. Îți garantez că a fost un compromis incomod. Și, desigur, ai dreptate, *nu* suntem infailibili din punct de vedere moral. Nu pretindem că am fi. Însă

compară istoria noastră cu cea a oricărei altei națiuni sau civilizații, în special cu cea al cărei martor nemijlocit ai fost în secolul XXI. Moarte pentru moarte, nedreptate pentru nedreptate... compară.

– Nu sunt sigur că vrei să ai asemenea pretenții, mai ales că stăm lângă un crater nuclear.

– Craterul este rezultatul aplicării unei ideologii radicale bionormative, aparținând unei republici corticale. Rațiunea naște mai mulți monștri decât conștiința, domnule Findley.

Poate că da. Am lăsat să treacă câteva clipe.

– Cât despre Allison, am zis. Adică, Treya. Dacă și-ar reintroduce nodul, suferința ar înceta?

– S-ar putea să treacă ceva timp până când ea ar reuși să se ajusteze, spuse Oscar, aruncându-mi o privire evaluativă. Însă conflictele care o afectează ar fi rapid rezolvate.

Norișori albi de praf se ridicau din crater, aspirați spre filtrele din cerul artificial. Se auzea un ciocănit îndepărtat. Mi-a trecut prin minte că în timp ce eu puneam la cale o înșelătorie, aceste mașinării construiau noi niveluri și terase. Iar eu ajunsesem la stâlpul central al acestei înșelătorii.

– Aș vrea s-o ajut, am zis.

Oscar a dat din cap încurajator.

– Nu-i ușor pentru mine, am continuat. Însă am tras niște concluzii din cele întâmplare în pustiu.

– Da?

– N-am ales eu să ajung pe Vox. Să fiu cinstit? Știind ce știu acum, aș fi preferat să călătoresc până sus, pe Inel, poate să văd cum sunt acele Lumi Mijlocii.

– Înțeleg, spuse Oscar prudent.

– Însă nu pot face asta. Nu pot să schimb ceea ce s-a întâmplat, și nu pot schimba nici viitorul. Dacă am vreo casă pe această lume blestemată, atunci aceasta-i. Aici voi trăi și voi muri.

Își miji ochii.

– Iar dacă tot va trebui să trăiesc aici, vreau să trăiesc cu Allison. Dar nu și dacă va trebui s-o văd suferind.

– Există o singură cale de a pune capăt acelei suferințe, domnule Findley.

– Trebuie să accepte implantul.

– Da. Crezi că ai putea s-o convingi să facă asta?

– Nu știu. Dar sunt dispus să încerc.

Îmi aruncă o privire prudentă, opacă și calculată, privirea unui cartofor care-și calcula șansele.

– Noi i-am dat această personalitate, Allison, pentru a putea stabili o legătură cu tine, zise el. Tu ești motivul pentru care se agață de ea. Tot tu ai putea fi motivul pentru care ar abandona-o.

Jos, în crater, câteva mașinării au început să suzeze grinzi din fier reciclat, scânteile țâșnind printre degetele lor precum stelele căzătoare.

– M-am gândit că ar putea ajuta dacă m-aș duce eu primul. Adică, dacă m-aș oferi voluntar pentru operație.

Ochii lui Oscar se măriră. Apoi, încet, începu să zâmbească.

SANDRA ȘI BOSE

Bose o sună în timp ce intra în parcare Centrului de Asistență. Sandra îndesă în geantă tot ce nu mai voia să țină în biroul ei – câțiva giga de fișiere, o fotografie a lui Kyle, înainte de a fi fost afectat – și se duse la recepție ca să-l întâmpine.

Jack Geddes încă stătea de pază pe hol. Se ridică din scaun și zise:

– Plecați acum, doamnă doctor Cole?

– Noapte bună, Jack, făcu ea, însă nu era un răspuns.

Dar o văzu îndreptându-se spre holul principal și-i făcu un semn, fără îndoială fericit că scăpase de corvoada supravegherii.

Uniforma și insigna lui Bose îl ajutaseră să treacă de paznicul postat la recepție. Următorul obstacol era asistenta de noapte, de serviciu în pavilionul de izolare. Sandra deschidea drumul.

Cunoștea doar reputația asistentei. O chema Meredith și nu mai știu cum, Sandra nu-și putea aminti

numele întreg, iar ecusonul ei indica doar MEREDITH. Părea să aibă cincizeci și ceva de ani ori pe-aproape, având o expresie de genul „nu-te-pune-cu-mine“ care-i venea atât de bine pe față încât Sandra bănuia că era permanentă. Ieși de după pupitrul ei când îi văzu pe Bose și pe Sandra apropiindu-se, blocând, efectiv, ușa de la intrarea în pavilion. Înainte să poată spune ceva, Bose îi întinse un formular standard de eliberare în custodia familiei, pe care probabil că-l completase chiar el. Meredith studie încruntată documentul.

– Vă rog, deschideți ușa, doamnă, zise Bose. E târziu și-aș vrea să-l aduc pe acest pacient înapoi la familia sa.

– O fi el pacient, însă nu este pacientul *dumneavoastră*, nu acum. Și da, e târziu... deci, ce vă aduce aici la o astfel de oră din noapte?

Sandra preluă inițiativa:

– Nu cred că ne cunoaștem. Sunt doctor Cole. Aveți dreptate, este un moment neobișnuit pentru preluarea unui pacient, dar vă rog să vă conformați. Voi semna pentru externarea lui.

Meredith părea să ezite. Potrivit bârfelor din rândul personalului, asistentele din tura de noapte conduceau centrul ca pe un fel de fief propriu. Era clar că lui Meredith nu-i plăcea să fie deranjată.

– În regulă, doamnă doctor Cole, însă acest Orrin Mather are un protocol special și nu văd niciunde în dosarul lui că sunteți medicul lui desemnat. Ceea ce *văd* este o notiță făcută de domnul doctor Congreve

cum că v-ați retras din caz pe motiv de comportament profesional neadecvat.

- Vezi pe undeva prin dosar ceva care ar putea împiedica un medic din cadrul personalului să intre în această aripă? Pentru că încep să-mi pierd răbdarea, Meredith.

Asistentei îi scăpărară ochii, însă întinse mâna spre comutatorul care deschidea ușa pavilionului. Apoi și-o retrase.

- Transferul unui pacient necesită autorizarea medicului său *curant*.

- Nu-ți cer decât să deschizi ușa, Meredith.

- Domnului doctor Congreve s-ar putea să nu-i placă asta.

- Dacă ne mai ții pe loc, n-o să-mi placă *mie*. N-oi fi eu domnul doctor Congreve, dar fii absolut sigură că am să-i spun că ai considerat de cuviință să stai proțăpită aici și să ne faci fițe, în loc să cooperezi cu un medic și cu un om al legii.

Bose păru să-și reprime un zâmbet. Meredith făcu o mutră acră, de parcă ar fi înghițit o lămâie, dar apăsă comutatorul.

- Îl voi suna pe domnul doctor Congreve în legătură cu asta. Va trebui să-l deranjez.

- N-ai decât, zise Sandra.

Ușa pavilionului se dădu înapoi. Sandra îl urmă pe Bose de-a lungul coridorului, spre camera lui Orrin. Luminile fuseseră micșorate, făcând ca holul pardosit cu dale verzi să pară mai lung și, cumva, mai subteran.

– Bine lucrat, spuse Bose în șoaptă. Chiar crezi că o să-l sune pe șeful tău?

– Absolut. Va trebui să plecăm de-aici cât mai repede posibil.

Următoarea problemă deveni cât se poate de evidentă imediat ce pătrunseră în camera lui Orrin. Acesta zăcea în pat, cu o cămașă de noapte de spital suflecăță până la fundul lui sfrijit. Sandra îl scutură încet.

– Orrin, zise ea. Hei, *Orrin!*

Ochii lui alergau în toate părțile, însă pleoapele erau pe jumătate coborâte.

– Ce mai e și-acum? spuse el încet. Ce mai e, ce mai e acum?

– Se simte bine? Întrebă Bose.

– Se pare că l-au sedat. Orrin, eu sunt. Sunt doctor Cole.

El îi aruncă o privire amețită. Blestematul de personal de noapte, își zise Sandra. Probabil, sedau pe toată lumea din aripa cu probleme, doar ca să-i reducă la tăcere.

– E întuneric afară, doamnă doctor Cole...

– Așa este, dar trebuie să te scoli. Ridică-te și vino cu noi, bine?

– Domnule polițist Bose, spuse Orrin, tot neclintit. Bună.

– Bună, Orrin. Ascultă-mă, doamna doctor Cole are dreptate. Trebuie să te scoatem de-aici. Te ducem s-o vezi pe sora ta, Ariel. Ești de acord cu asta?

Îi trebuiră câteva secunde până să înțeleagă întrebarea. Apoi, Orrin afișă un rânjec ciudat.

– Asta-i exact ceea ce vreau, polițist Bose. Mulțumesc... Cu toate că sunt destul de obosit.

– Știu că ești.

Bose se aplecă și-și trecu brațul în jurul umerilor lui Orrin, ajutându-l să se ridice. Băiatul se clătină, însă izbuti să rămână în picioare.

– E mai ușor cu un scaun cu roțile, zise Sandra.

Se strecură afară din încăpere – coridorul era tot pustiu, Meredith la postul ei, vorbind cu însuflețire la telefon – și înșfăcă unul dintre scaunele pliante, cu roțile, din cămăruța cu materiale de rezervă. Inscripția CENTRUL DE ASISTENȚĂ DE STAT TEXAS era imprimată pe partea din spate a spătarului din piele. Scaunul zăngăni când îl împinse în camera lui Orrin, răsunând zgomotos în liniștea din pavilion.

Bose îl ajută pe băiat să se așeze în scaun. Imediat ce luă loc, bărbia lui Orrin se înclină spre piept, iar pleoapele i se închiseră la loc. Poate că era mai bine așa, își spuse Sandra. Apucă mânerul scaunului, în vreme ce Bose deschidea drumul spre ieșire.

Însă Meredith bloca din nou ușa secției, iar acum avea și companie: Jack Geddes, care fusese mult mai vigilent decât sperase Sandra.

– Rămâneți chiar acolo, zise Meredith. L-am prins pe domnul doctor Congreve la telefon și mi-a spus că nu aveți niciun drept să-l luați pe acest pacient. Așa că duceți-l pe domnul Mather înapoi în cameră și vă puteți descurca după aceea cu conducerea, mâine dimineață.

Bose o ignoră pe Meredith și-și îndreaptă atenția spre Jack Geddes, care-l înfrunta cu pieptul scos în afară.

- Aceasta-i o acțiune a poliției. Îl iau pe domnul Mather sub autoritatea mea.

- Nu *ai* nicio autoritate, interveni Meredith.

- Poți să te dai la o parte din calea mea, îi spuse Bose lui Geddes, sau te pot aresta pentru obstrucționare, dar hotărăște-te repede, domnule. N-aș fi aici, la această oră, dacă n-ar fi o chestiune urgentă.

Sandra și-l imaginează pe Congreve răspunzând la apel în mașina lui, întorcându-se și luând-o înapoi, spre centru. Cât timp trecuse de când plecase? Douăzeci de minute? Se dusese direct acasă ori se oprise pe undeva, pe drum? Încercă să nu-și trădeze anxietatea privind-și ceasul.

Geddes își încrucișase privirile cu Bose, cazul clasic de confruntare, când cineva lasă nasul jos, își zise Sandra, dar apoi infirmierul oftă și se întoarse spre Meredith.

- Acest om ți-a arătat vreo insignă? Actele?

- Da, însă...

- Atunci nu pot face nimic aici, domniță.

Geddes se dădu la o parte. Bose, cu un calm extraordinar, o întreabă pe Meredith:

- Aveți nevoie de semnătura mea?

- Dacă insiști să-l iei, mai bine ai *semna*.

Meredith împinse spre el un clipboard.

- Jos de tot. Și dumneata, doamnă doctor Cole. Pregătește-te să plătești tot, când va veni domnul

doctor Congreve. Vei suporta consecințele, e tot ce pot să-ți spun.

Bose semnă, iar Sandra adăugă și semnătura ei tremurată. Apoi îl conduse pe Orrin pe hol în jos, în pas alert, urmând pașii mari ai lui Bose. Băiatul adormise din nou, ca prin miracol. Îi putea auzi sforăiturile ușoare și răgușite peste zăngănitul roților. Imediat ce trecură de ușa principală, amurgul înfierbântat făcu fața Sandrei să lucească de broboane de sudoare. Un pâlc de nori ascunsese toate stelele.

– Documentele pe care le-ai prezentat, rosti Sandra, erau legale?

– Aproape. Formularul standard. N-am făcut decât să completez niște căsuțe.

– Nu-i în întregime legal, nu?

El zâmbi.

– Încă un pod ars.

– Se duc cam repede.

Ea aruncă o ultimă privire înapoi, spre centru. Nu i se va mai permite niciodată să calce în această clădire. Era șomeră, liberă, și-i era atât de frică încât îi venea să râdă în hohote.

Se îndreptară spre motelul unde stătea Ariel Mather. Orrin dormea pe locul din spate, iar corpul său zăcea flasc în centura de siguranță a banchetei, cu bărbia lăsată în piept, cu cămașa de la spital răsucită în jurul șoldului său osos.

– Trebuie să-i facem rost de niște haine noi, făcu Sandra.

– Cred că Ariel i-a cumpărat niște haine din Raleigh, ca să fie.

O mașină trecu pe lângă ei, accelerând în direcția opusă, iar Sandrei i se păru că era mașina lui Congreve, deși nu putea fi sigură de asta. Petrecu câteva momente delectându-se cu gândul la clipa în care acesta va primi vestea de la Jack Geddes sau asistenta Meredith.

– Am luat și carnetele sale de notițe, zise Bose. Orrin va fi încântat să le primească înapoi.

– Am citit ce mi-ai trimis. Dar e mai mult, nu?

– Nu mult.

– Te mai interesează părerea mea despre asta?

El îi aruncă o privire curioasă.

– Mă interesează orice ai avea de zis.

– La un anumit moment, ai crezut că documentul constituia un soi de dovadă.

– Da. Încă n-ai citit părțile relevante.

– Însă nu asta-i dilema reală, nu? Dilema reală este dacă sunt adevărate.

El izbucni în râs, dar ea observă că strângea mai tare de volan.

– Ei, haide, Sandra. *Adevărate?*

– Știi la ce mă refer.

– Nu sunt sigur că știu. Chiar crezi că Orrin dirijează niște spirite de prin anul 12000?

– Sunt dispusă să pariez că ai luat și tu asta în considerare. Există unele detalii coroborante în tot materialul ăsta, chestii pe care le-ai putut verifica. Lucruri pe care chiar și *eu* le-am putut verifica. Allison Pearl, de exemplu. Născută și crescută în Champlain, New

York. Cineva cu adevărat indiferent la așa ceva s-ar putea să nu-și facă niciun fel de probleme dacă o asemenea persoană există cu adevărat. Dar tu nu ești un tip indiferent.

– Iau asta drept un compliment.

– Din întâmplare, nu-i nicio Allison Pearl în cartea de telefon din Champlain.

El încetase să mai zâmbească.

– Ai verificat?

– Doar vreo câteva din numele Pearl. Nicio Allison, însă există un cuplu care are o fetiță cu acest nume.

– I-ai sunat?

– Da.

Bose făcu una dintre pauzele sale lungi, caracteristice.

– Au pomenit și de faptul că și eu i-am sunat?

– Da, dar mulțumesc că ai spus-o.

– Pentru că Orrin, sau cine o fi scris acest document, s-ar putea să nu fi cules acele nume de nicăieri. Turk Findley, Allison Pearl. Am întrebat-o pe doamna Pearl dacă-i cunoaște pe Orrin sau pe Ariel Mather sau persoane care se potrivesc descrierii lor.

O întrebare care Sandrei nu-i trecuse prin minte s-o pună.

– Cunoaște?

– N-a auzit niciodată de ele. Însă acest lucru nu scoate cu totul din ecuație conexiunea. S-ar putea ca Orrin să fi dat pe undeva de numele Allison Pearl, poate de la vreun vecin care ar putea fi o rudă îndepărtată a ei, nu știu. Sau s-ar putea să fie o simplă coincidență.

– Pare ceva probabil?

– În comparație cu ce? Cu ideea că Orrin poate călători în timp? Din câte pot spune, singura deplasare pe care-a făcut-o vreodată a fost cea de la Raleigh la Houston, cu un autobuz Greyhound.

– Deci nu vom afla niciodată?

El ridică din umeri.

– Poate că nu.

Ascunde ceva, își zise Sandra. Era aproape sigură de asta.

POVESTEA LUI ALLISON

I

Adesea, în săptămâna de după prima întâlnire dintre Vox și mașinările Ipoteticilor, m-am surprins repetând propriul meu nume: *Allison Pearl*, *Allison Pearl*, ancorându-mă de silabe, de felul în care le simteam în gât și pe limbă.

Ca Allison, citisem cândva o carte despre creierul omenesc. Acolo am găsit sintagma „plasticitate neurală”, adică abilitatea creierului de a se modifica singur ca răspuns la schimbările din mediul său. Plasticitatea neurală a fost cea care a făcut posibil ca eu să devin Allison Pearl. A fost și ceea ce-a făcut posibil ca un creier viu să fie conectat la un implant limbic. Creierul se adaptează, asta fac creierele.

Când Turk mi-a povestit că s-a oferit voluntar pentru intervenție, m-am prefăcut a fi surprinsă. Implantul a fost, încă de la început, o parte esențială a planului

nostru. Însă, de dragul senzorilor ascunși ai Rețelei, trebuia să mă simt trădată, trebuia să mă cert cu el. Așa că m-am certat. Așa că am plâns. Era spectacolul meu credibil. Era convingător, deoarece era nouăzeci la sută sincer. Nu mă îndoiam de curajul lui, însă niciun plan nu-i infailibil. Eram înspăimântată de ce-ar fi putut deveni el.

Rahat, cum a scris, odată, Allison cea reală în jurnalul ei. Nimic mai adevărat etc. De exemplu: ziua în care a fost instalat nodul lui Turk – probabil, cam la vremea când era dus la operație – Isaac Dvali a venit să mă vadă și mi-a desconspirat toate secretele.

Știam din fluxurile de știri că refacerea lui Isaac se desfășurase cu o viteză uluitoare. Toată lumea din Miezul Vox îl urmărea acum cu sufletul la gură. De departe mai mult decât Turk, Isaac devenise ceea ce întemeietorii orașului speraseră și crezuseră că ar trebui să fie unul dintre Absorbiți: o legătură vie cu Ipoteticii, ceea ce însemna că promisa transcendență a orașului rămânea cel puțin plauzibilă. Fără Isaac, Voxul n-ar fi fost altceva decât o congregație de fanatici, ale căror convingeri îi făcuseră să eșueze pe o planetă moartă și mortală. Cu Isaac, era încă posibil să crezi că Voxul era o comunitate de pionieri cu aceleași concepții, aflați în avangarda destinului omenirii.

La numai câteva zile după dezastrul de la Golful Wilkes, Isaac dobândise abilitatea de a vorbi voxiana ca un localnic. Capacitatea sa motorie se îmbunătățise până acolo încât putea merge fără ajutor, corpul său

se transformase din firav într-unul de o robustețe remarcabilă, iar porțiunile reconstruite ale craniului său începuseră să aibă un aspect aproape normal. Creatura muribundă, care urla, văzută de Turk, nu mai exista. Noul și fluentul (și tulburătorul) Isaac scăpase din chingile îngrijirii medicale, cu toate că încă locuia și dormea în încăperile unde fusese tratat. Avusese câteva discuții vagi, dar lingușitoare, cu savanți și manageri, al căror conținut era transmis public. Lăuda Voxul pentru hotărârea și rezistența sa, făcând remarci asupra adevărilor profunde ale profețiilor fondatoare. Ulterior, vizitase împrejurimile orașului, ca un turist, uneori fiind înconjurat de copii curioși, ai căror părinți la fel de curioși se trăgeau timizi înapoi și nu îndrăzneau să-i vorbească.

Am urmărit toate aceste fluxuri de știri. Voxul se îndrepta spre dementă, iar venerarea abjectă a lui Isaac era doar cel mai recent simptom. Mi-am spus că trebuie să mă mai aștept și la altele asemenea. *Așteaptă-te la neașteptat*, scrisese Allison în jurnalul ei. Nu era un sentiment original, dar era întotdeauna valabil.

Și credeam că sunt bine pregătită pentru surprize... însă am fost șocată dincolo de orice cuvinte când Isaac Dvali a apărut la ușa mea, palid ca o ciupercă și cu ochii sclipitori, ca de bebeluș, zâmbind și strigându-mă pe nume: nu *Treya*, ci, surprinzător, *Allison*.

Mi-era teamă de el, desigur.

Nu știam ce voia, și m-am îngrozit instantaneu de atenția pe care o va atrage asupra mea, numai prin faptul că se găsea aici. Pe undeva, pe coridoarele

apropiate și pe scări, păzitorii săi erau pe-aproape. Urechile și ochii ascunși ai Rețelei erau, fără îndoială, ciulite și focalizați.

Însă tot ce-a spus a fost:

– Pot să intru?

Iar eu am dat din cap, fără un cuvânt, și-am lăsat ușa să gliseze, închizându-se în urma lui. Cumva, mi-am adunat curajul de a-l ruga să ia loc.

Rămase în picioare.

– N-am să stau mult.

Vorbea în engleză. Era limba sa maternă, mi-am reamintit. Sub toate straturile de sinteză și reconstrucție, undeva tot mai era cel puțin un fragment din cel care fusese Isaac Dvali, un băiat crescut în străvechiul deșert equatorian de oameni a căror strădanie de a lua legătura cu Ipoteticii fusese aproape voxiană în intensitatea ei. Era, la fel ca mine, ca Turk, un suflet divizat și incomplet. Mai era, cel puțin potențial, și foarte periculos.

În afară de pielea lui palidă, ochii-i constituiau cel mai frapant aspect. Când a privit direct spre mine, prima mea reacție a fost să tresar. Mi-a spus să nu mă tem, iar eu i-am zis:

– Asta nu-i prea ușor.

– Ai venit în rezerva mea medicală când am fost bolnav, spuse.

– Îți amintești de asta?

Dădu din cap zâmbind.

– Am aflat o mulțime de lucruri despre tine, de-atunci.

- Despre mine?

- Din Rețea. Știi cine și ce ești, Allison. Și-am considerat că ar fi util dacă am putea discuta unul cu celălalt. N-am să te rănesc. Și n-am să împărtășesc nimănui planul tău de evadare de pe Vox.

Timp de câteva luni mă pregătisem în arta impenetrabilului, ca o cale de a păstra un secret simplu. Acum, șarada se prăbușise, iar eu eram prea șocată ca să fac vreo mișcare.

- Nu ne poate auzi nimeni, zise Isaac.

- Greșești, am izbutit să spun.

Zâmbetul lui era insistent, înnebunitor.

- Senzorii din această încăpere ai Rețelei sunt deconectați. Vor rămâne așa cât stau eu aici.

- Poți face asta?

Dădu din cap.

- Paznicii tăi *știu* că poți face asta?

- Nu. Și chiar dacă ar ști, nu m-ar putea opri.

Băieții sunt lăudăroși, scrisese odată Allison în jurnalul ei. Bănuiam că Isaac încă era un băietan, într-o oarecare măsură.

- Pentru că sunt ceea ce sunt și din cauza a ceea ce-au pus chirurgii în mine, pot influența Rețeaua și chiar și pe Coryphaeus.

Era posibil? Coryphaeus era suma și stăpânul subconștientului colectiv voxian, dar era, mai prozaic, o ierarhie stabilită de procesoare cuantice, răspândite peste tot prin Miezul Vox. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că era posibil să *influențezi* Coryphaeusul. Dar nici nu mai existase înainte cineva ca Isaac. Fusesse

impregnat profund cu biotehnologia Ipoteticilor încă de la naștere. Implantul său neural n-a fost adăugat, pur și simplu, creierului său, ci acesta a fost refăcut în jurul implantului.

– Este adevărat, insistă el. Măcar acum poți vorbi liber.

Inima-mi bătea nebunește. Dar, din moment ce Isaac știa, pare-se, de planul nostru – și din moment ce-l anunțase cu glas tare – nu puteam spera decât că spunea adevărul.

– Chiar poți opri senzorii?

– Da sau să mă asigur că orice înregistrează nu va fi analizat.

– Dar dacă știi deja despre...

– Evadarea voastră (am tresărit din nou), ai fost deșteaptă că ai lucrat pe ascuns. Pulsul, respirația, urmele de cortizol din transpirația și urina ta, toți acești markeri au fost la un nivel ridicat săptămâni bune; însă sunt de nedeosebit de stresul emoțional. Indicatorii stohastici și heuristici – lucrurile pe care le-ai făcut sau pe care nu le-ai spus sau făcut – l-au determinat pe Coryphaeus să folosească mai mult timp pentru analiza lor. Dar ai fost descoperită, în cele din urmă.

Din nou acel zâmbet.

Am inspirat și-am spus:

– Atunci... cum ai aflat *tu*?

– Coryphaeus începuse deja să tragă unele concluzii. Am făcut niște extrapolări. Detaliile nu-mi sunt clare, dar presupun că intenționați să furați un aparat de zbor și să treceți prin Portal spre Equatoria.

După aceea, vă veți preda Bionormativilor ca să încercați să vă trăiți viața în vreuna din democrațiile corticale din Inel.

- Destul de corect, am șoptit.

- Sper să funcționeze, zise el.

- Să însemne asta... ce spui? Vrei să vii cu noi?

Zâmbetul lui sincer dispăru o clipă.

- Allison, nu pot. În timpul reconstruirii, elemente-cheie ale identității mele au fost transferate unor procesoare izolate, din cadrul Rețelei. Numai o parte din mine există în acest corp. Înțelegi asta, nu? Că o persoană poate avea mai mult decât o natură unică?

- ...da...

- Nu pot veni cu voi, dar s-ar putea să vă ajut.

- Cum să ne ajuți?

- Turk nu poate pilota aparatul de zbor până când nodul său devine suficient de funcțional pentru a putea opera comenzile aeronavei. Însă odată ce nodul este pe *deplin* funcțional, nu va mai fi dispus să plece. Presupun că înțelegi cât e de limitată această ocazie.

- Desigur, dar...

- Chiar acum, Turk se confruntă cu alegerea dintre evadare și sclavie. Odată ce nodul va începe să-i influențeze creierul, s-ar putea să fie vorba mai mult de o alegere între evadare și iertare.

Iertare pentru ce? m-am mirat, însă n-am întrebat.

- Adevărul este că te pot avertiza atunci când se apropie de această linie. Și te pot ajuta prin abaterea atenției Rețelei. Putem discuta despre asta, în detaliu,

mai târziu. Deocamdată, vreau doar să știi că ai un prieten și un aliat. Sper că mă vei privi în acest fel.

Părea, mai degrabă, un copil precoce, care voia să fie plăcut, de care aproape că uitasem să-mi fie teamă. Însă când s-a ridicat și-a pornit-o spre ușă, aproape că am intrat în panică.

– Stai! Supravegherea Rețelei din această încăpere e deconectată permanent?

– Nu. Există niște limite în ceea ce privește abilitățile mele. Dacă nu sunt prezent fizic, va trebui să presupui că Rețeaua te ascultă.

– Încă ceva.

M-am forțat să stau în apropierea lui. Pielea de pe partea dreaptă a feței era de un roz-sidefiu și aproape lipsită de pori, imperfectă pentru că era *prea* desăvârșită. Ochii-i erau ușor strălucitori.

– Ce anume?

– Ești... știi, ce se spune că ești?

– Nu sunt sigur ce vrei să spui.

– Ce afirmă profețiile că ai fi. Chiar poți să discuți cu Ipoteticii?

– Nu știu, zise el, și-am avut sentimentul că-mi oferea o perspectivă asupra propriei sale nesiguranțe, schimbând unul dintre secretele lui cu ale mele. Poate.

În mai puțin de o oră după aceea, Oscar s-a înființat la ușă, vizibil întristat. Știa că Isaac fusese aici și era dureros de curios să afle ce-ar fi putut spune, însă nu putea accesa înregistrarea din Rețea. A cerut o explicație.

Îl cunoșteam pe Oscar destul de bine pe vremea când eram Treya și mă antrenam pentru îndatoririle mele de om de legătură. Oscar avusese întotdeauna o încredere senină în puritatea și scopul activității sale. Exista o vorbă de duh voxiană: „S-a ridicat și-a căzut cu valul.“ Ceea ce însemna că urmărise cu credință necesitățile Miezului Vox și le satisfăcuse fără a se plânga. Acesta era Oscar. Dar în ultima vreme seninătatea lui începuse să se știrbească pe la margini. Faptul că Isaac decisese să se întâlnească în secret cu o apostată fără nod – și să mențină secretul întrevederii chiar și față de sistemul de supraveghere al Rețelei – îi subminase simțul ordinii, atât de fin calibrat.

I-am spus că Isaac voise să evocăm amintiri din secolul XXI.

– Asta-i absurd, zise Oscar. Orice ai putea ști despre trecut, el ar fi capabil să acceseze și singur.

– Poate că era curios în legătură cu mine. Nu știu. Poate că dorea să vorbească puțin engleză.

– Oare ce ai avut de spus ca să intereseze o ființă ca *el*, chiar și în engleză?

Asta era o insultă, așa că am folosit o expresie pe care s-ar putea ca Oscar să n-o fi întâlnit în timpul instruirii sale oficiale.

– *Să te ia dracu'!* am zis și-am închis ușa.

II

De la Turk n-a mai venit niciun cuvânt – mă prevenise că s-ar putea să-l țină peste noapte, după

operație – și-am hotărât că nu mai puteam sta singură cuc, parțial și pentru că mă temeam că pulsul meu alert sau chimia feromonilor i-ar putea oferi Rețelei încă un indiciu privind starea mea mentală, în special dacă Isaac uita să blocheze senzorii. Aveam nevoie de o distracție. Așa că am părăsit apartamentul și-am mers pe banda transportoare până la cel mai apropiat spațiu public de întindere, o terasă de deasupra unei zone comerciale, pentru a privi parada de lumini care marca Festivalul Ido.

Miezul Vox era o metropolă de ritualuri și festivaluri. Ca Treya, îmi plăcuseră întotdeauna. Acea parte din mine care era Allison era surprinsă că o cultură atât de riguros organizată cum era cea din Vox putea fi atât de încântată de celebrări. Însă Voxul era o democrație limbică; împărtășirea sentimentului public era ceva la care se pricepea cel mai bine.

Voxul fusese înființat pe o planetă numită Ester, la cinci Portaluri de Vechiul Pământ. Noi încă respectam anul esterian de 723 de zile și împărțirea esteriană a zilei în 24 de ore (un obicei la fel de vechi precum Pământul, cu toate că zilele și orele esteriene erau ceva mai lungi). Voxul traversase multe lumi de-atunci, navigând prin marea izotropică, legătura lumilor din Inel, cu excepția lui Marte. Am umplut multe dintre cele 723 de zile ale noastre cu sărbători: cele ale Fondării, ale Profețiilor, aniversări ale bătăliilor glorioase și așa mai departe. Festivalul Ido comemora victoria noastră asupra forțelor Bionormativilor la Portalul din Terivine, o bătălie în care îi luasem pe

cei zece mii de prizonieri care, în cele din urmă, formaseră nucleul castei Fermierilor.

Era o sărbătoare marțială, cu artificii și tobe și parade. În majoritatea anilor, sărbătoarea fusese plină de veselie, generoasă. Anul acesta, sărbătorile fuseseră raționalizate și festivitățile aveau o notă de isterie.

Evident, nu puteam participa. Chiar dacă aș fi vrut s-o fac, toată lumea din Miezul Vox mă știa din fluxurile de știri: eram trădătoarea propriului meu trecut, o notă disonantă în povestea Absorbiților, și pentru că nu aveam nodul, comportamentul meu era perceput ca opac și îndoielnic. Nu eram deloc în pericol prin mulțime – cel puțin nu acum – dar puteam fi ostracizată și ignorată dacă încercam să mă alătur lor. Așa că am găsit un loc unde puteam sta singură, o porțiune împădurită cu perspectivă asupra zonei comerciale. O pantă descendentă de vreo opt sute de metri, piața comercială s-a umplut cu participanți la sărbătoare, în vreme ce lumina ambientală slăbea odată cu venirea nopții. Cărau cu ei vergele luminoase de diferite mărimi și culori și se adunau în urma unui lider care-i conducea prin labirintul de chioșcuri din piață într-un șir lung și sinuos, în mișcare. Efectul era spectaculos, în beznă și de la distanță, erau ca un șarpe multicolor, răsucindu-se în jur și prin el însuși, pulsând în ritmul tobelor.

M-am întristat, mă simțeam pervers de nostalgică. Nu mai eram Treya și nici nu voiam să fiu Treya, însă îmi lipsea plăcerea simțită de ea, cândva, la asemenea evenimente. Asta-i plăcerea mea. Ea, eu, a mea,

a ei. Cuvinte simple și înșelătoare. Mi-am zis: Nu sunt ceea ce sunt.

Chiar și fără nod, puteam ști când un nou val de entuziasm străbătea mulțimea. A trebuit să mă uit peste un spațiu gol printre vârfurile copacilor la unul dintre ecranele imense ale festivalului ca să văd ce se întâmplase. Display-ul înfățișa câțiva dintre dansatorii din șir desfășurând o flamură. Pe ea era un portret al lui Isaac Dvali, literalmente licărind în întuneric. Uralele și aplauzele reverberau până sus, pe terasă, ca zgomotul făcut de ploaie.

Dar nu chiar pe Isaac îl ovaționau. Salutau ceea ce reprezenta Isaac: împlinirea profeției, iminența zilelor de pe urmă. Era glasul Coryphaeusului condamnat, venerându-se prin trupul Voxului.

Cum mășori nebunia universală? Am luat drept un semn iraționalul contagios, indiferența oarbă față de problemele reale (criza de proteine vegetale și animale, de exemplu), obsesia publică pentru Ipotetici, care a urmat masacrului din deșertul Antarcticii. Imaginile mașinărilor Ipoteticilor erau pretutindeni acum și începuse să se contureze convingerea că soldații și cercetătorii uciși în expediția de recunoaștere nu erau chiar morți, ci fuseseră absorbiți.

Cu alte cuvinte, când mașinăriile vor ajunge, în cele din urmă, lângă Vox, restul lumii, noi toți, vom fi luați într-un mod similar pentru a fi în comuniune cu Ipoteticii... sau uciși; termenii erau pasibili de a fi schimbați. Profeția fusese mereu puțin cam vagă la

acest punct. Fondatorii Voxului credeau că sfârșitul său va lua forma a ceea ce ei numeau *ajientei*, pentru care echivalentul cel mai apropiat în engleză ar fi „extindere”, întinderea conștiinței omenеști peste spațiul galactic și timpul geologic, la scala la care se presupunea că operează Ipoteticii.

În orice caz, savanții noștri estimaseră că, în ritmul actual al înaintării, mașinăriile Ipoteticilor nu vor ajunge la Vox nici în luni, nici în ani. De fapt, unii dintre cetățenii bătrâni și pioși făceau cereri să fie conduși în zbor până la mașinării pentru a putea fi absorbiți înaintea să moară.

Nu trebuiau să se teamă. La numai câteva ore după Festivalul Ido, dronele noastre zburătoare au adus vești noi din zona Golfului Wilkes. Mașinăriile Ipoteticilor începuseră să se miște mult mai repede decât o făcuseră până acum. De fapt, accelerau, dublându-și viteza la fiecare câteva ore. Nu atinseseră o viteză prea mare până acum, însă dacă accelerația se menținea, aveau să ajungă aici mai curând decât era de așteptat. *Mult* mai curând, ziceau savanții. În câteva săptămâni. Posibil în câteva zile.

Vox vibra ca un clopot de zarva știrilor.

SANDRA ȘI BOSE

- Încă nu suntem în siguranță, zise Bose când parcară într-un loc liber din apropierea camerei de motel a lui Ariel Mather.

Sandra n-avea niciun fel de probleme să-l creadă. Văzuse cu câtă grijă privise prin retrovizoare în timp ce se îndepărtau de centru. Planul, spunea el, era să o scoată pe Ariel Maher din cameră și să-i cazeze pe ea și pe Orrin într-un alt motel pentru o noapte. Măine, Bose le va cumpăra un bilet de autobuz înapoi spre Raleigh sau oriunde altundeva voiau să meargă.

Sandra rămase în mașină cu Orrin, în vreme ce Bose bătui la ușa camerei lui Ariel. Reveni peste câteva clipe, împreună cu femeia și cu valiza ei ponsită, din plastic. Ariel era îmbrăcată în blugi, zdrențuiți la tiv, și un tricou cu *University of North Carolina* imprimat pe el. Sandra se îndoia că Ariel fusese vreodată mai aproape de Universitatea din

Carolina de Nord decât de magazinul la mâna a doua de unde-și cumpărase hainele.

– Există niște oameni care s-ar putea să-l considere pe Orrin o amenințare, îi explică Bose, în timp ce ea se ghemui pe bancheta din spate. Așa că vă ducem la un alt motel, doar pentru noaptea asta. Măine, puteți pleca din Houston și să scăpați de toate astea. Este în ordine așa, domnișoară Mather?

– Da, zise Ariel cu gândul în altă parte. Cred că da. Ce-i cu fratele meu? Orrin, ești bine? Trezește-tel

– A fost sedat, spuse Sandra. Va fi în regulă peste câteva ore. Între timp, ar fi mai bine să-l lăsăm să doarmă, dacă asta vrea el.

– L-au drogat?

– I-au dat doar un somnifer.

– Hmm. Pe bune, nu știu cum suporti să lucrezi într-un loc unde se droghează oamenii nevinovați, fără niciun motiv.

– Păi, cred că nu pot să suport, replică Sandra. Nu mai lucrez acolo.

Bose conduse pe străzi lăturalnice, ca să se asigure că nu erau urmăriți, apoi opri lângă un motel oarecare, o clădire cu două etaje de lângă aeroport. Cam pe-atunci Orrin era deja destul de întremat ca să poată coborî din mașină și să se împleticească spre cameră, la brațul surorii sale. Sandra așteptă pe holul mic, în vreme ce Bose aduse valiza lui Ariel.

Era deja târziu și ea aproape că nu dormise deloc, însă era vigilentă și ușor amețită, încă prelucrând

adrenalina generată la Centrul de Asistență. Blândețea frustră a lui Ariel față de Orrin o făcu să se gândească la propriul ei frate, petrecând noaptea într-o instituție mult mai îngăduitoare decât centrul și mult mai scumpă. Se gândi la bărbatul de la telefon, care încercase s-o cumpere oferindu-i medicamentul longevității pentru Kyle. Cel de-al „Patrulea Tratatament“, cum îi spuneau marțienii. Cu deosebirea că nu era chiar același sau, cel puțin, așa-i spusese Bose. Marțienii folosiseră tratamentul pentru a pregăti un nou stadiu al vieții, o maturitate dincolo de maturitate, mărginită de ritualuri și legi. Aici, pe Pământ, tratamentul fusese adus și comercializat la fel ca acțiunile la bursă sau stocurile de carne.

Însă erau și alții, înțelesese Sandra, care puneau tratamentul în circulație în forma sa originală și încercau să respecte protocoalele marțiene. Ceea ce făceau era tot ilegal, însă cu un fundament moral. Nu cumpărau și nu vindeau tratamentul. Îl ofereau discret celor dispuși să-l accepte cu responsabilitate.

Ar fi dispuși astfel de oameni să-l ajute pe Kyle? Și dacă da, cum i-ar fi putut contacta? Ce i-ar putea cere?

Bose reveni în hol singur.

– N-ar fi o idee prea bună să stai singură acasă, zise el. Odată ce Orrin părăsește orașul, mă aștept ca băieții răi să-și piardă interesul pentru noi. Însă, deocamdată, amândoi ar cam trebui să ne dăm la fund. M-am gândit să iau o cameră aici, noaptea asta. Zâmbi. Dormim acolo amândoi, dacă vrei să faci ceva economie cu finanțele.

- Ce-i asta, vreo propunere *economică*?
- Nu, făcu el. Nu prea.

Aparatul de aer condiționat funcționa anemic, dar merita să transpiri pentru unele lucruri.

După ce-au făcut dragoste, întinși sub lumina slabă și intermitentă proiectată de farurile mașinilor în trecere pe jaluzelele din camera lor, Sandra urmări cu degetul linia cicatricii lui Bose, de pe abdomen până pe umăr. Când el își dădu seama ce făcea, tresări, dar apoi, poate printr-un efort brusc de voință, se destinse.

- Ce s-a întâmplat? Dacă nu te superi că întreb, zise ea.

El rămase tăcut suficient timp încât ea să-și dea seama că îl *supăra*. Apoi se ridică în capul oaselor, proptindu-se de perne și de tăblia patului.

- Aveam șaptesprezece ani, zise el. Eram în Madras, vizitându-mi tatăl. Asta a fost după ce ai mei s-au despărțit. Tata era inginer consultant al unei companii care instala generatoare eoliene în largul mării. Compania îi închiriasse un bungalow cu vedere la mare, însă era o zonă riscantă, iar paza era slabă. Într-o noapte, în casă au năvălit niște hoți. L-au ucis pe tata. Eu am fost destul de prost să încerc să-l apăr.

Îi acoperi mâna cu a lui.

- Aveau cuțite.

Dacă cicatricea provenea de la o rană făcută de un cuțit, atunci aproape că îl evisceraseră.

- Este îngrozitor... Îmi pare atât de rău.

– Un vecin a auzit zgomotele încăierării și-a chemat poliția. Am pierdut o mulțime de sânge, o vreme am fost cam cu un picior în groapă. Mama a venit cu avionul și-a preluat operațiunile, a tras niște sfori și s-a asigurat că beneficiaz de tratamentul medical adecvat.

Sandra se întrebă dacă nu cumva asta-l determinase să se facă polițist. Revolta față de criminalitate, sentimentul că polițiștii erau niște salvatori. Sudul Indiei după Vârtej.

– Am auzit că acolo a fost destul de rău timp de câțiva ani.

– Nu mai rău decât în Houston, spuse Bose cu blândețe.

Era straniu să se trezească lângă el, într-un pat necunoscut, după ce trecuse deja dimineața, cu aerul mirosind a gaze de eșapament strecurându-se prin ferestrele prost izolate ale motelului. Se ridică în capul oaselor și căscă. Bose dormea, zăcând pe spate și respirând într-un ritm la fel de regulat ca al valurilor care se spărgeau pe o plajă. Izul sărat, delicat, lăsat de partida lor de sex, mai stăruia încă prin așternuturi.

I-ar fi plăcut și ei să zacă în pat la nesfârșit – și credea că ar fi putut; funcțional, dacă nu și oficial, era someră, nu mai avea unde să se ducă – însă un impuls obscur o făcu să-și ia ceasul de pe noptieră. Amiază pe trecute. Se dusesse jumătate de zi. Șocant. Coborî din pat fără să-l trezească pe Bose și făcu un duș. Singurele ei haine erau blugii și cămașa pe care îi purtase ieri, și

nu erau deosebit de proaspete, însă trebuia să se descurce cu ele. Când ieși din baie, el se trezise și rânjea spre ea.

– Micul dejun, zise el.

– E puțin cam târziu pentru micul dejun.

– Atunci, prânzul. Am sunat-o pe Ariel, în camera ei. Orrin încă-i puțin amețit, dar se simte mai bine. Se duc la cafeneaua motelului să ia ceva de mâncare. Poate că noi ne-am putea strecura afară pentru ceva mai drăguț. După aceea de întoarcem aici și-i putem duce la stația de autobuz.

Da, se gândi Sandra. Și-apoi? Odată ce frații Mather erau pe drumul spre Raleigh, iar criza imediată era depășită... ce mai urma?

Valul de căldură continua neîntrerupt, însă buletinele de știri preziceau furtuni pentru la noapte. Sandra spera ca totul să fie adevărat. Văzduhul era prăfos și fierbinte, însă spre sud, la orizont, norii începeau să-și ridice catedralele lor de amiază, în stratul de aer de altitudine, mai rece.

Ideea lui Bose de „unde va, într-un loc mai drăguț“, unde să ia prânzul, se dovedi a fi un local dintr-un lanț de restaurante de la marginea autostrăzii. Sandra comandă un sandvici și ignoră decorul pe teme cowboy și personalul de o veselie agresivă. Când li se aduse comanda, mulțimea de la amiază venise și plecase, iar sala de mese, de mărimea unui depozit, era confortabil de tăcută. Bose curăță lună o farfurie mare

cu ouă cu costiță în ceea ce Sandra aprecia că era un fel de dezmăț caloric postcoitus. La cafea, comentă:

– Sunt o grămadă de chestii pe care nu le vom ști. Despre caietele lui Orrin, vreau să spun. De unde provine întregul material de-acolo și ce înseamnă pentru el.

– Sunt multe lucruri pe care nu le vom cunoaște niciodată.

– Se va întoarce în Raleigh, iar noi vom face... mă rog, ce trebuie să facem în continuare. Ți-ai verificat telefonul astăzi?

El dădu din cap.

– „Ești concediat.“ Voce și text. Probabil că mi-ar fi trimis și-o pungă cu dulciuri, odată cu mesajul, dacă ar fi știut unde să mă găsească.

– Hmm. Și la mine la fel. Ai vreun plan?

– Pe termen scurt sau lung?

– Lung, presupun.

– Mă gândeam la Seattle. Am prieteni acolo. Probabil, aș putea găsi de lucru. Pază, dacă nu-i nimic altceva. În plus, e rece și plouă mult.

– Faci ca totul să pară floare la ureche.

– Ai putea veni cu mine.

Se holbă la el.

– Doamne, Bose! De-abia ai deschis gura și zici chestiile astea...

– Evident, nu știu prea mult despre domeniul tău de lucru. Însă prietenii mei sunt și ai tăi. Vino la Seattle și poate te ajutăm să găsești ceva.

– Pur și simplu... nu pot să...

- Ai vreun motiv să rămâi în Houston?

- Păi, 'da, desigur.

Dar chiar avea? Niciun prieten adevărat, nicio șansă de angajare.

- Kyle ar fi unul.

- Fratele tău. OK, dar n-ar fi posibil să fie transferat într-o facilitate în statul Washington?

Ea căzu pe gânduri.

- Asta ar implica o mulțime de hârtii.

- Oh. *Hârțogăraie.*

- Adică, s-ar putea rezolva, însă...

El făcu un semn cu mâna, cerându-și scuze.

- Nu, îmi pare rău, Sandra. A fost o întrebare egoistă. Se pare că ne aflăm în aceeași barcă. Tu n-ai nicio vină, mă cam simt responsabil de asta.

- Păi, apreciez ceea ce spui. Și adăugă, aproape în pofida voinței sale: Am să mă mai gândesc la asta.

Pentru că se *putea* gândi acum la asta. Era liberă. Putea risca orice, fără să riște absolut nimic. Totuși...

- Cum se face că-i așa de ușor pentru tine? Sunt geloasă deja.

- Poate pentru că m-am gândit la asta mai mult decât tine.

Dar nu, nu asta era. Ceva mult mai profund, o parte din natura lui Bose, un nivel de calm interior aproape straniu.

- Nu ești ca restul oamenilor.

- Nu înțeleg ce vrei să spui.

- Ba, știi. Știi exact ce vreau să spun. Dar nu vrei să discuți despre asta.

– Ei bine, zise el, pescuindu-și portofelul din buzunar, vom avea timp de vorbit despre asta după ce-l urcăm pe Orrin în autobuz.

Sandra avea nevoie de alte haine, așa că-l convinse pe Bose s-o ducă până la apartamentul ei și să stea suficient cât să-și poată arunca ea câteva lucruri într-o valiză. Desigur, își înghesui mai multe haine de prin dulap, dar își luă și pașaportul, HDD-urile ei, documentele personale. Nu știa când va mai reveni. Poate curând, poate niciodată. Aruncă o ultimă privire în jur înainte de a pleca. Apartamentul părea deja neîngrijit, ca și cum i-ar fi simțit intențiile și-ar fi renegat-o.

Îl găsi pe Bose așteptând-o jos, răbdător, ascultând un mic dispozitiv muzical, conectat la sistemul audio al mașinii. Ea-și aruncă valiza pe bancheta din spate și se urcă pe locul de lângă el.

– N-am știut că-ți place muzica country.

– Nu-i country.

– Sună ca și când o pisică vagaboandă și-ar pune-o cu o scripcă.

– Arată și tu ceva respect. Asta-i o melodie western clasică. *Bob Wills and the Texas Playboys*.

După cum suna, părea înregistrată cu o cutie de conserve și o coardă.

– Chestia asta te ține pe tine în Texas?

El zâmbi.

– Nu, dar e aproape singurul lucru care mă face să-mi pară rău că plec.

Bătea darabana pe volan într-un ritm vesel, când îi sună telefonul. O aplicație *hands-free* afișă numărul apelantului în partea din stânga-jos a parbrizului.

– Răspunde, zise Bose, ceea ce obligă mașina să oprească muzica și să deschidă linia telefonică.

– Sunt Bose.

– Eu sunt, rosti o voce pițigăiată, Ariel Mather, tu ești, polițist Bose?

– Da, Ariel. Ce s-a întâmplat?

– Oh, cu Orrin e ceva!

– E-n ordine?

– Nu *știi* dacă e în ordine... Nu știu pe *unde-i!* A ieșit până la automatul de coca-cola și-acum ia-l de unde nu-i!

– Bine, zise el. Calmează-te, Ariel. Venim imediat.

Bose conduse tot restul drumului în tăcere. Sandra își reaminti ce-i spusese în dimineața aceea: *Nu ești ca restul oamenilor*. Încă i se părea valabil. Ca și cum Bose avea un rezervor de calm înlăuntrul său, un lac neatins de încredere și forță. Dar acum nu mai era vorba de calm, se gândi Sandra. Acum era plin de hotărâre neabătută.

POVESTEA LUI TURK

I

Ceea ce-am văzut după operație, pe măsură ce-mi reveneam din anestezie, nefiind pe de-a-ntregul treaz, dar nici adormit, era imaginea unui bărbat în flăcări – un bărbat arzând, dansând într-un lac de flăcări albastre, uitându-se fix la mine prin valurile de aer superîncins.

Viziunea avea toate calitățile unui coșmar. Însă nu era un vis. Era o amintire.

Echipa medicală mi-a arătat implantul limbic înainte de a-l insera. Cred că mi-au interpretat oroarea drept anxietate. Nodul era un disc negru, flexibil cu un diametru de câțiva centimetri și o grosime de mai puțin de zece milimetri. Era acoperit cu punctișoare de mărimea unui vârf de ac din care vor crește fibrele de țesut nervos artificial, odată ce nodul găsea surse de hrană stabile de sânge din capilarele din jur. Aproape

imediat după instalare, implantul își va inițializa legătura cu Rețeaua: în câteva zile, nervii artificiali se vor conecta la măduva spinării și vor începe să se infiltreze în zonele-țintă din creierul meu.

Medicii m-au întrebat dacă înțelegeam aceste lucruri. Le-am spus că da. Apoi înțepătura seringii cu anestezic, în ceafă, neantul, în timp ce chirurgul ridica bisturiul.

Omul arzând fusese un paznic din depozitul din Houston al tatălui meu. Pentru mine era un străin. Uciderea lui nu fusese premeditată, și într-un tribunal acuzația ar fi fost redusă de la crimă la ucidere din culpă. Însă n-am ajuns niciodată într-un tribunal.

De două ori în viața mea am povestit câte-o versiune a acestei istorii câte unei persoane: o dată când eram beat, o dată când eram treaz, o dată unui străin și a doua oară unei femei de care mă îndrăgostisem. În ambele cazuri, povestea pe care-am spus-o a fost incompletă și, parțial, născocită. Chiar și confesiunile mele erau minciuni.

Oamenii cărora mă confesasem erau morți de zece mii de ani. Mortul era blocat în conștiința mea, unde nu încetase niciodată să ardă. Însă acum îi dădusem cheile conștiinței mele lui Coryphaeus, și nu prea știam ce însemna asta.

II

Prima schimbare observată după operație nu era în mine, ci în alți oameni, în special pe fețele lor. Am

simțit unele dintre efectele secundare asupra cărora fusesem avertizat – amețeli trecătoare, pierderea apetitului – însă simptomele nu erau grave și au trecut repede. Ceea ce m-a speriat n-a fost ceea ce simțeam, ci ceea ce s-ar fi putut să *nu* simt... ceea ce pierdusem fără a ști că pierdusem. Am cercetat fiecare impuls necontrolat și m-am izolat zile în șir, de-abia vorbind chiar și cu Allison (care, în orice caz, începuse să mă trateze cu un fel de neîncredere îndurerată). Amândoi știam ce trebuia făcut; amândoi știam că nu eram pregătit încă să încerc asta.

Medicii îmi prescriseseră exerciții pentru ceea ce ei numeau „capacități volitive de bază”, ceea ce presupunea posibilitatea manipulării suprafețelor de control accesibile nodurilor, lucruri simple, precum pornirea unui display grafic printr-o combinație de atingere și voință. Acestea erau capacitățile de care aveam nevoie ca să evadăm din Vox, așa că m-am străduit să intru pe o pantă abruptă de învățare. Oscar se mai oprea din când în când să-mi urmărească progresul și mi-a adus o selecție de dispozitive de instruire, destinate copiilor voxieni, jucării de Rețea care schimbau culorile sau creau muzică atunci când le spuneam. Cu excepția faptului că majoritatea n-o făceau. Nodul era încă în curs de infiltrare în regiunile-cheie ale creierului meu, învățând să îmbunătățească sau să suprimă activitatea în locurile selectate; nu se formaseră sau stabilizaseră toate buclele de *feedback* necesare. Oscar mă sfătuia să am răbdare.

Doar atunci când am încetat să mă mai concentrez asupra suprafețelor de control și m-am aventurat în spațiile publice din Miezul Vox am văzut diferența produsă de nod. Pășisem pe acele coridoare și trecusem prin acele niveluri și terase de zeci de ori, însă, deodată, a fost ca și cum nu le-aș fi văzut niciodată. Chipurile oamenilor pe lângă care treceam erau aproape luminoase prin expresivitatea și complexitatea lor. Am descoperit că puteam descifra stările necunoscutele la fel de acut ca și cum i-aș fi cunoscut de-o viață. Doctorii îmi spusese că se va întâmpla asta, însă din moment ce explicația lor a fost împachetată în fraze precum „legătură amigdalică”¹ și „profunzimea neuronală în oglindă” sau „inducția chiasmică”² – în traducerea lui Oscar – nu reținusem cu adevărat semnificația fenomenului. Acum efectul era aproape copleșitor.

M-am hotărât să mă duc până într-unul dintre locurile înalte ale orașului, departe de mulțime. Tranziția pe verticală în Vox era asemănător cu folosirea unui lift de mărimea unui vagon de metrou: te pune fața în față cu alți pasageri. Stăteam vizavi de o femeie care ținea un copil în brațe. M-a observat și-a zâmbit.

¹ Amigdala este formată din grupuri în formă de migdală de nuclee, situate adânc și medial în lobii temporali ai creierului la vertebratele complexe, inclusiv la oameni. Îndeplinind un rol principal în prelucrarea de memorie și reacții emoționale, este considerată ca făcând parte din sistemul limbic (n. tr.).

² Sindrom, constând din îngustarea câmpului vizual, diminuarea activității vizuale și atrofia nervilor optici (n. tr.).

Era un zâmbet pe care i l-ai putea oferi unui necunoscut binevoitor, cu deosebirea că, într-un fel, nu *eram* niște necunoscuți unul pentru celălalt, eram uniți prin Rețea. Între noi se schimbau intimități fără cuvinte. Ochii ei neliniștiți și siguranța și încordarea care alternau în trupul său îmi spuneau că era neliniștită de viitorul Voxului – tocmai se anunțase că mașinăriile Ipoteticilor accelerau spre noi – însă era dispusă să accepte, cu umilință, orice soartă decretau profeții și Managerii. Atunci când și-a privit bebelușul, neliniștea ei s-a orientat și s-a concentrat. Băiețelul avea cinci sau șase luni și propriul său implant limbic, la baza craniului său fiind încă vizibilă o umflătură proeminentă, trandafirie. Era aureolat de necesități simple și o dependență absolută. Ea era reticentă în a-l încredința Ipoteticilor spre îngrijire, indiferent cât de buni i-ar fi crezut. Era tentată de păcatul fricii.

Am simțit euforia tămăduitoare a lui Coryphaeus străbătându-i pe amândoi, un contrapunct la mesajele explicite ale trupurilor și gesturilor lor. Asta era ceva înfiorător. Și, desigur, că mi-au simțit amândoi reacția la fel de puternic pe cât am simțit-o și eu pe-a lor. Femeia s-a încruntat și și-a ferit privirea. Copilul s-a mișcat și și-a agitat, cu greutate, una din mâini. M-am îndepărtat în grabă la următoarea oprire.

Data următoare când am ieșit, era noapte, când coridoarele erau slab luminate și în mare parte pustii. Lucrasem cu interfețele Rețelei întreaga zi și, cu toate că eram obosit, știam că nu voi putea dormi.

Dinspre flota noastră de aparate de zbor fără pilot au survenit informații potrivit cărora mașinăriile Ipoteticilor traversau Munții Transarctici, mai repede și mai eficient decât era de așteptat. Acolo, în Golful Wilkes, mașinăriile păruseră aidoma unor obiecte masive și greoaie – Allison le spunea „solide euclidiene” – însă când ajunseseră pe teren accidentat, se deformataseră pentru a putea depăși obstacolele. Pe teren în condiții extreme, păreau să se scurgă, practic, ca un lichid vâscos, deplasându-se ca și cum n-ar fi avut margini prin trecătorile înguste și pante abrupte, haotice. Estimația timpului necesar mașinăriilor să ajungă la Vox a fost revizuită și redusă din nou, de la săptămâni la zile.

Puținii oameni întâlniți în acea noapte clocoteau de sentimente contradictorii – aveau niște fețe care radiau ca niște torțe, în ochii mei – iar eu m-am grăbit să trec pe lângă ei. Începusem să înțeleg ce voia Allison să spună prin nebunie colectivă. Nu era numai euforia pe care o împrăștia Coryphaeus. Era și frica arzând mocnit în conștiința colectivă voxiană ca un foc într-un filon de cărbune, prea puternic pentru a putea fi stins. Am trecut pe lângă un lucrător de la întreținere a cărui neliniște se împrăștia, literalmente, de pe față, un nimb de un argintiu tăios de anxietate și teamă. Am simțit-o chiar și eu, slab și persistent, ca pe bătaia inimii mele: dorul de o împlinire plină de bucurie, bănuiala că ceea ce se apropia dinspre deșertul arctic nu era altceva decât moartea.

Allison era trează când m-am întors, și nu era singură. Isaac Dvali era cu ea.

Eram la curent cu miraculoasa refacere a lui Isaac și cu susținerea sa publică a profețiilor voxiene. Imaginea lui era peste tot prin Miezul Vox. S-ar putea să fi încercat să mă văd cu el, dacă aș fi fost dispus să risc să mă arăt prin mulțime. Însă el era acum aici, fără paznicii lui, și zâmbea la ceva ce spusese Allison, iar acum ea-mi zâmbea mie.

- Putem discuta! zise ea.

Ceea ce n-avea nicio noimă. M-am holbat la Isaac. Fără îndoială, Allison îl vedea vindecat și sănătos. Pentru ochii mei proaspăt legați în Rețea, era mult mai impresionant. Părea poleit cu aur, ca pictura medievală a unui sfânt. La modul mult mai subtil, puteam vedea urme și reflexii ale traumei care-l modelase. Era ca și cum ai fi privit un mozaic de sticlă spartă, scânteind de energii neașteptate.

Era mai sănătos decât oricine altcineva văzut de mine vreodată sau mai nebun decât oricine. Zâmbi plin de simpatie.

- Dă-mi voie să-ți explic, spuse el.

SANDRA ȘI BOSE

Ariel Mather măsura în sus și-n jos podeaua camerei ei de motel, tremurând de neliniște. Prima dată insistase să iasă afară și să-l caute pe Orrin, dar Bose a convins-o să rămână în cameră, cel puțin suficient timp cât să-i explice cum se întâmplase totul. Sandra stătea pe patul nefăcut, ascultând cu atenție și nespunând prea multe, lăsând criza să se desfășoare în jurul ei.

- V-ați dus la masă, o stimulă Bose.

- Da, da, la cafenea, făcu Ariel. Am mâncat hamburgeri. Informația asta te ajută în vreun fel?

- Cum se simțea Orrin în dimineața asta?

- Părea în regulă. Destul de bine, ținând cont că a fost drogat noaptea trecută.

- OK, deci se simțea bine. Despre ce-ați vorbit la prânz?

- L-am pus la curent cu ce s-a mai întâmplat prin Raleigh, de când a plecat. Mi-a povestit cum a venit în Houston și-a fost angajat de bărbatul acela, Findley.

L-am întrebat de ce-a vrut să plece de-acasă, în primul rând, am făcut eu ceva rău, era nefericit acolo? A zis că nu și că-i părea rău că-mi făceam atâtea probleme din cauza lui. Zicea că simțea el că în Houston erau niște treburi de care trebuia să se ocupe.

– Ce fel de treburi?

– L-am întrebat, dar a fost evaziv în privința asta. Și n-am mai insistat, pentru că mi-am închipuit că s-a terminat cu asta. Plecam acasă... așa credeam.

– Despre ce altceva ați mai vorbit?

– Despre vreme. Despre *arșița* asta blestemată. Se face cald și în Raleigh, dar nu ca în Texas! Sinceră să fiu, nu știu de ce mai locuiesc oamenii pe-aici. În rest, n-am prea vorbit noi multe. În timp ce mâncam, Orrin și-a ținut caietele în poală, caietele alea mizerabile ale lui, cele pe care i le-ai înapoiat ieri.

– A spus ceva despre ele?

– Mi-a arătat vreo două pagini azi-dimineață, dar era chiar rușinos în legătură cu asta. Acolo erau cuvinte despre care chiar nu știam că le cunoaște... cuvinte pe care nici *eu* nu le știu. L-am întrebat dacă el le scrisese. Cam așa ceva, a zis. L-am întrebat cum vine asta să scrii „cam așa ceva“... nu el ținea stiloul care a scris cuvintele? Eu l-am ținut, zice el. A fost altcineva cu el atunci? Nu, zice el. Atunci tu le-ai scris, i-am spus. Indiferent ce-or mai însemna și ele. Zicea că-i doar o poveste. Dar nu știu ce-i cu asta, cu felul în care se agață de acele pagini. De ce? Are vreo legătură cu fuga lui?

- Nu știu, răspunse Bose. Ce s-a întâmplat după prânz?

Ariel ridică din umeri.

- Mi-a cerut ceva bani de plimbat.

- Bani de plimbat?

- Așa zicem noi, în Raleigh. A avut tot felul de slujbe ciudate, ca să mă ajute cu plata chiriei, dar el, de obicei, nu avea banii lui, așa că obișnuiam să-i mai dau ceva bănuți sâmbăta, să poată să se ducă la prăvălie să-și cumpere ceva, sau poate să se ducă la bazinul municipal și să mănânce și el ceva la McDonald's. Nu-i plăcea să se îndepărteze de casă fără bani în buzunar.

Ariel se opri din mers și dădu din cap.

- I-am dat patruzeci de dolari, ca să fie fericit. Nu mi-am închipuit că-i ia și fuge. Ce înseamnă patruzeci de dolari într-un oraș ca ăsta? După prânz ne-am întors în cameră, să vă așteptăm. Apoi a zis: „Ariel, mă duc până la recepție să-mi dea niște fise pentru automatul de coca-cola.“ I-am spus că-i dau eu. A răspuns că deja îi dădusem bani, însă voia să schimbe o bancnotă. După douăzeci de minute, văzând că nu s-a întors, am plecat să-l caut. Nu era lângă automat și când m-am dus la recepție nu era nici acolo. Recepționarul mi-a zis că l-a văzut pe Orrin așteptând un autobuz de oraș, la stația de pe autostradă.

- Mergând în ce direcție? zise Bose.

- Va trebui să-l întrebăm pe recepționar.

- Am să mă ocup eu de asta. Orrin era singur sau mai era cu cineva?

- Recepționarul n-a zis.

Sandra așteaptă până când Bose stoarse de la Ariel toate informațiile pe care era în stare să le ofere. După care spuse:

– Am vreo două întrebări, dacă nu-i nicio problemă.

Bose părea surprins, dar Ariel oftă și dădu din cap.

– Ultima dată când am discutat, ai spus că Orrin e blând, că n-ar face rău nimănui. Îți amintești?

Ariel își strânse buzele.

– Bineînțeles că-mi amintesc.

– Dar când a încercat să plece din centru, s-a luptat cu infirmierul care a încercat să-l imobilizeze.

– Asta-i o minciună, spuse Ariel direct.

– S-ar putea, însă infirmierul avea un pansament a doua zi. Sustinea că Orrin l-ar fi mușcat.

– Eu n-aș da crezare la nimic din ce spun oamenii aceia. Parcă ziceai că ți-ai părăsit slujba?

– Așa e. Nu mai lucrez acolo. Vreau doar să clarific treaba asta.

Ariel mai făcu câțiva pași în sus și-n jos. Apoi zise:

– Nimeni nu-i perfect, doamnă doctor Cole.

– Cum adică?

– Ți-am spus că Orrin e blând. Asta-i adevărul. Poate că am exagerat ultima dată când am discutat, însă lucrei pentru oamenii care l-au închis... Nu voiam să spun ceva care să înrăutățească situația.

– Cum adică ai exagerat?

– Orrin a avut câteva ciocniri când era copil. Se înfurie greu și nu-i plac încăierările, dar asta nu înseamnă că n-a participat la niciuna. Copiii vecinilor

obișnuiau să-l tot necăjească. Îl înjurau și lucruri din astea. De cele mai multe ori, Orrin fugea, dar din când în când își mai pierdea răbdarea.

Sandra și Bose se priviră.

– Cât de des se întâmpla asta, Ariel? Întrebă polițistul.

– Oh, nu știu. Poate o dată sau de două ori într-un an, când era mai tânăr.

– A fost vreodată ceva grav? A fost rănit, a rănit el pe cineva?

– Nu...

– Orice altceva ne-ai putea spune s-ar putea să ne ajute să-l găsim.

– Nu văd cum. Făcu o pauză. Păi, o dată l-a lovit pe un băiat, Lewisson, destul de tare de a trebuit să-i pună copci la ochi. Alteori, erau doar trânteli. Poate vreun ochi învinețit, poate doi. Uneori, Orrin era lovit rău. Alteori nu. Adăugă: Întotdeauna se simțea vinovat după asta.

– OK, mulțumesc, zise Bose. Îți mai amintești ceva ce-a spus Orrin azi-dimineață? Orice, chiar dacă pare neimportant.

– Nu. Doar despre vreme, așa cum v-am spus. Era interesat de buletinul meteo de la radio, în cafenea. Ziceau că o să plouă torențial la noapte. Asta l-a în-suflețit. „Cred că-i la noapte“, zicea. „Asta-i noaptea.“

– Ai vreo idee ce-ar putea să însemne asta?

– Întotdeauna i-au plăcut furtunile, știi. Tunetele și toate alea.

Bose o convinse pe Ariel să rămână în camera ei, „altfel, am să ajung să vă caut pe amândoi“.

Iar Ariel se liniștise destul de mult încât să înțeleagă asta.

– Mă suni imediat, da? Imediat ce afli ceva?

– Am să te sun indiferent dacă aflăm sau nu ceva.

În holul motelului, Bose discută cu recepționarul timp de câteva minute. Orrin a așteptat autobuzul spre centrul orașului, îi explică omul. Nu, nu l-a văzut, de fapt, pe băiat urcând. Doar că-l observase așteptând acolo, un ins slăbănog, cu blugi rupți și un tricou galben, așteptând în soare pe marginea drumului.

– Dacă vreți să-mi știți părerea, cerșea o insolație pe vremea asta. Autobuzele nu vin decât o dată la patruzeci și cinci de minute.

– Și-acum ce facem? Întrebă Sandra când Bose termină cu iscodirea recepționarului.

– Depinde. Poate vrei să stai aici, cu Ariel?

– Sau poate că nu.

– Mă gândesc la vreo două locuri unde l-am putea căuta.

– Vrei să spui că știi unde s-a dus?

– Am și eu o idee sau două, răspunse Bose.

POVESTEA LUI ALLISON

Isaac Dvali le povesti cum oprise sistemul de monitorizare al Rețelei. Turk stătea într-un colț, într-o tăcere prudentă.

– E adevărat, am zis când Isaac a terminat de vorbit.

I-am spus că am discutat cu el cu două zile în urmă, că Isaac știa de planul nostru și că (cel puțin pe moment) Rețeaua nu ne putea auzi.

Turk se ridică și traversă camera și ne-am uitat unul la altul, primul nostru schimb de priviri cinstite de când planificasem să evadăm. Apoi ne-am îmbrățișat, încercând să spunem toate acele lucruri pe care am vrut să ni le spunem, dar am reușit să articulăm doar fragmente de cuvinte, o incoerență vesel-tristă. În orice caz, cuvintele nu contau. Era suficient că puteam să-l țin în brațe fără a transforma gestul într-o minciună, calculând un efect pentru publicul invizibil. Apoi, mâna mea a dat peste nodul din ceafă, un

petic rece de piele. A tresărit și ne-am desprins din îmbrățișare.

S-a întors spre Isaac.

– Aș vrea să am încredere în tine...

– Poți.

– Dar, sincer să fiu, nici măcar nu știu ce ești.

– Erai acolo când m-au reconstruit.

– Îl cunoșteam pe Isaac Dvali din deșertul equatorian. Semenii cu el, dacă ținem cont de ce s-a întâmplat, și știu că te-au reconstruit din trupul lui Isaac. Însă o bună parte din tine trebuie că-i Vox curat. Și nici nu vorbești ca Isaac pe care-l cunoșteam.

– Nu sunt acel Isaac pe care-l cunoșteai. Nu cred că există vreun cuvânt pentru ceea ce sunt.

Turk îl fixa cu ochii săi de Rețea, citind semnale pe care nu le puteam vedea.

– Nu înțeleg de ce ești aici. Nu înțeleg ce vrei.

Zâmbetul perpetuu al lui Isaac dispăru brusc.

– N-am cerut eu să fiu îmbibat cu biotehnologia Ipoteticilor pe când mă aflam în pântecul mamei. N-am cerut eu să intru în ciclul memoriei Ipoteticilor. N-am cerut eu să fiu adus pe Vox. Și când Miezul Vox a fost atacat, am fost omorât, conform definițiilor convenționale ale noțiunii, eram *mort în mod onorabil*, însă au insistat să mă *repare!* Ai dreptate. O mare parte din mine este Vox curat. Ei m-au făcut așa. Funcțiile mele neurale sunt susținute cu procesoare-proteză, integrate în Rețea. Sunt *înlănțuit* de Rețea, nu pot exista fără ea, iar Rețeaua este pe cale să fie consumată de ceva de neînțeles.

Furia și teama îi umbreau fața. Făcea un efort vizibil de a se controla.

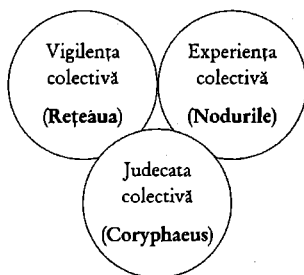
– Mașinăriile Ipoteticilor nu au absolut niciun interes în ceva atât de jalnic de pieritor, cum este viața oamenilor. Coryphaeus le interesează. Coryphaeus are mai mult de cinci sute de ani, o durată de viață suficient de extinsă care să fie perceptibilă și pentru ele. Când mașinăriile Ipoteticilor vor ajunge la Vox, vor absorbi Coryphaeusul și vor lăsa încărcătura umană să piară.

– Dacă ai încerca să vii cu noi...

– Puteți să-mi luați trupul cu voi. Însă cu asta vă veți alege, cu o carcasă goală. Inspiră adânc. Dați-mi voie să mă încred în voi. Am un plan. Încerc să creez un spațiu protejat în cadrul Rețelei. Nu pentru prezența mea trupească, ci pentru *sinele* meu. Un loc unde să supraviețuiesc celor ce vor urma. S-ar putea să fie imposibil. Dar sunt decis să încerc. Însă Ipoteticii sunt foarte puternici. Iar Coryphaeus... Coryphaeus este dement.

Coryphaeus e dement.

Pe când eram Treya, nu-i dădusem lui Coryphaeus prea multă atenție. Puțini dintre noi făceau asta. Coryphaeus era o abstracție, un nume dat procesoarelor care, în tăcere și pe nevăzute, asigurau coerența dintre Rețea și noduri. Profesorii noștri ne-au arătat o diagramă pentru a-l explica:

...iar acest lucru a fost tot ceea ce am vrut sau am avut nevoie să știm. Sistemul era stabil, autoprotejat, autoprepetuat și operase ireproșabil timp de secole. Ce-ar putea atunci să însemne când spui că a înnebunit?

Problema constă în profețiile voxiene. Părinții fondatori le-au inclus în Coryphaeus sub forma unor axiome, adevăruri integrate, excluse în permanență din cadrul dezbaterilor sau revizuirilor. Asta nu conta, atâta vreme cât absorbirea de către Ipotețici era un obiectiv îndepărtat, spre care ne deplasam treptat. Acum, iată, ajunsesem la finalul abrupt al acestui proces. Coryphaeus era obligat să împace profeția cu realitatea, iar interferența evidentă – că profețiile s-ar putea să fie greșite – era o idee pe care n-o putea susține.

Conflictul se desfășura în sistemele de supraveghere și infrastructură, care țineau împreună viețile noastre și tehnologia; se desfășura în interfețele limbice și în emoțiile personale ale fiecărui posesor de nod.

- Ceea ce-l face deosebit de periculos, spuse Isaac, este că nu putem prevedea rezultatul. Rezultatul cel mai probabil este o tendință asimptotică spre un comportament autodistructiv, atât în aspectele organice, cât și în cele neînsuflețite ale sistemului. Deja se întâmplă asta... la scară mare și mult mai repede decât am anticipat.

L-am întrebat la ce se referea, apoi mi-am dorit să n-o fi făcut.

- Până la sfârșitul Voxului mai sunt numai câteva zile, spuse el. Asta înseamnă că nu-i nevoie de o rezervă de hrană suplimentară. Sau de oameni în plus, dacă nu sunt o parte cooperantă a procesului.

Se uită spre mine, la Turk, apoi privi în altă parte, ca și cum n-ar fi putut suporta să ne privim în ochi.

- Astăzi, Coryphaeus i-a omorât pe ultimii Fermieri, zise el.

Apoi mi-a povestit cum se procedase.

Am refuzat să cred până când n-am văzut dovezile. Imediat ce-a plecat Isaac, am luat tranzitul vertical spre unul dintre turnurile înalte ale Miezului Vox și-am găsit o fereastră panoramică. Era noapte, însă cerul era neobișnuit de limpede, iar luna era un disc alb, strălucitor, la orizontul nordic.

Fermierii au viețuit în spațiile agricole goale de sub insulele exterioare ale Arhipelagului Vox. Erau vreo 30 000 de suflete înainte de văpaia rebeliunii, dar cel puțin jumătate rămăseseră după aceea. Acum nu mai era niciunul.

Insulele exterioare se scufundau. Coryphaeus le separase de insula principală și deschisese vechile lor căi de acces spre mare. Orice Fermier care ar fi supraviețuit inundațiilor inițiale, poate cățărându-se la nivelurile cele mai înalte ale împrejmuirilor lor, murea în timp ce priveam. Marea Ross trăgea insulele la fund într-o imensă spumegare de culoare violetă. Gheizere de apă albă au erupt din tunelurile și porturile de tranzit tăiate. Malurile din spumă de granit se ridicau din marea otrăvită, apoi se răsturnau și se duceau la fund pentru vecie. Acolo unde suprafața apei era relativ calmă, era plină de pete de reziduuri uleioase și cren-gile amestecate ale pădurilor moarte.

Am rămas acolo timp de aproape o oră, prea șocată ca să plâng măcar.

SANDRA ȘI BOSE

Bose o duse dincolo de locul unde Orrin închiriasse, cândva, o cameră. Era un bloc cu cinci etaje, fără lift, într-o parte a orașului pe unde treceai cu mașina cu portierele zăvorâte: ferestre baricadate, ca niște ochi închiși față de indiferența ursuză a străzii lovite de arșiță, un hol plin de seringi zdrobite. Sus, într-una dintre încăperile acestea, își zise Sandra, în amiezile lungi, înainte să înceapă să crească noaptea, Orrin umpluse răbdător toate caietele sale, pagină după pagină, zi de zi.

– Crezi că s-a întors aici?

– Nu, zise Bose. Dar nu știu cât de bine cunoaște Orrin restul orașului. Are patruzeci de dolari în buzunar și mă îndoiesc că a luat vreodată un taxi. S-a urcat într-un autobuz și s-ar putea să se fi decis să urmeze ruta pe care o cunoaște.

– Rută spre ce?

– Spre depozitul Findley, spuse Bose. Sper că-l putem intercepta.

Urmară traseele autobuzului pe care-l luase Orrin în drum spre lucru, străzi încinse, gătuite de un trafic nevolnic târându-se sub cerul întunecat de norii cumulus. Amiaza era pe ducă atunci când Bose intră într-un cartier de clădiri industriale cu un singur etaj, ridicate pe pajiști galbene, moarte. Clădirile adăposteau mici ateliere și distribuitori regionali, niciunul nepărând să fie deosebit de prosper.

Bose opri în parcare a unei mici benzinării, cu o cafenea și o gogoșărie lângă ea.

– Suntem aproape de depozit? zise Sandra.

– Acum suntem destul de aproape. Mai avem ceva timp de omorât. Hai să luăm o cafea.

Localul, dacă putea fi ridicat la acest rang, avea zeci de măsuțe, niciuna ocupată. Jaluzelele erau prăfuite, iar linoleumul verde era rupt acolo unde po-deaua se întâlnea cu pereții, dar cel puțin aveau aer condiționat.

– Mai bine să luăm ceva de mâncare, spuse Bose. O să mai rămânem pe-aici ceva timp.

Ea sfârși prin a duce o cafea și o brișă la o masă din colț. Din acest unghi putea vedea strada, șirul lung de clădiri identice de vizavi de stația de benzină, cerul amenințător. Era vreuna dintre acele construcții depozitul lui Findley?

Bose scutură din cap.

– E după colț și încă vreo două cvartale lungi mai jos, dar cea mai apropiată stație de autobuz este vizavi... o vezi?

Un indicator ruginit, fixat pe un stâlp pricăjit, o bancă din ciment, plină cu graffiti-uri vechi.

- Da.

- Dacă Orrin vine cu autobuzul, aici va coborî.

- Așa că rămânem aici să-l așteptăm?

- Tu rămâi aici. Eu dau o raită cu mașina prin împrejurimi, de vreo două ori, în caz că a ajuns acolo înaintea noastră, cu toate că mă îndoiesc de asta. Nu mă aștept să iasă la iveală înainte de lăsarea serii.

- Pentru raționamentul ăsta pe ce te bazezi, pe intuiție?

- Ai terminat de citit documentul lui Orrin?

- Nici vorbă. Mai am.

- Îl ai la tine?

- În geantă.

- De ce n-ai citi și restul și discutăm despre el când mă întorc?

Citi documentul în timp ce Bose își făcea patrularea prin împrejurimi, și mai avea câteva pagini până la sfârșit când el reveni în parcare. Observă că oprise în spatele ghenei de gunoi a restaurantului, unde mașina ar fi fost dificil de văzut dinspre stradă, ceea ce era un act de prudență sau paranoia.

- Ai descoperit ceva? îl întreabă ea după ce intră.

- Nimic.

El își comandă încă o cafea și un sandvici și ea-l auzi cum o întreabă pe femeia de la teighea:

- Vă supărați dacă mai stăm o vreme pe-aici?

– Stați cât doriți... noi avem de lucru mai mult pe la prânz. După ora trei, e mai mult servire la mașină pe-aici. Faceți-vă comozi. E-n regulă, atâta vreme cât mai comandați câte ceva, din când în când.

– Aveți un bacșiș dacă țineți ibricul la cald.

– Nu avem voie să acceptăm bacșiș pentru servirea la bar.

– N-am să spun nimănui, zise Bose.

Femeia zâmbi.

– Se pare că începe să plouă. E numai bine să fii înăuntru.

Sandra văzu primele picături mari de ploaie lovind geamul restaurantului. Foarte repede, priveliștea de-afară fu acoperită de apa curgând pe sticlă în suvoaie tremurătoare. Ploaia se lovea de asfaltul parcării și un iz de aer umed, calduț, se strecură prin ușă.

Bose îndepărtă plasticul de pe sandviciul său.

– Ai terminat povestea lui Orrin?

– Tocmai eram pe cale.

– Așadar, înțelegi acum de ce cred că o să vină aici? Ea dădu timid din cap.

– Orrin – sau oricine o fi scris asta – știe în mod clar câte ceva despre familia Findley. Că-i *adevărat* sau nu este o altă chestiune.

– Sunt mult mai îngrijorat de ce se întâmplă în mintea lui Orrin decât dacă-i adevărat sau nu. Îți amintești ce i-a spus lui Ariel? „Asta-i noaptea.”

– Are treburi de terminat, zise Sandra. Sau cel puțin așa crede el.

– Corect. Ceea ce nu știe este că Findley și oamenii lui sunt în alertă maximă. Peste tot, în jurul depozitului, sunt parcate mașini ale unei firme de securitate.

– Firmă de securitate? Cum adică, ceva ca Brinks?

– Nu, nu ca Brinks. Tipii ăștia nu-s pe contract și nu-și fac reclamă.

Ea se înfioră și-și spuse că era numai din cauza umezelii din aer. Temperatura de-afară scădea, iar instalația de climatizare huruia în continuare. Își dori să fi îmbrăcat ceva cu mânecă lungă.

Afară, în ploaia torențială, un autobuz opri în stația de vizavi. În jurul rigolei înfundate se formase o baltă, iar roțile vehiculului îi împrășcară cu apă pe cei trei funcționari indiferenți care așteptau acolo. Urcară. Nu coborî nimeni. Autobuzul demară.

– Orrin ar putea fi rănit, zise ea.

– Cum îl vedem, îl luăm și-l ducem înapoi la Ariel și ne asigurăm că părăsesc amândoi orașul. Ăsta-i planul. Dacă trece de noi, atunci chiar că nu mai putem face nimic.

Vântul începu să bată cu mai multă putere. Pe întreaga stradă nu era decât un singur copac – un puiet filiform, plantat pe gazonul care mărginea trotuarul – care se îndoia înaintea furtunii ca un pensionar artritic. Geamurile de la ferestrele localului zdrăngăneau.

Cu toate astea, mintea Sandrei reveni la cicatricea de pe trupul lui Bose și la povestea morții tatălui său în India. Se gândi la obsesia lui legată de depozitul lui Findley. La prietenii lui din Seattle. Și la alte întrebări

fără răspuns, de felul celor care o ținuseră trează nopțile.

– Hoții aceia care au pătruns în locuința tatălui tău, în Madras, zise ea.

El îi aruncă o privire surprinsă.

– Ce-i cu ei?

– Ce căutau?

Urmă una dintre tăcerile lungi, caracteristice lui Bose.

– De ce vrei să știi?

– Sunt curioasă.

Tăcere. Și:

– Droguri.

– Ce fel de droguri?

– Din acelea pe care crezi că le căutau. Medicamentul longevității.

Mici averse de înțelegere i se revărsară în minte.

– OK. Înțeleg. Păi... mersi că ai fost cinstit.

– Este o virtute supraevaluată, dar... cu plăcere.

– Tatăl tău era contrabandist? Dealer?

– Nu. Dimpotrivă. Era genul opus. Adică, cel sincer.

Dintre cei care credeau în protocoalele marțiene, își zise Sandra, aceia care refuzau să cumpere sau să vândă tratamentul.

– Nici măcar nu-i plăcea cuvântul longevitate, zise Bose. Obișnuia să spună că nu longevitatea e cea care contează, ci maturitatea.

– Mama ta știa de astea?

– Mama a fost cea care l-a recrutat.

- Înțeleg. Așadar, cicatricea...

- Ce-i cu ea?

- N-am ieșit din facultatea de medicină fără să fi făcut anatomie. Cuțitul care te-a tăiat ar fi trebuit să fie sub doi centimetri și jumătate lungime ca să nu-ți atingă organele vitale.

Bose nu zise nimic.

- De obicei, asta nu-i o rană după care supraviețuiești, roști ea.

Era atât de obișnuită cu calmul perpetuu al lui Bose, încât fu uimită că n-o privea în ochi.

- A fost decizia mamei mele.

- Ea ți-a dat medicamentul?

- Pentru a-mi salva viața. Eram comatos când s-a întâmplat.

Tehnologia celulară, pusă la punct de marțieni, din eșantioanele prelevate din resturile Ipoteticilor, crescute în bioreactoare și injectate în trupul său afectat, l-au reparat, lucrând în el chiar și acum... Își aminti ceva ce-i spusese el, doar acum vreo două zile: *Odată ce biotehnologia îți infiltrează celulele, rămâne acolo pe vecie. Unii oameni găsesc această idee îngrozitoare.*

- Deci, ești unul dintre ei. Încă mai lucrezi pentru ei?

Tonul lui era de o neutralitate prudentă.

- Am prieteni. Ținem legătura.

- Prietenii din Seattle despre care vorbeai?

El ridică din umeri.

- De asta te interesează atât de mult importurile lui Findley?

– Findley și cei pentru care lucrează corup și înjosesc ceva ce s-ar putea să fie vital pentru viitorul nostru, al tuturor. Sunt mai mult decât niște criminali obișnuiți, Sandra. Ei sunt genul de oameni care comit crime de dragul câtorva luni în plus de viață... sau mai rău, pentru privilegiul de a o vinde.

– Ca indivizii care ți-au ucis tatăl.

– Exact ca ei.

O nouă rafală de ploaie zgudui ferestrele. Luminile de pe stradă se aprinseseră, un șir de nimburi de lumină galbenă. Bose se întinse peste masă ca să-i atingă mâna. Ea și-o retrase.

POVESTEA LUI TURK

I

Isaac Dvali ne-a mai vizitat o singură dată înainte de planificata noastră evadare. Încă o dată, ne-a ascuns de senzorii integrați ai Rețelei, ca să putem vorbi în liniște. L-am întrebat dacă nu cumva mai era operațional un dispozitiv de supraveghere periculos, adică propriul meu nod. Dacă Coryphaeus ar fi vrut să știe ce se întâmplă, nu putea privi direct prin ochii mei?

– Nu face greșeala de a te gândi la Coryphaeus ca la o persoană, zise Isaac. Nu este. Și nu poate face ceea ce sugerezi.

– Totuși... e încă în capul meu.

– Nu pentru a te spiona. Vigilența este o funcție a Rețelei. Coryphaeus vrea să-ți influențeze emoțiile și convingerile tale subconștiente, însă n-a stabilit încă interactivitatea totală. Deocamdată, nu poate acționa

decât prin intermediul altor oameni. Dacă vrea să ți se adreseze, va trebui să folosească o altă voce.

- Crezi că ar putea face asta? Să-mi vorbească?

- Cred că ar face orice ca să te împiedice să pleci.

Ne-am finalizat planurile, așa simple cum erau. Allison și cu mine ne vom deplasa separat spre nivelul de sus, care adăpostea aeronavele militare. Vom avea nevoie de unul dintre avioanele mari pentru a putea ajunge în zona Oceanului Indian și a putea trece dincolo de Portal fără realimentare. Nu va fi nimeni de pază în hangarele aparatelor de zbor - nu era nevoie de gărzi într-o comunitate atât de strict conectată la Rețea - însă orice civili sau tehnicieni care s-ar fi nimerit pe acolo ar putea să încerce să ne împiedice, mai ales în cazul în care Coryphaeus și-ar putea închipui cam ce vrem să facem. Odată ce aveam să urcăm la bordul aeronavei, puteam să scot aparatul de zbor din zona de andocare și apoi să-l izolez de contactul cu Vox; nodul meu ar fi încă legat de interfețele aeronavei, dar nu de Voxul însuși.

În tot acest timp, Isaac ne va ascunde atenției lui Coryphaeus. Dacă avea destulă influență pentru a ne facilita evadarea, asta era o întrebare rămasă în suspensie, dar s-ar putea să ne mărească șansele.

Isaac se ridică să plece. Mi-a trecut prin minte, și poate și lui Allison, că, probabil, nu-l vom mai vedea niciodată. Stătea lângă ușa apartamentului, pe jumătate copil fragil și pe jumătate o monstruozitate luminoasă (cel puțin în ochii mei), și ne-a întrebat dacă mai avem

și alte nelămuriri. Am spus că nu. Allison a clătinat din cap.

- Atunci, vă urez noroc!

Zâmbetul lui de Buddha era la locul lui. Și-a întins mâna albă și i-am strâns-o. Allison l-a îmbrățișat prudentă.

Se duse până la ușă, dar se întoarse și-mi spuse:

- Acum e timpul să fii prevăzător, Turk. Cu cât se îngroapă nodul mai adânc, cu atât mai bine te cunoaște și Coryphaeus. La un anumit nivel, deja discută cu tine. Mai devreme sau mai târziu, îți va oferi ceva ce-ți dorești. Și s-ar putea să-ți fie destul de greu să refuzi.

În orele rămase, am exersat folosirea jucăriilor de Rețea aduse de Oscar, asigurându-mă că pot obține reacția adecvată din partea lor de cel puțin nouă ori din zece. Deja puteam să interacționez destul de sigur cu suprafețele obișnuite de control din Rețea (fluxurile video, controlul temperaturii etc.) din apartament. Un aparat de zbor militar voxian era un dispozitiv mult mai complicat, însă nu necesita din partea pilotului mai mult decât comunicarea corectă a intențiilor. Bănuiam că eram destul de pregătit să fac asta.

Am dormit câteva ore, istovit, în vreme ce Allison a urmărit fluxurile video. Uciderea Fermierilor o făcuse foarte circumspectă. Știrile relatau despre izbucniri izolate de violență prin Miezul Vox. O femeie se sinucisese sărind de pe zidul înalt al unui nivel rezidențial. Un bărbat își înjunghiasse, cu un cuțit de bucătărie, fetița încă în scutece. Valuri de

sentimente contradictorii se propagau prin Rețea aproape prea rapid pentru ca acestea să fie identificate și reprimite de Coryphaeus. Și apărură vești și mai proaste. Allison mă scutură, trezindu-mă.

– Trebuie să te uiți la asta, zise ea.

Am urmat-o, ieșind din dormitor. Ceea ce voia să-mi arate erau imagini proaspete, transmise de o dronă programată, revenită recent dintr-un zbor în zona mașinărilor Ipotețicilor. La începutul secvenței, acestea se târau printr-o vale glaciară secată, spre țărmul Mării Ross. Fără nicio îndoială, erau mai aproape de noi decât în ziua precedentă, dar altfel nu părea să fie nimic neobișnuit în imagini.

– Continuă să te uiți, zise Allison.

Unghiul imaginii se schimbă pe măsură ce drona continuase să se rotească înaintea limitei de siguranță. Mă tot întrebam la ce-ar trebui să mă uit, când a devenit evident. Dintr-odată, simultan, toate structurile Ipotețicilor au început să se deformeze și să se dizolve. Foarte repede, n-a mai rămas nimic pe sol, în locul unde fuseseră mașinăriile, decât un fel de ceață densă. Semăna cu ceața văzută de mine de la înălțime, pe vremea când îmi transportam clienții, pe calea aerului, în deșertul equatorian. Apoi obiectivul camerei de luat vederi s-a focalizat asupra unei porțiuni înguste a imaginii; ceața a umplut, brusc, întregul ecran, încetând să mai fie ceață, ci un nor granular de obiecte minuscule. Mi-am folosit noile abilități de Rețea pentru a proiecta peste imagine o etalonare la scară metrică. Mi s-a comunicat că obiectele erau de aceeași

mărime, fiecare doar puțin mai mare de un centimetru pe axa longitudinală.

Ceea ce mi-a confirmat ceva ce deja știam, pentru că mai văzusem așa ceva. Erau aceiași fluturași cristalini care năpădiseră expediția de recunoaștere în Golful Wilkes, acum într-un număr mult mai mare. Mașinăriile Ipoteticilor trebuie că-și convertiseră întreaga lor masă în această formă.

Norul se deplasa spre mare ca un vârful de săgeată nebulos.

- Așa vin după noi, rosti Allison pe un ton lugubru. Mai repede decât ne-am așteptat.

Îmi aruncă o privire care însemna: *Trebuie să plecăm chiar acum.*

Aveam nevoie de mai mult timp și de mai multă instruire. Însă nu aveam de ales.

II

Planificasem să ne deplasăm separat, pentru a fi mai puțin bătați la ochi. Allison stabilise o rută până la docurile pentru aparatele de zbor, care va evita zonele dens populate, și-a părăsit apartamentul înainte ca iluminatul de pe coridoare să crească până la intensitatea deplină a luminii zilei. Planul prevedea ca eu să aștept cam o jumătate de oră înainte de a pleca, menținând o anumită distanță între noi și adormind astfel orice eventuale suspiciuni ale lui Coryphaeus.

Allison părăsise deja apartamentul de ceva vreme, iar eu eram pe cale să o iau din loc, când la ușă s-a

auzit soneria. Am deschis-o și l-am găsit pe Oscar afară, zâmbind jenat.

– Pot să intru? mă întrebă el.

Și-a trebuit să spun da.

Aș vrea să pot descrie cum arăta acum datorită percepției mele amplificate prin Rețea. Pe vremuri, pe Pământ – așa cum fusese Pământul în timpul copilăriei mele – auzisem de o specie de pește care lumina pe fundul mării; cred că i se spunea bioluminiscentă. Ceva asemănător se întâmpla când am văzut fața lui Oscar, o strălucire ciudată de euforie, temperată de străfulgerările mai întunecate de oboseală și îndoială, iar sub toate astea stăruia o palpitație indigo de suspiciune, la fel de regulată ca bătăile inimii. Și trebuia să presupun că și eu îi eram la fel de transparent. Era o descifrare a stării spirituale și nu a minții, dar tot m-ar fi putut prinde cu minciuna. Așa cum stăteau lucrurile, speram că orice tulburare emoțională pe care n-o puteam ascunde să pară o reacție naturală la actuala criză.

– Treya e pe-aici? făcu Oscar.

– Nu. Nu știu când se întoarce.

– Îmi pare rău să aud una ca asta. Am vrut să vă fac o invitație amândurora. Te rog, vino la mine acasă, domnule Findley. Familia mea e acolo. Poți fi cu noi când va veni clipa.

Radia de sinceritate la fel cum duduia de căldură o sobă plină de lemne.

– Cinci sute de ani de istorie ajunși la apogeu. N-ar trebui să fii singur când se va întâmpla asta.

– Mulțumesc, Oscar, dar nu.

Îmi aruncă o căutătură penetrantă.

– Îmi pare rău că n-ai luat decizia de a te alătura mai repede Rețelei. Faci progrese, dar cred că încă nu reușești să înțelegi cât de norocoși suntem noi să trăim în acest moment al istoriei.

În pofida criticii, am simțit o amplificare a căldurii când a folosit cuvântul „noi”. Era prima oară când vorbea despre Vox ca și cum aș fi făcut parte din el.

– Înțeleg, am zis. Și apreciez invitația, însă aș prefera să fiu singur.

Era o minciună. Mai rău, era o greșeală. Își dădu seama *instantaneu* că era o minciună. Suspiciunea sa luă foc.

– Domnule Findley, zise el, pot să discut cu dumneata încă puțin?

Așa că a trebuit să-l rog să ia loc, evident fără să-mi pot ascunde stânjeneala. În timp ce-și aduna gândurile, mi-am repetat că nu-l puteam duce de nas (ori, prin el, pe Coryphaeus) cu minciuni gogonate. Singura cale de a-l înșela era să-i spun adevărul.

– Probabil că nu te surprinde faptul că unii dintre noi au ridicat, în trecut, întrebări vizavi de tine. Când ai acceptat intervenția chirurgicală, aceste glasuri au fost reduse în mare parte la tăcere. Și acum, că suntem la numai câteva ore de *evenimentele finale*, problema e lipsită de orice importanță. Însă, cu timpul, am ajuns să mă consider prietenul tău. (Credea ce spunea.) Ca prieten al tău, a fost o plăcere să te privesc îndreptându-te spre devotamentul pentru Vox. Aproape că

ai reușit. Este evident. Dar tu persisti în a ezita, ca și cum te-ai teme de asta.

Își înalță capul.

– Te *temi* de asta?

Adevărul.

– Da.

– Ai ajuns destul de departe ca să pricepi că Voxul nu este un sistem guvernamental sau un loc geografic. Este o stare de fapt. Simți asta, nu-i așa?

Făcea o distincție între a *înțelege* și a *simți*, între faptul concret și experiența mea cu el.

– Simt, am zis.

De asemenea, tot adevărat. Simțeam datorită a ceea ce se petrecea în mintea mea. Medicii îmi explicaseră asta. Există o parte a creierului numită cortexul prefrontal ventromedial, care nu este inclusă, practic, în sistemul limbic. Aceasta era ultima porțiune de creier pe care o va infiltra și manipula nodul. Printre alte lucruri, modulează judecata morală.

– Îl simt ca... așa cred, ca și cum aș sta pe veranda casei, într-o seară de iarnă. În casă sunt oameni și, într-un fel, ei sunt familia...

Lui Oscar i-a plăcut asta: se înflăcăra și zâmbi.

– Dar nu pot scăpa de gândul că, dacă aș trece de ușa aceea, n-aș fi binevenit. Pentru că toți mă cunosc așa cum sunt.

– Ce ești?

– Diferit. Străin.

– Ești diferit prin trecutul tău, dar nu în vreun fel care să conteze.

- Aici greșești, Oscar.

- Chiar așa? Nu poți fi sigur până când nu-ți asumi riscul de a ne permite să te cunoaștem.

- Nu vreau să fiu cunoscut.

- Indiferent ce crezi că trebuie să ascunzi de noi, pentru Vox nu va conta în niciun fel.

- Eu spun doar că nu sunt un tip nevinovat.

- Niciunul dintre noi nu-i nevinovat în sensul absolut.

- Sunt un criminal, am zis.

Era perfect adevărat.

Omul arzând în nimbul său de foc albastru.

L-am ucis pentru că eram furios, pentru că am fost umilit, poate pentru că furtuna trecuse prin Houston după un val de căldură record. Sau poate că n-are niciun rost să întreb de ce.

În întuneric, pe când ploaia uleioasă se scurgea de pe vârful acoperișurilor și cădea în mocirlă, mergeam de-a lungul unei străzi lăturalnice pustii cărând o plasă de plastic în care se afla o butelie cu hidrat de metil. În buzunarul meu drept, aveam o cutie de chibrituri, învelită în plastic, ca măsură de siguranță, o brichetă cu butan despre care vânzătorul din magazin îmi spusese că era rezistentă la apă.

Aveam optsprezece ani. Luasem autobuzul din suburbia în care locuiam, schimbându-l de trei ori. În ultimul, nu mai fusese nimeni altcineva în afara câtorva lucrători mohorâți, din schimbul de noapte. Învelisem butelia cu hidrat de metil în punga magazinului de

unelte de unde-o cumpărasem și speram că arătam ca încă unul dintre nenorociții rebegiți care lucrau pentru salariul minim. Autobuzul își croia drum printr-un parc industrial care avea întregul farmec și grația unui penitenciar. Am coborât și-am rămas o clipă sub semnul stației, singur. După ce autobuzul s-a făcut nevăzut după colț, strada a rămas pustie. Depozitul, unde tatăl meu își derula afacerea lui criminală, se afla la două cvartale distanță.

Nu știam prea multe despre afacere, atât doar că fusese subiectul certurilor dintre mama și tatăl meu, asta de când eram eu în stare să-mi amintesc. Mi-am petrecut o parte din copilărie în Istanbul, unde am trăit cu ai mei șase ani – de-asta prietenii mei începușeră să-mi spună Turk¹. La Istanbul, ca și în Houston, am locuit într-o zonă rezidențială a orașului, în vreme ce tata lucra prin locuri mult mai puțin simpatice. Mama mea era o baptistă din Louisiana, prin tradiție, și nu era obișnuită cu moschei și burqa, cu toate că Istanbulul era un oraș cosmopolit și noi locuiam în partea sa occidentalizată. O vreme, m-am gândit că referitor la asta se certau. Însă scandalurile au continuat și după ce ne-am întors în State. Și cu toate că au încercat să ascundă asta de mine, am înțeles din extrapolări și deducții că nu orele lungi de lucru sau interludiile prin străinătate ale tatălui meu o deranjau pe mama, ci însăși natura muncii sale.

¹ Turcul (n. tr.).

Când l-am întrebat pe tata despre ea, mi-a zis că era implicat în afaceri de import-export. Mama mi-a zis același lucru, cu toate că s-a încruntat și și-a ferit privirea când a spus asta. Rușinea ei constantă era exprimată în diferite feluri. Nu putea răspunde la telefon decât dacă apelul provenea de la un număr cunoscut. Nu ne vizitam niciodată rudele, nici nu eram vizitați de acestea. Odată cu trecerea anilor, a devenit tăcută, mohorâtă și retrasă. În adolescență, am început să-mi petrec tot mai mult timp plecat de-acasă, pe cât de mult posibil. Nu aveam frați sau surori, iar perdelele mereu trase și discuțiile șoptite făceau casa să pară opresivă și neprimitoare.

Poate că asta sună mai rău decât era. Aveam bani. Am frecventat o școală decentă. Cât o fi fost de dubioasă afacerea tatălui meu, dar era de succes. Am auzit conversații telefonice pe ton de sfadă în care, inevitabil, avea ultimul cuvânt. Uneori, veneau acasă bărbați în costume bine călcate, deși, cu aceste ocazii, eram exilat în camera mea ori trimis la film. M-am întrebat, uneori, dacă nu cumva tatăl meu nu era un criminal, însă ideea părea ridicolă dacă stăteai s-o cântărești. Tehnic, credeam eu, s-ar fi putut să opereze la marginea cine știe cărei legi tâmpite, poate fentând impozitele sau taxele de import, însă am aflat de la televizor și de pe Internet că un astfel de comportament era simpatic și chiar, sub lumina cores-punzătoare, chiar eroic. Anii Vârtejului ne învățaseră că atunci când renunți la reguli, ori o faci ca lumea,

ori te lași păgubaș; și în acele zile, făceai ce puteai ca să ții o familie împreună și să ai mâncare pe masă.

Doar ceva mai târziu m-am ciocnit de duritatea tatălui meu, cu disprețul său pentru etică, de nevoia lui patologică de a fi admirat și respectat.

Ploaia torențială era întreaga acoperire de care aveam nevoie. Afacerile tatălui meu se desfășurau într-o clădire mai veche decât Vârtejul, o clădire din secolul XX, cu pereții din cărămidă și ferestre mici, înalte, cu geamuri verzi, cu vitralii. Dădea înspre strada asta mohorâtă, însă acțiunea adevărată se desfășura în partea din spate, unde erau rampele de încărcare. Tatăl meu mă adusese aici de două ori, în pofida împotrivirii mamei, să-mi ofere un tur în varianta diminuată a locului său de muncă – s-ar putea să fi sperat să mă folosească, la un moment dat. Și cercetaserăm zona chiar eu, cu două zile înainte, clocind un plan. Am scurtat-o printr-un pasaj îngust dintre două clădiri alăturate spre aleea din spate. Cu multă vreme în urmă un rest de cale ferată lega aceste depozite. Linia a fost acoperită, însă asfaltul se fărâmițase pe alocuri, dezvăluind vechile șine de oțel, lucind în lumina cețoasă, portocalie, a iluminatului stradal. Ploaia cădea din greu, dar tot auzeam clipocitul lichidului inflamabil din vasul pe care-l căram.

Anul trecut mă îndrăgostisem de o fată pe nume Latisha Philips. Mă îndrăgostisem așa cum o faci la șaptesprezece ani, prostește și din tot sufletul. Latisha era cu o palmă mai înaltă decât mine și atât de arătoasă că mă trezeam în majoritatea dimineților cu

teama ca nu cumva să ajungă la concluzia că s-ar simți mai bine fără Turk Findley. Era și isteată: dacă programele de învățământ n-ar fi fost reduse până la limită, din pricina austerității de după Vârtej, s-ar fi putut califica pentru vreun colegiu din Ivy League¹. Voia să fie biolog, specializat în mediul marin. Voia să salveze oceanele de la acidificare. A participat la toate protestele locale împotriva emisiilor de sulf.

Familia ei nu era nici săracă, nici bogată. Trăiau într-un cartier din apropierea comunității cu pază, unde tata avea o casă. Cred că locuiau cu chirie. Nu le-am pomenit de Latisha părinților mei pentru că știam că tatei nu i-ar fi convenit. Au fost tot felul de Findley prăpădiți prin Texas și Louisiana încă dinaintea intrării statelor în Uniune, iar o parte din convingerile tatălui meu erau de un rasism atât de ofensiv, încât învățase să și-l mascheze când se afla într-o companie selectă. Istanbulul fusese o bătaie de cap deosebită pentru el, dar a găsit destule prilejuri de a se plânge de el prin Houston. Acasă, cu familia, își lepăda poleiala de toleranță ca pe o pereche de teniși. Lumea se corcea, zicea el, și știa precis cine era de vină. Nu știam însă dacă și mama-i împărtășea părerile. Dacă da, nu vorbea niciodată despre asta; la

¹ Grup de colegii și universități din nord-estul SUA, între care Princeton, Yale, Harvard, Columbia, Cornell, cu standarde de pregătire foarte ridicate, având o reputație solidă pentru realizările absolvenților lor și asigurându-le acestora prestigiu social „garantat” (n. tr.).

fel ca mine, a învățat să ignore boscorodelile tatălui meu, chiar dacă se prefăcea că-l ascultă.

Rasismul lui era aproape o antichitate, veninos, dar – așa credeam – fără colți. Oricum, nu eram nerăbdător să i-o prezint pe Latisha, care se întâmplase să fie negresă. Îi cunoscusem deja familia. Tatăl ei era farmacist; mama ei venise la Houston din Republica Dominicană, cu douăzeci de ani în urmă, și lucra în prezent la Wal-Mart. M-au tratat cu o cordialitate prudentă.

Am urmat vechiul terasament de cale ferată până când am ajuns vizavi de rampele de încărcare din depozitul tatălui meu. Apoi am găsit un spațiu întunecat între două ziduri de sprijin din beton și m-am ghemuit acolo, unde nu puteam fi văzut, nu că ar fi fost cine știe ce șanse să vină cineva. Depozitul era închis și, cu toate că tatăl meu mai rămânea, uneori, până târziu, să se ocupe de afaceri neprevăzute, aceasta nu era una din acele nopți: venise acasă la cină și se cuibărise pe canapea cu o băutură și avea un canal de știri de 24 de ore din 24 la care să se holbeze. Ploaia cădea încontinuu, iar eu eram ud learcă, tremurând, cu toate că era o noapte caldă încă. Ploaia venea dintr-un loc mai rece decât Houstonul. Am supravegheat cu grijă depozitul, preț de vreo jumătate de oră. Din expedițiile mele anterioare de recunoaștere, ajunseseam la concluzia că nu va mai fi nimeni aici după miezul nopții, în afară de paznic, un vagabond slăbănog pe care tata-l angajase de la depoul de autobuze din centru. Urmărind ferestrele, stabilisem chiar și rutina programului său: o plimbare de cincisprezece minute pe oră pe la

nivelurile de sus și de jos, petrecându-și restul timpului într-o încăpere mică, cu geamurile mate, din sticlă armată. Credeam că avea un monitor video pe-acolo, după felul în care clipea lumina.

Știusese că tata va fi o problemă, însă eram cât se poate de serios în ceea ce-o privea pe Latisha. Am discutat chiar și de căsătorie. Sau „e'oluție“. Vreun aranjament care să-l scoată pe tata din ecuație, până ar fi fost prea târziu ca să se mai poată amesteca. N-am fixat nicio dată pentru că Latisha merita și ea o șansă la o cât de înaltă instruire își permitea. Dar planurile noastre erau pe bune. Sau, cel puțin, așa crezusem eu.

Erau destul de adevărate încât m-am destăinuit mamei, la masa din bucătărie. A ascultat cu atenție și fără un cuvânt. Apoi s-a lăsat pe speteaza scaunului ei și-a zis:

- Nu mai știu ce-i bine și ce-i rău, dacă am știut vreodată. Dar dacă faci asta, probabil că ar fi cel mai bine să pleci cât mai repede din casă. A continuat lamentându-se: Mi-ar plăcea s-o cunosc pe Latisha într-o bună zi. Când va fi posibil. Până atunci, n-am să-i spun nimic tatălui tău.

Sunt sigur că era hotărâtă să nu-i zică nimic. Însă, peste vară, ceva trebuie că stârnise suspiciunea tatălui meu, nu știam ce: textul vreunui mesaj trimis greșit, vreo conversație telefonică auzită. Nu m-a întrebat nimic, însă a luat-o la întrebări pe mama, iar ea a cedat și i-a povestit ce știa.

Tata credea în acțiunea directă. N-am știut să fi făcut ceva până când telefoanele mele și mesajele către

Latisha au început să mi se întoarcă. M-am dus la ea acasă, dar părinții ei nu m-au lăsat să discut cu ea, au zis că s-a decis să rupă relația. Poate că da, dar n-am putut să cred până când n-am vorbit cu ea personal. Am stat cu ochii pe casa ei, dar nu prea erau semne de Latisha, în afară de câteva ieșiri din casă, în compania mamei ei. Până atunci, m-am străduit să cred că este vorba de vreo neînțelegere, că sentimentele pe care le împărtășisem amândoi erau prea intense pentru a fi atât de brusc deturnate. Acum, această convingere începea să se diminueze.

I-am trimis Latishei un mesaj, printr-o fată pe care o cunoștea, introducând și o adresă wireless mult mai sigură; o schimbasem fără ca părinții mei să știe. În noaptea aceea am așteptat un mesaj, dar când a sosit a fost abrupt și fără păreri de rău: *Îmi pare rău, Turk, taică-tău a vorbit cu taică-meu și-a făcut o ofertă: taxa școlară pentru colegiul meu plătită, cu condiția să ne despărțim, târg de rahat, însă ai mei insistă pe el, singura șansă pentru o școală bună și așa mai departe, nu prea mândri să-l stoarcă pe un bigot de bani etc. Le-aș spune să se ducă naibii, dar pe bune, ce fel de viață aș putea avea, lefteră și tânără + chiar dacă te iubesc cât timp va trece până vom începe să ne urâm unul pe celălalt pentru cât ne costă dragostea? Nu da vina pe nimeni, ci doar pe mine pentru că știu că am de ales & probabil că o fac pe cea greșită, dar este viața mea & trebuie să mă gândesc la viitor. Plâng acum, trg să nu-mi mai scrii niciodată.*

Din această clădire scundă, din cărămidă, a scos tata banii cu care a plătit casa noastră, piscina din

spate, hainele de pe mine și răzvrătirea și trădarea celor mai bune speranțe ale mele. Din acest depozit și din afacerile lui de-aici veniseră și nefericirea cronică a mamei mele și umilirea mea angro. De-asta mi-a trecut prin minte, cu forța unei revelații, că această clădire ar trebui arsă cu totul. Ca răzbunare, da, însă și ca o purificare prin foc. Citisem că rănilor din luptă se cauterizau uneori, pentru a opri sângerea incontrollabilă. Iar eu sângeram și această clădire era rana mea.

Apa de ploaie gâlgâia prin burlan, la picioarele mele, udând bucăți de hârtie, chiștoace, un prezervativ flasc. Paznicul de noapte și făcea rondurile. Puteam vedea tremurul ușor al lanternei sale la ferestrele înalte, în vreme ce se deplasa dintr-o încăpere în alta. Când a ajuns (am calculat asta) la capătul celălalt al clădirii, am traversat rampele de încărcare și-am urcat câteva trepte până la ușa de oțel, vopsită într-un verde cazon, intrarea din spate a clădirii. Lângă ușă era montată o încuietoare în două trepte: foloseai cheia obișnuită pentru a scoate la iveală o tastatură. Luasem cheia din sertarul de sus al biroului din camera de lucru de acasă a tatei, și-mi aminteam parola de pe vremea când mă adusesese aici (pentru că m-a șocat cât era de ridicol de evident: anul nașterii sale).

Indiferent cât se angajase tata să plătească din taxa de studii pentru Latisha, era o achiziție ieftină. Tata nu era niciodată ostentativ cu averea sa, însă trăisem în casa lui suficient de mult timp pentru a auzi aluziile ocazionale despre holdinguri *off-shore* și auditurile

Fiscului, stopate cu ajutorul unor avocați scumpi. M-ar fi putut trimite la Yale de două ori de-atunci, dacă aş fi dovedit vreo aptitudine pentru asta. Nimic din banii lui nu fusese investit însă în facilitățile depozitului. Coridorul din interior fusese revopsit cu lac galben, ieftin, iar pe podea era un linoleum de un ocru murdar, iar luminile din tavan erau neoane pătate de muște. O ușă spre dreapta se deschidea în zona magaziiilor și partea din față, treptele din stânga duceau spre birourile de la etajul doi.

Planul meu era să inund holul cu lichid inflamabil, să dau foc, să acționez alarma de la intrare (pentru a-l atenționa pe paznic) și să fug. Că focul urma să fie repede localizat sau că avea să se întindă, că pagubele vor fi însemnate sau doar încă o bătaie de cap financiară pentru tatăl meu, că voi fi prins și pedepsit pentru asta ori că îmi voi cumpăra un bilet de autobuz și voi pleca din oraș, schimbându-mi numele, nu știam și nici nu conta. Furia mea conta, umilirea mea conta. Așa că am scos butelia cu hidrat de metil din plasa de plastic în care-o învelisem. Am pus-o jos, am desfăcut dopul și am vărsat-o pe podea.

Podeaua nu era perfect dreaptă. Lichidul a bălțit și s-a împrăștiat în interiorul clădirii. Damful lui era puternic și agresiv, mirosea ca vopseaua gata să se usuce. A umplut toate crăpăturile din linoleum și s-a răspândit mai departe pe coridor. Părea că era mai mult decât putea conține o butelie de șapte litri și jumătate. Vaporii erau amețitori.

Am scos cutia de chibrituri din buzunar și am îndepărtat plasticul care-o protejase de ploaie. Cutia era uscată, însă mâna mi-era udă și-am risipit vreo două bețe până am reușit să întretin o flacără stabilă cu următorul. Mă întrebam dacă nu cumva vaporii de pe coridor erau chiar ei inflamabili, dacă nu cumva eram pe cale să fiu incinerat de propriul meu act de răzbunare. Am hotărât că nu-mi pasă.

Eram pe cale să arunc bățul de chibrit, când una dintre ușile de pe coridor s-a deschis și paznicul de noapte și-a făcut apariția. Poate că pe hol era o cameră de supraveghere, pe undeva, cu toate că nu văzusem niciuna, sau poate că aprinsesem vreo lumină de alarmă în cabina lui doar intrând pe ușă. Sau poate că-și părăsise postul ca să urineze. Nu știu. Tot ce știu e că a apărut, dintr-odată, pe coridor, la câțiva pași distanță, holbându-se la mine. Era un tip slăbănog, în blugi și o cămașă pătată de transpirație, deschisă la guler. Avea un cap mare și colțuros și părul ras. Nu putea fi mult mai în vârstă decât mine. Ochii i se căscară de surprindere. Un firisor de lichid inflamabil șiroi în jurul pantofilor săi maro, vechi.

Deschise gura să spună ceva. Însă aruncasem deja chibritul. A zburat prin aer, lăsând o dâră subțire de fum. Am avut timp să fac un pas abrupt în spate. Paznicul de noapte rămase doar să se holbeze. Nu cred că a înțeles ce era pe cale să se întâmple. Însă eu da.

Flăcările erau albastre și alergau de-a lungul suprafeței lichidului și pe lângă marginea tălpilor paznicului. Apoi s-a aprins masa critică de vaporii și aer. S-a

produs un suflu de aer fierbinte și-am zburat de pe loc. M-am întors și-am șters-o pe ușa, în ploaia torențială. Ieșirea de pe hol era o perdea de flăcări și apoi de fum, însă puteam vedea prin ea cum ardea paznicul de noapte. Părea să urle, însă n-am putut auzi nimic, doar am simțit mușcătura și suflul flăcărilor.

M-am gândit la Allison, cum se îndrepta spre docurile aparatelor de zbor. Poate că deja ajunsese acolo și aștepta. Mă aștepta, în vreme ce restul Voxului aștepta biletul spre paradis.

– Nu trebuie să suporti singur greutatea, zise Oscar.

Îmi amintea de un dascăl de la o școală de duminică baptistă, unde mă tot ducea mama când eram copil.

– O vom împărți cu tine, domnule Findley. Coryphaeus o va suporta împreună cu tine, odată ce interfața ta este completă.

Implantul limbic își făcea treaba. Eram crunt tentat, așa cum fusesem și la Prima Școală Baptistă, pe vremea când păcatele mele erau niște fleacuri. Lasă povara jos, tinere. Las-o la picioarele salvatorului tău. Chiar și copil fiind, înțelesesem de ce atâtea suflete îndurerate făceau drumul până la altar. Coryphaeus mă cunoștea acum, după cuvânt și faptă, pe dinafară și pe dinăuntru. Păcatele mele erau ale lui.

Oscar mă privea cu atenție.

– Încă nu ești pregătit pentru ultimul pas, nu-i așa? Pentru iertarea necondiționată a celor ca tine... o vrei, însă nu o accepți.

O iertare care va dura doar până când Ipoteticii își vor face apariția. Sau greșisem și în această privință? Poate că Voxul va fi răscumpărat, poate că Voxul va exista pentru totdeauna.

– Nu sunt sigur că orice păcat merită să fie iertat.

– Cel pe care l-ai ucis e mort de zece mii de ani. Agățarea de o singură și tragică eroare este un act inefficient și inutil.

– Nu-i neapărat vorba despre păcatul *meu*.

Părea surprins.

– Al cui atunci?

– A fost mai mult decât crima aceea, Oscar, am zis. Moartea Fermierilor. A fost un act de genocid.

Orice-o fi văzut Oscar pe chipul meu, l-a făcut să tremure. Radia de o nesiguranță bruscă.

– N-ar fi fost absorbiți niciodată de Ipotetici... moartea lor a fost mereu ceva inevitabil...

– Se aflau aici doar pentru că Voxul i-a adus.

– *Necesitatea* i-a adus aici.

– Cineva a luat decizia.

– Noi, toți, am luat decizia.

– Și v-ați absolvit cu toții pentru asta.

– Coryphaeus ne-a iertat. Coryphaeus este conștiința noastră.

– Nu intenționez să te ofensez, Oscar, dar nu ți se pare că o conștiință care poate justifica genocidul ar putea fi eronată?

S-a holbat la mine, radiind țepi violeti de furie și resentimente. Apoi ridică din umeri. Îl străbătea o euforie reconfortantă.

– Nu trăiești cu nodul de suficient timp. Nu va trece mult și vei înțelege.

Asta mă înspăimântă, m-am gândit.

– Vino cu mine, zise.

Voiam să fac asta. În toți anii vieții mele adulte am trăit în umbra omului în flăcări. Tânjeam să-l las pe Coryphaeus să-mi poarte el păcatele. Iar dacă prețul pe care-l trebuia să-l plătesc avea să fie uitarea sau moartea, poate că asta nu era nimic altceva decât un fel de dreptate tardivă. Cel puțin, aş muri curat.

Meritam să mor curat?

– Aș prefera să fiu cu Allison, am spus. Când vine clipa.

– Atunci de ce nu-i aici? Știu că te simți responsabil de ea, însă ea este o aberație, un vas gol. Chiar și afecțiunea ei pentru tine este artificială. Acum ești în Rețea, trebuie că ai văzut asta în ea.

Nu voiam să-i spun ce văzusem în ea.

– Du-te, Oscar, i-am spus. Du-te la familia ta.

Dădu din cap. Poate că își dăduse seama cât de mult îl invidiam și poate că era prea amabil ca să menționeze asta. Se ridică.

– Prea bine. Rămas-bun, domnule Findley.

Am așteptat până când am fost sigur că dispăruse de pe coridor. Mi-am spus că era timpul să plec. Am aruncat o ultimă privire în jur. M-am gândit la Allison, care mă aștepta. Apoi am luat-o spre docurile aparatelor de zbor.

SANDRA ȘI BOSE

Înainte ca Bose să mai poată spune ceva – înainte chiar ca Sandra să înceapă să se gândească la ce-i spusese – un alt autobuz opri în stația de vizavi. Ea se întoarse să privească.

Prin ploaie și sub lumina portocalie a iluminatului stradal, autobuzul arăta ca o fantasmă plutitoare. Nu urcă nimeni. Coborâră doi bărbați. Doar doi lucrători din schimbul de noapte, cărând sufertașe. Autobuzul plecă. Bărbații se grăbiră spre locul spre care se îndreptau, nu în direcția depozitului lui Findley.

– Se face târziu, zise Sandra.

Tocmai se petrecuse o schimbare dramatică în relația ei cu Bose, cu consecințe imprevizibile. Dar nu era pregătită să se gândească la asta, iar polițistul părea la fel de doritor să abandoneze subiectul.

– Și dacă nu vine?

– Eu cred că va veni, spuse Bose.

– Din cauza a ceea ce a scris?

- Cred că Orrin crede că în caietele sale-i un fel de profeție. Incendiul despre care a scris nu-i ceva ce s-a petrecut, ci ceva ce *s-ar putea* întâmpla. El vrea să schimbe cursul evenimentelor.

- Este clar că știe unele lucruri despre familia Findley, dacă or fi adevărate.

- Lucrurile de bază n-au fost prea greu de confirmat. Findley are un fiu de optsprezece ani. Liceul absolvit de băiat este același unde s-a înregistrat, în același an, o Latisha Philips.

- Ai vorbit cu ea?

- Nu. Ce să-i spun? Nu-i implicată în nimic din toate astea.

- Sau cu băiatul?

A cărui poreclă Sandra presupunea că era Turk.

- Greu de făcut așa ceva fără să nu-i dai de bănuît lui Findley.

- Așadar, Orrin trebuie că a auzit ceva. Știe toate numele...

- Și e de presupus că nu-i medium.

- Păi, a prezis furtuna, zise Sandra.

Ploaia înceta din când în când, dar revenea întotdeauna mugind, ca și cum jumătate din Golful Mexic levita deasupra orașului și atunci ceda gravitației.

- Dar nu și alte detalii. Documentul lui Orrin spune că depozitul era pustiu, cu excepția paznicului de noapte. Nu se întâmplă acum, în noaptea asta. Peste tot sunt paznici și ferestrele sunt luminate. De asemenea, un alt motiv pentru care Orrin a fost atât de nervos când a fost concediat a fost că se *gândea* că

trebuia să fie paznicul de noapte în schimbul în care Turk a dat foc depozitului.

– Și-a prezis propria sa moarte?

– Dar nu pentru că ar vrea să moară. Nu mi se pare nici măcar vag suicidal. Cred că a venit aici ca să împiedice să se întâmple lucrul prezis de el, fie că este victimă sau nu.

Bose schiță propria sa interpretare a evenimentelor. Orrin, lucrând la depozitul lui Findley, a descoperit, cumva, un plan de-al fiului șefului său de a da foc clădirii și a incorporat această informație în fan-teziile din caietele sale. Caietele erau opera unui tânăr cu mintea tulburată, care se întâmpla să fie mai deștept decât credea toată lumea, inclusiv sora lui, însă a cărui legătură cu realitatea era, în cel mai bun caz, firavă. Concediat brusc, apoi închis la Centrul de Asistență, Orrin a intrat în panică: știa că momentul planificatei incendieri era aproape și credea că l-ar putea împiedica dacă ar scăpa de-acolo. (Motiv pentru care l-a mușcat pe Jack Geddes și-a încercat să fugă, credea Sandra.) Odată ce Bose și Sandra l-au eliberat, a luat bani de autobuz de la Ariel și a plecat ca să-l împiedice pe Turk Findley să-și ducă planul la îndeplinire.

Sandra chibzui la această ipoteză.

– Se pare că scenariul tău e puțin decalat. Orrin a fost dat afară înainte ca noi să fi putut afla ceva despre problemele romantice ale lui Turk.

– Nu știm cine-i sursa lui de informații. Poate că a rămas în contact cu cineva de la depozit.

- Dar documentul a fost scris înainte de a se întâmpla oricare dintre aceste lucruri.

- Așa susține el. Însă paginile care contează sunt și cele mai recente. Și, la drept vorbind, nu știu de ce-i capabil Orrin.

- De ce s-ar deranja să-i pese dacă Turk Findley dă foc afacerii tatălui său? Orrin și-a pierdut deja slujba de acolo. Un serviciu plătit cu un salariu de mizerie, în primul și-n primul rând. Tot ce-a primit a fost o cameră într-o hardughie.

- Nu știu, admise Bose. Acum câteva zile speram să-mi poți răspunde tu la întrebarea asta.

De-asta îi ceruse părerea Sandrei la centru, la începutul tărășeniei: voia să încerce să deslușească motivele lui Orrin. Însă ea n-avusese niciun răspuns pentru el, nici atunci și nici acum.

- Și ce-ar fi dacă explicația este chiar mai neverosimilă ca asta? zise ea. Nu știu. Ceva-i cam... ciudat.

- Atunci rămânem aici, spuse Bose. Continuându-ne treaba.

Femeia din spatele tejghelei, cea care-l invitase pe Bose să se simtă ca acasă, își terminase orele de lucru. Sandra o văzu când pleca la volanul unei Honde albastre, veche de zece ani. Locul ei îl luă un adolescent cu eczemă facială și un tic nervos. Managerul de noapte scoase capul din biroul său de câteva ori, uitându-se la ei, până când Bose spuse ceva liniștitor.

Următorul autobuz a sosit la timp. Ploaia nu se oprise, debordând din șanțuri și spălând străzile de

pelicula lor benzină. De data asta, au coborât patru persoane. Sandrei i se păreau cu toții lucrători din schimb. Niciunul dintre ei nu era Orrin Mather. Trei dintre ei au luat-o la goană spre stânga, grăbindu-se spre un refugiu. Unul s-a întors la dreapta și-a început să meargă la pas, ca și cum ploaia nu l-ar fi preocupat deloc.

Se întoarse de la fereastră, dar îl găsi pe Bose scrutând încă peisajul de-afară.

- Ce-i?

- Tipul cel tânăr. Cel singur.

Tânăr, da. Un băiat slăbănog, cu părul negru lipit pe cap de ploaie. Purta un poncho negru și căra ceva pântecos, într-o plasă din plastic.

- La naiba, făcu Bose.

- Poftim... crezi că-i fiul lui Findley? Crezi că-i Turk Findley?

Băiatul ajunsese la colț și se întoarse spre depozitul lui Findley.

- Ce facem?

Bose se ridică brusc.

- Rămâi aici. Ține telefonul la-ndemână. Să mă suni dacă-l vezi pe Orrin. Sau orice altceva ar trebui să știu. Altfel, fii pe fază până când îți spun eu.

- Bose! zise ea.

- Te iubesc, răspunse el cu o îndrăzneală nebună, pentru prima dată.

Ea privi pe fereastră cum el o tuli prin parcare restaurantului, mergând de-a lungul limitei unui gard paralel cu strada și ignorând ploaia care-l udă până

la piele într-o clipă. Tipul de la teighea trebuie că-i surprinsese privirea tulburată.

— Domniță? i se adresă el. Vreți vreo gogoasă sau altceva?

POVESTEA LUI ALLISON

I

Îl așteptam pe Turk printre aparatele de zbor de pe etajul de andocare.

Urmasem un traseu întortocheat ca să ajung aici, urcând terasele de la tribord și prin parcurile umbrite pe care Treya le îndrăgea în copilărie. Fiecare grădină și drum prin aceste coridoare șerpuitoare era încărcat de amintiri. Voxul era pe moarte și nu puteam face nimic să fiu de ajutor... nu puteam face nimic pentru prietenii pierduți sau familia care mă ostracizase ori pentru orașul pe care-l iubisem cândva. Nu mai puteam face nimic altceva decât să-mi duc amintirile și nenorocirile într-un loc mai bun, la câteva lumi distanță.

Nivelul de andocare al aeronavelor era o terasă deschisă, aflată la cel mai înalt nivel din Miezul Vox, protejată de atmosfera toxică printr-un strat dublu de suspensii electrostatice. Aparatele de zbor voxiene

se aliniau, șir după șir, pe suprafața vastă, ca niște răsaduri în această grădină mecanică. Echipetele de întreținere și de zbor plecaseră cu toate acasă, pentru a fi cu familiile lor. Pașii mei răsunau precum apa care picura într-o încăpăre pustie.

Am găsit un loc discret, la baza unui turn de iluminat, și m-am așezat pe jos, așteptând. A trecut un timp neplăcut de mare. Am început să mă gândesc că s-ar putea ca Turk să nu mai apară. Că s-ar putea să fi fost împiedicat să vină. Nodul îi infiltrase acele părți din creier care controlau dragostea, loialitatea, necesitățile și dorințele, iar cu fiecare clipă care trecea, rețeaua neurală conectată devenea tot mai subtilă și mai eficientă. M-am gândit că acum Coryphaeus îi cânta.

Și dacă nu venea? Însă aceasta era o întrebare căreia îi găseai ușor răspunsul: voi muri aici. După toate probabilitățile, mașinăriile Ipoteticilor vor dezmembra și vor consuma Miezul Vox în același mod în care dezmembraseră și înghițiseră expediția de recunoaștere din deșertul Antarcticii, și acesta va fi sfârșitul său. Am simțit un val incontrollabil de teamă. Nu aceea frică previzibilă de moarte, ci foarte voxiana frică de a muri *singur*...

Apoi am auzit deschizându-se ușa unuia dintre modulele de transport, la o oarecare distanță. M-am ascuns și-am așteptat până când am fost sigură că era Turk. A ieșit rigid din tranzitul vertical, aparent fără tragere de inimă. Avea o figură scofâlcită și trasă. L-am strigat și-am fugit spre el.

Pentru că Voxul era o comunitate pașnică și fără criminalitate, nu avea cine știe ce foloase de pe urma unui sistem de securitate interioară, în afară de vigilența de rutină a Rețelei. Însă în cea mai mare parte a istoriei sale, Voxul a fost în război cu inamicii externi, mai ales cu comunitățile Bionormativilor din lumile de mijloc și cele vechi. Aparatele noastre de zbor erau mașinării de război și erau asigurate ca arme de luptă.

Am ales o aeronavă mare, dar ușor înarmată, de felul celor folosite pentru transportul armelor sau trupelor. Trapa de la intrare era o interfață legată la Rețea, precum cele pe care Turk învățase în ultima vreme să le folosească. Pe când eram Treya, aș fi putut s-o deschid fără niciun efort, doar punându-mi mâna pe suprafața de control și stabilind mental opțiunile. Dar îmi pierdusem această abilitate atunci când am rămas fără nod. Ca Allison, eram exclusă din toate, cu excepția celor mai simple sisteme și aplicații voxiene. Problema era că Turk era un începător și, evident, se străduia să-și focalizeze intențiile. A trecut destul până când trapa s-a deschis.

Am intrat în aparatul de zbor și luminile din interior au început să clipească. M-am uitat repede să văd dacă aeronava avea stocul complet de rezerve, inclusiv hrană și apă, care să ne ajungă până la Portalul spre Equatoria. Alveolele de stază erau echipate și pregătite. Nu erau niciun fel de lumini de avertizare sau alarme, ceea ce însemna că eram gata de plecare. Turk s-a așezat într-un fotoliu din compartimentul din față

al aparatului de zbor. Era posibil să pilotezi astfel de aeronave cu ajutorul oricărei suprafețe de control și nu trebuia să vezi pe unde te duci. Însă Turk fusese pilot în trecutul său îndepărtat, zburând cu avioane primitive, cu contact vizual și manșă. Primul lucru pe care l-a făcut după ce-a stabilit o interfață a fost să creeze un display pe peretele din față, ca și cum s-ar fi aflat într-o cabină de pilotaj antică. Dintr-odată, am putut vedea puntea hangarului în fața noastră: imaginea m-a făcut să mă simt lipsită de apărare, eu prefer pereții goi.

Dar dacă asta-l ajuta pe Turk, atunci așa să fie. M-am așezat lângă el și-am căutat pe punte semne că fuseserăm observați. Apărură imediat. Luminile de avertizare clipeau peste modulele de tranzit. Venea cineva. Eram surprinsă că nu-și făcuseră apariția mai repede, dar era posibil ca Isaac să fi declanșat niște interferențe, pentru a ne ajuta.

– Trebuie să plecăm acum, am zis.

Instrumentele de control ale aeronavei nu puteau fi preluate din afară... cel puțin, nu credeam că era posibil; însă dacă venea după noi un al doilea aparat de zbor, teoretic, puteam fi interceptați și doborâți.

Aparatul de zbor nu s-a clintit din loc.

– Am dificultăți mari să mențin meniul înaintea mea, zise Turk, vizualizând un display pe care nu-l puteam vedea.

Pe fruntea lui se adunaseră broboane de sudoare.

– Este exact ca la interfețele de antrenament. Tot ce trebuie este să ne *înălțăm*, am zis.

Afară, modulul de tranzit cel mai apropiat se deschise și debarcă o companie de soldați.

– Acum, Turk. Sau rămânem aici.

Îmi aruncă o privire neajutorată.

– Nu vreau să mor aici, am spus.

Dădu din cap. Închise ochii. Dintr-odată, puntea rămase sub noi, îndepărtându-se.

II

Aparatul nostru de zbor a trecut prin barierele electrostatice, intrând în lumina unei zile cețoase. Voxul era un petic întunecat pe suprafața Mării Ross, insulele împrăștiate ale Fermierilor orientându-se în jurul său ca niște recife scufundate. Ne-am înălțat cu o viteză vertiginoasă până când marea s-a pierdut în ceață, ridicându-ne deasupra plafonului de nori care acoperea totul, de la un orizont la celălalt.

Turk a confirmat destinația noastră pentru proto-coalele de la bordul aparatului de zbor și a izbutit să blocheze toate semnalele de pe Vox. Instrui aeronava să ne alerteze în eventualitatea unei urmăriri (nu era cazul) și se lăsă pe spate, stors și palid, abandonând suprafețele de control. Lăsă peretele din față al cabinei configurat ca o fereastră. Norii de sub noi arătau la fel de fioroși ca un masiv de munți sălbatici.

– Promite-mi ceva, zise el.

– Ce?

- Chestia asta pe care mi-au atașat-o de coloană. Odată ce ajungem acolo unde mergem, promite-mi că ai să mi-o scoți de acolo.

Solemn, am promis că așa voi face.

Odată ce ajungem acolo unde mergem. N-am putut discuta prea multe despre asta.

Petrecusem o grămadă de timp în Miezul Vox privind materialele din arhivele voxiene (folosind numai interfețe manuale/vizuale, un proces lent și frustrant). Ca Treya, fusesem învățată că Voxul fusese persecutat secole la rând de democrațiile corticale invidioase, pentru că eram o comunitate cu scopuri mai înalte, exclusiv aliniată proiectelor teleologice ale Ipoteticilor. Fără conducerea lui Coryphaeus, aceeași istorie părea mai ambiguă și chiar mai tulburătoare. Părinții noștri fondatori, cei ce construiseră Miezul Vox și îi programaseră interfețele neurale, puteau fi considerați, cu ușurință, niște fanatici. Acum cinci sute de ani, fuseseră aripa activistă a unui sistem de convingeri radicale, ostracizați de majoritatea bionormativilor din Lumile de Mijloc pentru încercările lor de a reproduce biotehnologia interzisă a Ipoteticilor. Drept răspuns, părinții fondatori și-au creat propria lor comunitate închisă, o democrație limbică, cu o metafizică integrată.

O vreme, după înființarea sa, Voxul a încercat să-și mulțumească criticii. Se pare că, cel puțin în primele faze, era doar un alt exemplu, ceva mai exotic, ca multe alte comunități de pe insulele artificiale

care colcăiau în mările de pe Ester, o Lume de Mijloc oceanică. Voxul repudiase experimentele pe termen scurt cu biotehnologia Ipoteticilor, în favoarea convingerii sale în concilierea umano-Ipotetică ce avea să vină. De aceea Voxul canoniza pe oricine fusese atins vreodată, în decursul istoriei, de Ipotetici, începând cu Jason Lawton, în zorii Vârtejului, și incluzând un lung șir de cultiști ai longevității, străvechi marțieni Ai Patrulea, și pe cei curajoși sau ghinioniști absorbiți de Portalurile Temporale.

Majoritatea bionormativă era nemernicul din versiunea voxiană a acestui scenariu. Pe Ester, comunitățile limbice neurale fuseseră interzise după tragediile lui Hyum și Loi. Voxul a fost forțat să intre în război și, în cele din urmă, în exil. Dar Bionormativii și democrațiile lor corticale înfloreau fără noi. *Odată ce ajungem acolo unde mergem* însemna, pe termen lung, una dintre Lumile de Mijloc prospere.

M-am gândit la asta după apusul soarelui, în vreme ce călătoream spre nord, la mare altitudine. Am luat niște hrană caldă pentru amândoi, de la distribuitorul aeronavei. Turk a mâncat apatic, uitându-se la Luna deșertică de deasupra noastră și la norii compacți de dedesubt.

– Noi am nenorocit planeta în halul ăsta, nu? zise el.

– Depinde ce înțelegi prin „noi“.

– Oamenii, în general. Cred că generația mea în special. Pământul pe care m-am născut eu avea probleme, chiar și pe atunci. Dar încă mai era o planetă frumoasă.

- Nu-i nimeni de vină, Turk. Ipoteticii au dat acelor oameni o sursă nouă de combustibili fosili, ușor de extras. Nimeni nu le-a dat și instrucțiunile de folosire.

- Ar fi trebuit să știe mai bine ce să facă, în loc să-i ardă.

- Știau mai bine, însă n-au știut cum să stabilească sau să impună niște limite rezonabile.

- N-aveau nicio înclinație spre încercare. Nu atât timp cât îi costa bani sau grad de confort.

Priveliștea din cabina din față era o mărturie amplă a eșecului omenirii. Norii erau ciudat de frumoși, însă lumina Lunii reflectată din ei era atinsă de o nuanță de un verde otrăvitor.

- Poate că da, am zis. Însă nu acesta-i sfârșitul poveștii. Care era populația Pământului când ai plecat tu? Șase, șapte miliarde de oameni?

- Ceva pe-aproape.

- Numai că nu mai trăim doar pe Pământ. Trăim pe toate lumile din Inel. Știi câți oameni viețuiesc chiar acum în Inelul Lumilor? Aproape *cincizeci* de miliarde. Iar aceasta nu-i o explozie demografică toxică, așa cum a fost populația bătrânului Pământ. Asta înseamnă cincizeci de miliarde de oameni trăind într-o relație viabilă cu mediul lor ambiant, cincizeci de miliarde de oameni relativ fericiți, creativi, sofisticăți. Nu suntem o specie eșuată. Constituim o poveste de succes.

- De asta fugea Vox? spuse el, cu ochii încă scrutând norii fugari.

- Păi, Voxul... Voxul nu fugea de Lumile de Mijloc. Fugea spre Ipotetici.

- Nu Ipoteticii au atacat Miezul Vox cu arme nucleare.

- Lumile de Mijloc nu sunt un paradis, Turk, eu nu asta spuneam. Din când în când, apar și războaie. Oamenii sunt încă predispuși spre lăcomie sau lășitate sau mărginire. Însă au învățat să-și controleze aceste impulsuri.

- Băgându-și sârme în cap?

Își atinse gâlca de la ceafă. Iar eu am înțeles că nu istoria omenirii sau Pământul distrus îl împingea spre disperare.

- Ți s-a întâmplat ceva, nu? După ce te-am lăsat, înainte să apari la docurile aeronavelor...

- Nimic important.

- Povestește-mi.

- Nu acum, zise el.

Mai eram încă la câteva ore de zbor distanță de Portal, când a răsunat alarma aeronavei.

Dormeam. Turk insistase să stea de gardă în compartimentul din față - nu avea încredere în aeronavă, s-o lase să se piloteze singură fără supraveghere - însă eram prea istovită ca să-i țin companie. Așa că m-am târât într-o cușetă pentru echipaj și am închis ochii, iar când i-am deschis din nou alarma vuia.

M-am repezit în față. Turk se sincronizase deja cu interfața navei și, după expresia frustrată de pe figura lui, mi-am dat seama că încerca să apeleze la

un set nou de comenzi virtuale. Peretele era tot fereastră; Luna apusese, iar cerul era întunecat, cu excepția vârfului înalt al Portalului, aproape de zenit acum, reflectând strălucirea roșiatică pe care în câteva ore o vom vedea drept răsăritul nostru de soare.

Mi-am pus mâna pe umărul său. Și-a ridicat privirea și-a zis:

- Am scos un afișaj de alarmă, însă nu știu cum să-l interpretez.

- Bine. Poți să-l expui pe perete, ca să-l văd și eu?

Reuși să facă asta. Afișajul apărui suprapus peste cerul nocturn. Era o semnătură radar cu detaliile de urmărire. Turk rosti:

- Vede ceva, însă nu pot să apreciez distanța sau traiectoria.

Eram urmăriți? Dar nu: obiectul detectat de aeronavă era la mare altitudine și zbura spre nord-est.

- Aeronava ne-a avertizat pentru că n-ar trebui să fie nimic în spațiul aerian. Orice o fi, nu pare să fie pe un traseu controlat. E pe o traiectorie balistică, am zis.

Cu alte cuvinte, cădea. Probabil, un fenomen natural, ceva resturi străvechi, desprinzându-se de pe orbită. Dar apoi alarma a vuit din nou și din nou. Alte două ținte au apărut pe display. După o oră, detectasem cinci astfel de obiecte, toate deplasându-se de la est la vest, aproape paralel cu Ecuatorul. Aveau o zonă de impact destul de aproape de cursul nostru stabilit, așa că Turk instrui aparatul de zbor să nu mai înainteze și să zboare în cerc până ne dumiream ce se întâmplă. A existat un răgaz de vreo douăzeci

de minute sau așa ceva, apoi alarma a vuit din nou. Potrivit afișajului vectorului, era ceva și mai mare de data asta, poate destul de mare ca să fie vizibil cu ochiul liber. Turk instrui aeronava să-și orienteze fereastra spre porțiunea adecvată de pe cer.

Ne-am uitat în beznă, câteva stele începând să pâlească sub prima geană de lumină a zorilor.

- *Acolo*, zise Turk.

Obiectul străbătea orizontul la două grade mai sus de plafonul norilor. Era la fel de strălucitor precum fosforul aprins și lăsa o dâră luminoasă, care se risipi rapid. Strălucirea lui traversă întinderea noroasă, proiectând umbre trepidante, mișcătoare. Imediat ce-a ieșit din câmpul vizual, s-a făcut din nou beznă, dar numai pentru scurt timp. Următoarea izbucnire luminoasă a venit de dincolo de orizont. Acesta era impactul, am presupus.

- Cere-i navei să-i refacă traiectoria inversă, am spus. Să vedem de unde a venit.

Ușor de zis, mai greu de făcut, având la dispoziție doar o estimare brută a mărimii și masei obiectului. Însă aeronava a calculat un con de posibilități și l-a comparat cu alte obiecte, ale căror traiectorii le înregistrase, apoi a suprapus traseele posibile. Rezultatul a fost neconcludent, dar Turk a văzut ce-am văzut și eu: traiectoriile cele mai probabile intersectau toate Portalul Ipoteticilor.

- Ce înseamnă asta? Întrebă Turk.

Habar n-aveam. Însă apăsarea soarele și cel mai apropiat picior al Portalului va fi, curând, vizibil din locul

unde pluteam. Turk orientă fereastra în așa fel încât să vedem.

Portalul Ipoteticilor fusese instalat la sfârșitul perioadei Vârtejului, cu mai bine de zece mii de ani în urmă. A fost, și va rămâne pentru totdeauna, cea mai mare structură artificială care a luat vreodată contact cu suprafața Pământului. Apexul său era mai înalt decât atmosfera, iar baza-i era profund încastrată în mantaua solului planetei. Încăleca Oceanul Indian ea o verighetă aruncată în apa mică a unei băltoace, cu muchia în sus. Puteam vedea o fracțiune din ea din poziția de unde dădeam ocoluri pe deasupra norilor, ca un fir de argint cusut în pânza galbenă a zorilor.

– Focalizează pe vârful, i-am spus lui Turk, și amplifică imaginea.

Se chinui cu interfața, dar, în cele din urmă, reuși. Pentru că își configurase display-ul ca pe o fereastră, a părut că intrasem abrupt și periculos de aproape de suprafețele superioare ale Portalului. Imaginea tremură, distorsionată de influența atmosferei. Firul unidimensional a dobândit lățime și a devenit o panglică. În realitate, avea mulți kilometri lățime.

Cele mai meticuloase imagini telescopice ale Portalului, încă de pe vremea lui Turk, nu dezvăluiseră nici cea mai mică imperfecțiune a suprafeței sale. Până acum. Panglica era vizibil afectată. Marginea netedă și curbată era zdrențuită și zimțată.

– Mărește de încă zece ori, am zis, cu toate că ne apropiam de limitele funcțiilor optice ale aeronavei.

Încă un vertiginos salt înainte. Imaginea s-a mișcat și s-a răsucit până când aeronava a aplicat algoritmi de corecție. Apoi s-a stabilizat. Am icnit. Portalul era mai mult decât ușor imperfect. De-a latul lui erau crăpături vizibile. În locurile de unde se desprinseseră bucăți imense, apăruseră crevase.

Asta venea de sus, din cer: bucăți din Portal de mărimea unor insulițe, unele dintre ele deplasându-se cu doar mai puțin decât viteza de lansare orbitală, arzând la reintrarea în atmosferă și consumându-și enorma lor energie cinetică în oceanele moarte ale Pământului sau pe continentele sale lipsite de viață.

Ar fi trebuit să fie imposibil. Dar s-a întâmplat din nou pe când ne uitam. O crăpătură întunecată s-a lățit și s-a mărit, intersectându-se cu alta și, dintr-odată, o bucată din Portal s-a desprins și-a început să cadă. Se deplasa cu o grație elefantină, prin propria ei inerție, și cred că ar fi putut să înconjoare planeta de vreo două ori înainte de a începe arderea finală și prăbușirea.

– Ce înseamnă asta? Întrebă Turk.

Dar cred că știam amândoi ce însemna. Că poarta spre Equatoria se închisese pentru totdeauna. Însemna că planul nostru eșuase. Însemna că nu mai aveam unde merge.

SANDRA ȘI BOSE

Bose se luă după linia de garduri vii din josul străzii, rămânând aplecat și sperând ca ploaia să-i ascundă prezența. Băiatul cu plasa de plastic – Turk, probabil – mergea pe trotuar în jos, la vedere în jumătatea de cvartal din față. Încă vreo doi metri și va intra în câmpul vizual al uneia dintre mașinile oamenilor de pază dibuite de Bose ceva mai înainte, un vehicul cu aspect neutru, având în interior doi oameni plictisiți și bine înarmați. Întrebarea era cum va reacționa puștiul. Întorcându-se și plecând acasă, spera din toată inima Bose.

Înregistră momentul când băiatul descoperi mașina: o întrerupere în mersul său, o ezitare, nimic din ce-ar putea fi observat dacă nu te uitați atent. Nu lăsa să se vadă nimic altceva. Continuă să meargă, cu capul în jos, ploaia căzându-i peste poncho. Trecu direct pe lângă mașină. Paznicii din interior îl priviră

cum trece, întorcându-și capetele la unison, de parcă le-ar fi fost legate cu sfoară.

Cotind la stânga, puștiul ar fi mers până la următorul cvartal, spre intrarea din față a depozitului Findley, însă el continuă să meargă, o idee înțeleaptă. Bose folosi ocazia ca s-o taie prin parcare până în spatele clădirii folosite de mici fabricanți și magazinele cu vânzare cu amănuntul, care-l feri de mașina de pază, însă îi acoperi și vederea spre Turk. Ploaia cădea cu atâta forță încât o putea simți pe umeri, ca pe două mâini neîndurătoare, care încercau să-i capteze atenția. De la colțul următor îl văzu pe Turk continuând să meargă în aceeași direcție, după ce trecuse cu mult de depozit. *Continuă doar să mergi, se gândi. Ia un alt autobuz spre casă. Ușurează-mi viața.*

Însă băiatul o coti la stânga. Ocoala depozitul de la distanță, își dădu seama Bose, căutând o modalitate să treacă de cordonul de pază.

Bose încercă să se pună în locul puștiului. Nu era ușor. Bose își venerase tatăl. Paricidul – chiar și paricidul simbolic – era un concept cu totul străin pentru el.

Însă înțelegea furia și neputința destul de bine. Erau ceea ce simțise când intraseră hoții în casa tatălui său, la Madras. Bose se ascunsese sub biroul din camera lui, cu inima bătându-i nebunește în piept, cu plămânii goliți de aer, pentru că încerca să păstreze tăcerea, iar sunetul respirației sale părea să fie periculos de tare. N-a ieșit afară decât după ce-a auzit

strigătul de agonie al tatălui său. Urmă, destul de repede, de al său.

Tatăl lui nu luase niciodată cel de-al Patrulea tratament, cu toate că se străduise ca mulți alții să beneficieze de el. Era încă în floarea vieții, nepregătit, încă, să-și asume îndatoririle și obligațiile longevității. Mama lui Bose fusese mai puțin scrupuloasă: aranjase tratamentul ca pe o intervenție pentru salvarea vieții lui Bose însuși. Era prea mic pentru el, însă protocoalele făceau o excepție pentru cazurile de viață și de moarte. De obicei, întâi administra tratamentul și de-abia apoi cerea aprobarea colegilor ei. Bose nu-i fusese niciodată atât de recunoscător pe cât ar fi trebuit. Adesea, când amintirea atacului de la Madras revenea pentru a-l chinui, se gândea că n-ar fi fost atât de rău dacă maică-sa l-ar fi lăsat, pur și simplu, să moară.

Puștiul din ploaie continuă să meargă într-un ritm constant. Depăși cea de-a două mașină a pazei. Perimetrul era chiar și mai bine apărat de când Bose făcuse prima recunoaștere cu mașina, cu câteva ore în urmă. Deci, ce se petrecea în depozit de era nevoie de atâta pază? Credea că Findley fusese alertat de vestea că Orrin nu mai era la Centrul de Asistență. Probabil, se temea ca nu cumva vreo agenție federală să nu emită un mandat de percheziție la fața locului. Însă ceea ce făcea ca să contracareze această amenințare rămânea o chestiune deschisă.

Și, cel puțin până acum, una fără răspuns. Bose spera ca Turk să renunțe, până la urmă, și să se ducă acasă; după ce eșua cu asta, Bose spera să-l poată

intercepta și să-l sfătuiască să se îndepărteze. Trecea prea mult timp și încă-l mai avea pe Orrin Mather pe cap. Mări puțin pasul, ferindu-se de lumina de pe stradă și rămânând pe aleile pentru ridicarea gunoiului și livrări ori de câte ori era posibil.

Atunci când îl văzu din nou pe Turk, băiatul era la vreo zece metri mai în față, stând neclintit. Se afla la sud de depozitul Findley, la două cvartale distanță, și nu se vedea nicio mașină de-a pazei. Bose se ascunse din nou, în vreme ce puștiul cerceta strada în ambele direcții. Nimic altceva decât uși zăvorâte, trotuare sparte, ploaia nesfârșită. Băiatul era nervos, trecând plasa grea, din plastic, dintr-o mână în alta. Bose era pe cale să se arate, fie să se confrunte cu el, fie să-l sperie, când puștiul se întoarse brusc spre stânga, cărând plasa în brațe, și o luă la goană printre două clădiri întunecate.

La naiba, își zise Bose.

Se luă după el repede, însă cu prudență, sperând că nu va fi detectat și să fie uciși amândoi. Puștiul era rapid și, cel puțin din punct de vedere tactic, isteț. Știa că vecinătatea era plină de alei și cărări lăturalnice, multe dintre ele slab luminate, și reuși să-și croiască drum spre stradă fără să fie văzut, acolo unde era intrarea principală a depozitului. Strada era bine supravegheată, însă Turk, ascuns între două mașini parcate, țâșni prin spațiul deschis în timpul unei rafale de ploaie crunte, reușind să ajungă fără să fie văzut pe o altă alee. Turk nu la intrarea în depozit voia să

ajungă, își dădu seama Bose. Ci pe drumeagul din spate, unde erau rampele de încărcare.

Polițistul îl urmări pe același drum, simțindu-se absurd de ostentativ. Își reaminti că singurul său obiectiv era să-l împiedice pe băiat să comită o greșală uriașă și să se rănească singur sau pe altcineva. Problema era că dacă-l aborda pe Turk în acest punct, l-ar fi putut speria și face să treacă la fapte imprevizibile. Totuși, trebuia să ia contact cu el.

Era neînărmat, însă dispunea de unele îndemânări adecvate situației. Spre deosebire de versiunea modificată a tratamentului pe care-l vindeau contrabandiștii longevității, varianta marțiană suprima sau îmbunătățea anumite funcții neurologice. Suprima agresivitatea spontană, ceea ce însemna că lui Bose, așa cum spuneau oamenii, „îi sărea cu greu țandăra“. Îmbunătățea empatia și diminua frica. De asemenea, creștea acuitatea vizuală și scădea timpul de reacție, ceea ce-l ajutase pe Bose să câștige reputația de trăgător de elită în anii Academiei de Poliție.

Turk o luase în sus pe drumeag până la locul unde acesta intersecta aleea din spatele depozitului. Se ghemui, devenind aproape invizibil în ponchoul său, ridicându-și capul ca să vadă ce se întâmpla. Bose folosi prilejul pentru a ajunge în spatele lui. Acum sau niciodată.

– Hei, zise cu un glas jos, dar destul de puternic încât să poată fi auzit prin răpăitul ploii.

Puștiul se smuci, ridicându-se din poziția ghemuit, și se răsuci pe loc. Bose își ținu mâinile sus, cu palmele deschise.

– Sunt neînarmat, spuse, făcând doi pași mai aproape. Și nu sunt unul dintre *ei*.

– Atunci cine ești? izbuti să zică puștiul.

Avea o butelie cu hidrat de metil în mâna dreaptă, ținând-o în așa fel încât o putea roti ca pe o bătă dacă trebuia.

– Am fost polițist, spuse Bose. Până mai ieri. Iar tu ești Turk Findley, da? Fiul proprietarului?

Puștiul nu spuse nimic. Era aproape la fel de înalt ca Bose. Dinții-i erau încleștați într-o combinație de furie și teroare.

– Tot ce vreau, rosti Bose, este ca noi doi să ne întoarcem din drum și să dispărem de-aici. Orice te gândești să faci nu-i practic. Nu în noaptea asta.

Ploaia se scurgea de pe părul negru, ud, al băiatului pe gulerul ponchoului. Îl privea pe Bose prin perdeaua de apă. Apoi zise:

– În spatele tău.

– Poftim?

– Sunt în spatele tău.

Băiatul se lăsă pe vine. La fel și Bose, în grabă. Riscă o privire înapoi. Doi bărbați veneau pe alee, ca niște spectre prin ploaie. Nu-l văzuseră încă pe Bose sau pe Turk, dar dacă nu se întorceau din drum, aveau s-o facă în mod sigur.

Turk părea să se liniștească în fața reacției lui Bose.

– Pe aici, zise el.

Bose nu avea altceva de făcut decât să-l urmeze. După colț, pe alea din spate, unde aproape sigur că vor fi observați... dar nu, între un container de gunoi din oțel, verde, și marginea rampei de încărcare era un spațiu îngust, dar suficient cât să se poată înghesui amândoi. Bose încercă să arunce o privire în jur în scurtul moment în care era expus. Rampele depozitului Findley erau la jumătate de cvartal în stânga lui. Pe alee erau parcate trei mașini, iar o dubă albă, fără însemne, trăsese la una dintre rampe. Ușa de încărcare a depozitului fusese ridicată, proiectând în beznă un dreptunghi luminos. Bose încercă să-și fixeze scena în minte, calculând distanțele relative și posibilele căi de scăpare. Apoi se ghemui lângă Turk, care tremura ca un câine ud.

Cei doi paznici veniră pe alee și ieșiră în zona deschisă. Bose le auzi vocile, cu toate că nu putea distinge cuvintele – probabil plângeri că trăsese ră bățul cel scurt și fuseseră trimiși la plimbare în timpul furtunii. Din spatele ghenei de gunoi văzu o clipă hainele lor de ploaie, galbene, pe când treceau îndreptându-se iarăși spre rampa de încărcare descoperită. Prezența dubei explica probabil ce se întâmpla în depozit, își zise Bose. Findley devenise nervos și scotea din clădire orice lucru compromițător. În dubă, cutiile au fost așezate până la tavan, precursori chimici din Liban sau Siria, pregătiți pentru piața neagră a bioreactoarelor.

Bose hotărî că trebuia să vadă mai bine. De la ghemuit trecu într-o poziție în genunchi și apoi pe burtă. Asfaltul de sub el era ud, dar cald încă, după

arșița zilei. Mirosea ca un soi de animal îmbibat cu benzină. Se târî înainte și-și întinse capul dincolo de marginea containerului de gunoi. Tot ce avea drept camuflaj era părul său negru și pielea lui închisă la culoare. Aruncă o privire lungă spre bărbatul care supraveghea încărcarea, un individ de vârstă mijlocie, cu o expresie crâncenă. Bose îl recunoscuse: Findley senior.

– E tatăl tău aici, șopti Bose.

După un răgaz, puștiul zise:

– Îl cunoști pe taică-meu?

– Îl recunosc când dau cu ochii de el.

– Ai de gând să-l arestezi?

– Nu mai sunt polițist. Nu mai pot aresta pe nimeni.

– Și-atunci ce cauți aici?

– Ajut un prieten. Dar tu ce faci aici?

Niciun răspuns.

Bose era pe cale să-i sugereze să încerce să se întoarcă de unde veniseră – indiferent cât de periculos ar putea fi – când un al patrulea automobil trase lângă dubă. Șoferul ieși din mașină și urcă pe rampa din beton, apropiindu-se de Findley, care-i adresă o privire de genul *Ce mai vrei?* Șoferul spuse ceva inaudibil, arătând în spate, spre alee. Deodată, Findley bătu din palme și începu să strige destul de tare ca să fie auzit prin vuietul ploii, spunând echipei de la încărcare să termine și să se oprească în perimetrul de securitate.

Bose avea o senzație de slăbiciune. Se uită la ceas. Următorul autobuz trecuse deja: trebuie să fi venit cu câteva minute înainte. *Orrin*, se gândi. Presupunea

că un om din echipa de securitate a lui Findley îl văzuse pe Orrin Mather și-l avertizase pe șef. Findley senior urcă într-o mașină împreună cu unul dintre paznici și demară pe alee, împrôșcând apa când trecu pe lângă locul unde erau ghemuiți Bose și Turk, în umbră. Fostul polițist îl văzu pe Turk clipind la valurile lăsate de mașină pe suprafața apei de ploaie bătute, conștient că tatăl său trecuse la câțiva metri de el. Mare parte din revolta care-l adusese aici părea să fi dispărut, transformându-se în confuzie. Arăta de parcă era pe cale să izbucnească în plâns în orice clipă.

Alți pași pe aleea din spatele lor: paznicii fuseseră chemați înăuntru.

- Trebuie să plecăm de aici, zise Bose. Și s-ar putea să trebuiască să le distragem atenția.

- Ce vrei să spui? Cum să-i distragem?

- Ai, cumva, ceva inflamabil la tine? îl întrebă Bose.

POVESTEA LUI ALLISON

Aeronava noastră ar fi putut ocoli lumea de încă de două ori, fără a-și epuiza rezerva de combustibil, însă nu avea niciun rost să continuăm să ne rotim fără noimă. Turk a identificat o insuliță abruptă din flancul sudic a ceea ce fusese, cândva, arhipelagul indonezian și-a aterizat acolo. Insula era destul de departe în sud pentru a fi în afara ariei de impact a fragmentelor care cădeau din Portal și destul de înaltă ca să ne protejeze de orice val seismic rezultat. Aparatul de zbor a aterizat pe o pantă destul de blândă. Solul din jurul nostru era la fel de dezgolit și otrăvit ca oricare altă parte a planetei, însă puteam vedea oceanul, la sud-vest de noi. Am fi putut părăsi nava și ieși afară – într-un compartiment erau măști și echipament de protecție – dar nu exista niciun motiv să facem asta și-ar fi putut fi periculos să încercăm: rafale de vânt de forța unei furtuni băteau constant, poate ca rezultat al impacturilor monstruoase din nordul îndepărtat.

Am discutat posibilitatea ca Portalul să fie încă funcțional, ca și în această stare a sa, avariat, să-l poată detecta pe Turk și să ne permită trecerea spre Equatoria. Cel mai probabil, astea erau visuri, pentru că, oricum, ar fi fost demențial de riscant să încercăm să ne apropiem de el. Imediat ce-am aterizat, nava a detectat alte două fragmente, părăsind orbita. Nu le puteam vedea, din cauza plafonului de nori, însă ciocnirile rezultate au creat o undă de șoc atmosferică care a zguduit fuze-lajul aeronavei, chiar și de la atâtea mii de kilometri distanță. În câteva ore, marea s-a retras de lângă insulă, dezvăluind vechile recife de corali, moarte, și nisip negru, apoi a revenit spumegând și-ar fi fost o catastrofă pentru orice ființă vie întâlnită în calea ei.

Ne puteam întoarce pe Vox, am sugerat. Aeronava asta va face, oricum, odată ce rezervele sale de combustibil vor fi aproape de epuizare.

– S-ar putea să nu mai fi rămas nimic din Miezul Vox, odată ce mașinăriile Ipoteticilor au terminat cu el.

Poate, am zis. Probabil. Dar poate că ceea ce se petrecea cu Portalul se întâmpla și cu mașinăriile Ipoteticilor. Poate că se dezintegrau la țărmul Mării Ross. Dacă Voxul rămăsese intact, încă mai avea capacitatea de a extrage destule proteine din culturile bacteriene din ocean pentru a susține o populație redusă.

– În acest caz, s-ar lupta unii cu alții pentru mâncare, sublinie Turk. Iar dacă *toate* mașinăriile Ipoteticilor încetează să mai funcționeze, tot nu-i o veste bună.

Desigur, avea dreptate. Tehnologia Ipoteticilor, luată de noi drept ceva ce ni se cuvenea, constituia o barieră inimaginabilă care proteja Pământul de Soarele său mărit și îmbătrânit. Dacă această tehnologie eșua, oceanele vor începe să fiarbă, iar atmosfera se va risipi în spațiul cosmic. Vox ar sfârși-o ca un nor dispersat de molecule superîncinse. Sfârșitul poveștii.

Dar eu tot eram în favoarea întoarcerii pe Miezul Vox când o veni momentul. Era locul unde mă născusem. Era un loc potrivit să mori.

În acea noapte am fost martorii celui mai puternic impact de până atunci. Aeronava ne-a alertat asupra unui obiect de mari dimensiuni, care se apropia, iar Turk a ajustat fereastra în așa fel încât să putem monitoriza cuadrantul de cer din nord-vest. În pofida plafonului dens de nori, puteam vedea mingea de foc ca pe o lumină roșie, cețoasă, urmată de strălucirea soarelui apunând la orizont. O undă de șoc substanțială era inevitabilă, așa că am instruit nava să se ancoreze de insulă cu ajutorul cablurilor de mare elasticitate, împlântate în stratul de piatră.

Undă de șoc a sosit ca o furtună subită, cu vânt și o ploaie fierbinte. Aeronava noastră era presurizată și bine ancorată, dar chiar și așa puteam auzi tensiunile la care erau supuse cablurile, un geamăt subteran, ca și cum Pământul însuși i-ar fi înregistrat durerea.

M-am dus la culcare când vântul s-a mai calmat întru câtva, iar în acea noapte am visat Champlain, acel Champlain al lui Allison. În vis, mergeam pe

străzile lui Allison și-am făcut cumpărături la mall-ul unde se ducea și Allison și-am discutat cu mama ei și cu tatăl ei. Toate astea păreau foarte reale, dar se desfășurau într-o lume lipsită de orice culoare și textură. Mama lui Allison a servit plăcintă cu carne de pui la ceaun, însă mâncarea pe care mi-a pus-o în față era neclară, ca o schiță a ei înseși, și nu avea niciun gust.

Pentru că acestea nu erau amintiri adevărate. Erau detalii extrase din fragmentele însemnărilor lui Allison. Învătasem o mulțime de lucruri despre mine și despre lumea în care trăisem, defilând ca Allison, însă nu încetasem niciodată să fiu Treya. Oscar a avut dreptate cu asta. Allison era doar o unealtă folosită de mine ca s-o smulg pe Treya de sub tirania Voxului. Pentru orice o fi meritând acum.

Am coborât din cușetă și m-am dus în față. Turk era încă treaz, stând în mod inutil de gardă. Vântul continua să urle, însă își pierduse ceva din ferocitate. Ploaia care răpăia pe aeronavă era fierbinte ca o baie de aburi.

I-am povestit lui Turk despre visul meu. I-am spus că mă săturasem să mă prefac a fi Allison. N-aveam niciun nume care să merite să fie purtat, i-am zis. Aveam să mor pe o planetă pustie, și nimeni nu va ști cine-am fost sau fusesem cândva.

- Eu știu cine ești, spuse el.

Stăteam împreună pe bancheta din fața peretelui-afișaj. Mă cuprinse cu brațele și mă țină așa până m-am calmat. Însă nu s-a uitat în ochii mei. L-am întrebat ce s-a întâmplat pe Miezul Vox, înainte să

evadă. Mi-a spus că vorbise cu Oscar și prin intermediul lui Oscar cu Coryphaeus. Și mi-a mai zis că acesta îi mărturisise adevărul despre sine însuși.

– Ce adevăr?

Credeam că știam răspunsul. Credeam că se referea la adevărul pe care-l tot evitase încă de când îl pescuisem din deșertul equatorian, adevărul îngrozitor și evident despre el. Însă mi-a spus o poveste cu totul diferită. Mi-a spus cum ucisese pe cineva, pe vremea când era un tânăr pe Pământ. Desigur, era o altă poveste de depănat, chiar și în cabina întunecată a unei aeronave cu fuzelajul bătut de un vânt fierbinte. S-a bâlbâit povestind faptele, ferindu-și fața și strângându-și pumnii.

Am ascultat cu atenție și l-am lăsat să termine.

Poate că nu voia să spun nimic. Poate că liniștea i-ar fi fost mult mai de folos. Însă nu exista niciun viitor real înaintea noastră, și nu voiam să mor fără să se fi rostit un adevăr important.

– Pot să-ți povestesc și eu ceva?

– Nu văd de ce nu.

– Aceasta-i o poveste de-a lui Allison, am zis. S-a întâmplat pe vechiul Pământ. Altfel, nu-i aproape deloc diferită de povestea ta. Însă e ceva ce-a rămas în conștiința mea pentru multă vreme.

Turk dădu din cap și așteptă.

– Tatăl meu a fost militar pe când era tânăr, am început. A fost în unități din străinătate în anii de dinaintea Vârtejului. Avea patruzeci de ani când m-am

născut eu, cincizeci când am împlinit eu zece. La ziua mea de naștere, când îmi sărbătoream cei zece ani, mi-a dat un tablou drept cadou. Prima dată am fost dezamăgită, de fapt, m-am simțit aproape insultată; de ce-mi dăduse mie această pictură în ulei, opera unui amator, cu o femeie cu un copil? Apoi mi-a spus că pictase chiar el tabloul. Îl realizase cu mulți ani în urmă, mi-a zis, lucrând nopțile în biroul lui. Spunea că femeia din tablou era mama mea, iar copilul eram eu. Ceea ce m-a surprins, pentru că nu păruse nicio dată nici măcar vag înclinat spre arte, reușind să se descurce cu banii conducând un magazin de pantofi într-un mall, și nici nu-l auzisem vreodată pomenind de artă și literatură. Mi-a zis că nașterea mea fusese cel mai grozav lucru care i se întâmplase în viață și că voia să-și amintească de acest sentiment, așa că pictase tabloul pentru aducere aminte. Iar acum voia să-l iau eu, ca să știu cât de mult contase pentru el apariția mea pe lume. Și odată ce mi-a explicat asta, m-am gândit că era un dar destul de bun, de fapt, poate cel mai frumos dar pe care-l primisem vreodată. A murit opt ani mai târziu. Avea cancer, n-am știut niciodată de care anume, pentru că refuza să vorbească despre asta, iar mama nu putea discuta subiectul fără să nu izbucnească în lacrimi. Luni bune după ce fusese diagnosticat, încerca să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Însă a slăbit tot mai mult și, în cele din urmă, își petrecea mare parte a zilei în pat. Când a devenit prea greu pentru mama să-l îngrijească, a trebuit să-l ducă la spital și atunci am știut că nu se va mai întoarce

acasă. Era acolo pentru ceea ce se chema tratamentul paliativ. Practic, îl ajutau să moară. I-au dat calmante pentru durere. Dar chiar și-așa, a avut mintea destul de limpede până în ultima săptămână. Nu și-a pierdut mințile, nu era dement, însă a plâns mult; doctorul zicea că era „labil emoțional“. Și într-o zi, pe când îl vizitam, mi-a cerut să-i aduc tabloul.

Însă n-am putut face asta. N-am putut pentru că nu-l mai aveam. Atârna pe un perete al camerei mele, dar, la un moment dat, începuse să mă deranjeze, nu voiam ca prietenii mei să-l vadă, așa că l-am ținut vreo cinci ani în debara. Poate că asta l-a durut, însă n-a zis niciodată nimic. Și într-o zi, pe când făceam curățenie printre lucrurile mele vechi, chestiile de copil, păpuși și jucării pe care n-aveam să le mai ating niciodată, am pus tabloul la grămadă cu toate și l-am dus la un magazin de caritate și-am donat tot. Însă nu i-am putut spune tatei de asta. În loc să-i zic, l-am asigurat că-l voi aduce data viitoare când venim la spital. Și a zâmbit și-a zis că o să fie bine. Spunea că-și amintește cum s-a simțit când a pictat tabloul pentru mama și pentru mine, își amintea cum îl semnase cu cea mai subțire pensulă pe care o avea, chiar acolo, jos, în colțul din dreapta. A zis că dacă ar putea să se uite la acel tablou, ar fi ca și cum ar vizita din nou cea mai frumoasă perioadă a vieții sale.

Așa că am căutat prin debara, ca și cum m-aș fi așteptat să-l găsesc acolo. I-am spus mamei că nu-l pot găsi. M-am dus chiar și la magazinul acela cu lucruri la mâna a doua și-am întrebat de el, însă tabloul fusese

vândut sau reciclat cu multă vreme în urmă. Așa că, atunci când ne-am dus la spital a doua zi, tata a fost dezamăgit și i-am spus că o să caut mai bine, iar el a răspuns că era în ordine și eu mă rugam tot timpul ca boala să-l facă să uite de tablou, că nu trebuia să fiu rușinată că-l tratasem ca pe ceva copilăresc și fără valoare. M-am întors în camera de spital în fiecare zi și cu fiecare zi el era tot mai slăbit și mai înspăimântat. Mă întreba zilnic de tablou și zilnic îi promiteam că i-l aduc. „Să nu aștepti prea mult, fetiço“, mi-a spus o dată. Bineînțeles, a murit fără să-l mai vadă.

Nu se mai auzea nimic altceva decât geamătul fuzelajului aeronavei. Fragmente din Portal cădeau acum tot mai des, iar traiectoriile lor radar erau afișate pe fereastra de noapte ca niște picături de ploaie de un albastru-deschis.

Turk rămase tăcut multă vreme. În cele din urmă zise:

– Sentimentul de vinovăție îi aparține lui Allison cea originală. A trăit și-a murit cu el. Nu trebuie să-l perpetuezi pentru ea.

– Nu mai mult decât trebuie tu să cari povara acelei crime vechi.

– Aici e o diferență. Nu pot s-o transmit mai departe.

Încă evita adevărul și ratase sensul poveștii mele. Așa că am încercat să-l direcționez mult mai abrupt:

– Îți amintești când te-am recuperat din deșert, în Equatoria? Te mai gândești la acel Portal Temporal? Nu-i ca trecerea prin Portalurile care leagă lumile.

Portalurile Temporale sunt altfel. Au fost create cu multă vreme înainte ca Ipoteticii să înceapă să se joace cu oamenii. N-au fost niciodată pregătite pentru noi. La fiecare zece mii de ani un Portal Temporal apare și atrage la el entitățile Ipoteticilor din sistemul solar respectiv. Le analizează și le reproduce peste zece mii de ani. Savanții cred că este o metodă de conservare a datelor colectate, pentru a împiedica degradarea lor în timp. Pricepi?

– Era ceva legat de asta în cărțile pe care mi le-ai dat Oscar. Dar nu înțeleg...

– Printr-un ghinion, ai fost transportat printr-un Portal Temporal. Îți dai seama ce înseamnă asta? Înseamnă că Ipoteticii te-au *luat* și apoi și-au *amintit* de tine și, în cele din urmă, te-au *recreat*. Înseamnă că *adevăratul* Turk Findley este mort de multă vreme, la fel ca și adevărata Allison Pearl. Ești o copie convingătoare, dar nu ești mai răspunzător pentru păcatele lui decât sunt eu pentru ale ei.

Turk se holbă la mine. Își strânse pumnii. Pentru o clipă, păru furios. Și în acea clipă mi-a fost teamă de el. Apoi s-a ridicat și s-a dus în partea din spate a aeronavei, pierzându-se printre umbre.

Căderea de resturi a început să se diminueze în zilele următoare, iar după o săptămână radarul aeronavei n-a mai înregistrat nimic deasupra atmosferei, în afară de praf și fragmente. Ceea ce rămăsese din Portalul Pământului erau doar două cioturi prăpădite, ridicându-se din Oceanul Indian, cel mai înalt

înălțându-se la o mie cinci sute douăzeci și patru de metri deasupra nivelului mării. Pământul era acum cu totul izolat, la fel de singur în univers precum a fost în lungul mileniu de dinaintea Vârtejului.

Turk și cu mine n-am mai discutat despre subiect după noaptea aceea dificilă. În loc de asta, ne-am găsit consolarea în cuvintele simple și în simpla căldură sufletească. Dormeam din nou în același pat, pentru prima dată după ce începusem șarada noastră din Miezul Vox. Poate că eram două făpturi alcătuite din cârpeli, neautentice, dar cel puțin ne înțelegeam unul pe celălalt. Fiecare dintre noi era o prezență pentru absența celuilalt. Ne prefăceam că timpul nu există.

Dar exista. În cele din urmă, rezervele aeronavei au început să scadă. Și când a devenit imposibil să mai ămânăm, Turk ne-a detașat de insula noastră stâncoasă și ne-a ridicat, deasupra celor mai îndrăzneți nori, de unde puteam vedea stelele.

Nu voiam să ne oprim. Voiam să merg acolo unde ne putea duce aeronava noastră. Voiam să mă avânt printre stelele și lumile îndepărtate. Voiam să fac pași uriași de la o stea la alta, așa cum făceau Ipoteticii.

Desigur, nu puteam. Nu mai puteam merge nici măcar acasă. Nu aveam casă. Tot ce mai aveam era Miezul Vox, dacă Miezul Vox încă mai exista. Așa că am zburat spre sud, cu zorii la tribord, cu ruinele istoriei în urma noastră și cu nimic în față decât straniețea și speranța vagă.

SANDRA ȘI BOSE

Minutele treceau ca vagoanele unui tren nesfârșit pe când Sandra stătea lângă fereastra restaurantului, așteptându-l pe Bose. Cincisprezece minute. Apoi treizeci. Patruzeci. „Facem chestia asta idioată“, își zise, „iar acum lucrurile merg rău.“ Afară, furtuna se domoli, apoi dobândi iar forță. Era prețul plătit pentru toate acele săptămâni de uscăciune necruțătoare, un echilibru karmic îngrozitor.

De partea cealaltă a străzii opri un autobuz. Rămase puțin pe loc, își dresе glasul, apoi se puse iar în mișcare. Prima dată, Sandra crezu că nu coborâse nimeni. Apoi văzu silueta stând în afara haloului luminii stradale, îmbrăcată prostește pentru o asemenea vreme: o cămașă galbenă, cu mânecă scurtă, lipită de piele ca un strat de vopsea. Un băietan slăbănog, numai piele și os. Era Orrin, desigur.

Se ridică și ieși în fugă din restaurant, omul de la tejghea strigând după ea alarmat: *Dudwie? Dudwie?*

- Doamna doctor Cole, zise Orrin când ajunse lângă el.

Nu părea surprins s-o vadă. Avea o expresie mohorâtă.

- M-am rătăcit, spuse el. Ar fi trebuit să ajung aici cu mult înainte. Cred că știți, ca să-l împiedic pe Turk Findley să facă ceea ce intenționează.

Buza-i tremura.

- Dar cred că am ajuns prea târziu.

- Nu, Orrin, ascultă, e-n ordine.

Ploaia trecuse prin hainele ei ca și cum nici n-ar fi existat, și-și încrucișă brațele ca să nu înceapă să tremure.

- Înțeleg. Turk a trecut pe-aici acum ceva timp, însă polițistul Bose s-a dus după el.

Orrin clipi.

- Polițistul Bose e cu el?

- Polițistul Bose nu-l va lăsa să declanșeze incendiul acela.

- Sunteți sigură de asta?

- Bineînțeles. Ar trebui să se întoarcă dintr-o clipă într-alta.

Umerii lui Orrin se lăsară în jos de ușurare.

- Vă mulțumesc că ați venit aici, spuse el încet, aproape inaudibil prin răpăitul ploii. Chiar vă mulțumesc. Presupun că ați citit ce-am scris în caiete, nu?

Sandra dădu din cap.

- Nu se întâmplă cum era. Dar cred că era de așteptat.

- Cum adică?

– Nu-i doar un singur lucru, spuse el solemn. Este suma tuturor posibilităților.

Sandra ar fi vrut să-l întrebe despre ce vorbea, dar nu în timp ce stăteau expuși în stația de autobuz.

– Hai cu mine până vizavi, Orrin. Îl așteptăm pe Bose acolo. Nu mai durează mult.

– Mi-ar plăcea o ceașcă de cafea, răspunse Orrin.

Sandra se întoarse, dar se retrase înainte de a păși de pe trotuar. Oprise o mașină, blocându-i drumul. Geamul din dreptul pasagerului coborî și Sandra putu vedea doi bărbați în interiorul vehiculului. Pasagerul era un bărbat de vârstă mijlocie, zâmbind subțire. Șoferul avea un pistol lăsat neglijent de-a latul coapsei.

– Bună, doamnă doctor Cole, zise el. Bună, Orrin.

Sandra recunoscuse glasul. Se simți ca paralizată. Ar fi vrut să fugă, însă nu-și putea dezlipi privirea de la mașină. Se simțea ca înfiptă în pământ.

– Bună, domnule Findley, spuse Orrin cu tristețe.

– Îmi pare rău să te văd aici, Orrin. Asta nu înseamnă nimic bun pentru niciunul dintre noi. De ce nu v-ați așeza, tu și doamna doctor Cole, pe locurile din spate ca să discutăm?

Șoferul lăsă motorul să toarcă, însă nu demară. Sandra se rugă să nici n-o facă. Atât timp cât era la vedere pe acest drum scârbos, în stația de autobuz, din cafeneaua cu ferestrele ei galbene, mai putea să creadă că s-ar putea să scape nevătămată. Dar dacă mașina se îndepărta cu ea din lumea cunoscută,

ajungând într-un teritoriu neluminat, se puteau întâmpla lucruri îngrozitoare.

Știa despre zona neluminată. Destul de des, la centru, chestionase indivizi care fuseseră bătuți în mod regulat, abuzați, abandonați sau decăzuți. Erau refugiați din zona lucrurilor îngrozitoare și, prin ochii lor, începuse să simtă vastitatea și golul zonei.

Findley o examinează de pe locul din față.

– În primul și-n primul rând, zise el, unul dintre voi lipsește. Ce s-a întâmplat cu Bose, doamnă doctor Cole?

Ea se îndoia că i-ar fi putut răspunde, chiar dacă ar fi vrut asta. Toată saliva din gura ei se uscaseră. Lumea era muiată de ploaie, iar ea nu putea nici măcar să scuie.

– Haide, făcu Findley nerăbdător.

– Nu știu, izbuti ea să spună.

– Te rog.

– Nu-i cu mine. Nu știu unde este.

Findley oftă.

– Ar fi trebuit să accepți oferta pe care ți-am făcut-o, doamnă doctor Cole. Era pe bune. O a doua viață pentru fratele tău. Nu exista niciun clenci acolo. Era ceva generos. Ai fost o proastă. Făcu o pauză. Acolo, vizavi, parcată în spate, e mașina lui Bose. Așadar, unde este, doamnă doctor Cole?

Ea-și închise gura strâns și negă dând din cap.

Șoferul – pistolarul – se întoarce pe locul lui ca s-o vadă. Sandrei nu i se părea că arată ca un criminal. N-avea o față neplăcută. Arăta ca un profesor de engleză

la un liceu, obosit după o zi lungă. Îi arată pistolul. Ea nu știa nimic despre arme și n-ar fi putut spune ce fel de pistol avea. Era ca și cum i-ar fi zis: „Asta-i sursa puterii mele asupra ta.“ Ca și cum ar fi vrut ca ea să știe și să înțeleagă. Apoi o lovi peste față cu patul armei, strâns în pumnul său.

Lovitura ricoșă din pometul ei și-i slăbi un dinte. Durerea era, literalmente, demențială. Ar fi vrut să vomite. Strânse ochii și simți cum din ei i se scurg lacrimile.

– Nu face asta, zise Orrin încet.

Findley se întoarse spre el.

– Uite ce probleme ai provocat, Orrin. Și de ce? Ce ți-am făcut în afară de faptul că te-am adunat de pe stradă și ți-am dat o slujbă respectabilă?

– N-am nicio vină în toate astea, domnule Findley.

– Atunci a cui vină este? Spune-mi.

– Cred că a dumneavoastră, zise Orrin.

Pistolarul își lăsa scaunul pe spate, ca să-l poată înșfăca pe băiat, dar Findley ridică o mână ca să-l oprească. Sandra privea prin ochii ei mijiiți, cu o mână lipită de gura ei sângerândă. Totul părea apos, ca și cum ar fi plouat în mașină.

– Cum îți închipui așa ceva? Întrebă Findley.

– Propriul dumneavoastră fiu vă urăște, zise Orrin calm.

Findley se înroși.

– Fiul meu? Ce știi tu despre familia mea?

– N-ar fi trebuit să faceți ce-ați făcut cu prietena lui, Latisha. Nu cred că vă va ierta vreodată pentru asta.

– Cu cine-ai vorbit?

Orrin închise gura și privi într-o parte. Sandra se chirci, așteptându-se la lovitura inevitabilă. Însă pistolarul privea dincolo de ea, de-a lungul străzii.

– Iată-l că vine, domnule Findley.

Sandra riscă o privire. Ceea ce venea era o dubă albă. Sandra nici măcar nu putea începe să-i ghicească semnificația, însă Findley era vizibil încântat și ușurat s-o vadă. Îi făcu șoferului dubei semn cu mâna când trecu pe lângă ei.

– Bine, atunci, spuse. Am putea pleca și noi.

În teritoriul lucrurilor îngrozitoare.

– Mai ai încă o șansă să-mi spui de Bose, îi zise Findley.

Ea privi spre pistolar, care-i zâmbi oribil.

Orrin privea duba din față.

– Domnule Findley?

– Ce vrei, Orrin?

– Domnule Findley, cred că duba arde.

Flama ieși de pe ușile din spatele dubei. Și fumul, cu toate că ploaia și ceața îl mascau. Aparent, șoferul vehiculului nu observase nimic.

Apoi, ceva din interior se aprinse cu un *vuuum* visceral. Ușile din spate se trântiră, alimentând infernul cu aer. Duba derapă și luă curba virând dur. Doi

bărbați se rostogoliră din cabină, priviră îngroziți în urmă, apoi dispărură în beznă.

Findley și pistolarul său încă se mai holbau într-acolo, când mașina lui Bose țâșni din parcare a cafenelei.

- Du-te! *Demarează*, fir-ar a naibii! strigă Findley, însă Bose frână chiar în fața mașinii, blocând-o.

Pistolarul băgă mașina în marșarier, dar izbi cu bara de protecție din spate banca din ciment a stației de autobuz. Nu mai putea recurge decât la armă. Își ridică pistolul, căutând o țintă. Findley încă mai striga, fără niciun rost.

Sandra-l văzu pe Orrin întinzându-se înainte și apucând brațul drept al pistolarului. Orrin, cel care n-ar fi călcat nici măcar o găză, se gândi ea. Doar dacă era provocat. Arma era orientată în plan vertical când se descărcă. Glonțul făcu o gaură zdrențuită în acoperișul mașinii, lăsând să treacă stropii fini de ploaie. Findley deschise în forță ușa din dreptul pasagerului și se aruncă afară, aterizând și rostogolindu-se pe strada udă. Sandra își dădu seama că și ea ar trebui să facă la fel. Însă nu se putea mobiliza ca să se pună în mișcare. Devenise un punct neclintit într-un univers care se învârtea în jurul ei. Trupul său era ca de plumb, iar urechile-i țiuiau.

Voia să-l ajute pe Orrin, care ținea un genunchi proptit de speteaza scaunului șoferului și se chinuia să tragă în spate brațul pistolarului. Arma se rotea în toate părțile, bezmetic, ca un șarpe cu clopoței căutând pe cineva de mușcat. Orrin gemu și-și dublă

efortul, strângând brațul pistolarului și împingându-l cu ambele picioare. Pistolul se descărcă din nou.

Apoi Bose deschise portiera din dreptul șoferului. Acționa cu o viteză care o surprinse pe Sandra. Reflexele asigurate de Patru, bănuia ea. Băgă mâna înăuntru și-l prinse pe pistolar de braț chiar atunci când Orrin căzu înapoi, dându-i drumul. Bose înșfăcă pistolul și-l puse la centură. Îl trase afară pe pistolar, care se ghemui într-o băltoacă de apă de ploaie, ca un animal încolțit, cu dinții dezveliți, uitându-se la Bose și la armă. Apoi se întoarse și o luă la fugă. Bose îl lăsă să plece.

Duba incendiată producea lumina cea mai intensă din întregul cvartal, proiectând umbre tremurătoare până departe, pe strada lunecoasă. Sandra se uită la Orrin, prăbușit în scaun. Își ridică fața, strâmbându-se de durere.

- N-am nimic, doamnă doctor Cole, spuse el.

Dar nu era așa. Al doilea foc de pistol îi străpunsese umărul, rănindu-l. Sandra îl examinează profesional, ca și cum ar fi fost transportată din această nebunie înapoi, în anii ei de rezidențiat. Chestiunile de bază ale facultății de medicină. Aplică presiune. Rana sângera, dar nu prea rău.

Îl ajută să iasă din mașina lui Findley și să urce în cea a lui Bose. Când se îndreptă de spate, Bose își puse mâna pe umărul ei și-i examinează fața, acolo unde o lovise pistolarul.

- Arată mai rău decât e, zise ea.

Apoi se contrazise, scuipând pe trotuarul umed o mulțime de sânge.

- Trebuie să plecăm departe de-aici, zise Bose.

Findley stătea pe șosea, scrutând un personaj aflat pe partea cealaltă a străzii.

Personajul era fiul său. Sandra crezu că putea vedea valurile de bănuieli și de neîncredere făcându-și drum în conștiința zguduită a lui Findley.

- Știe ce ești, zise ea, cuvintele bolborosind împrejurul dintelui ei slăbit și al obrazului tumefiat. Știe tot despre dumneata, domnule Findley.

Findley se răsuci spre ea, cu fața transformată într-o mască de furie și nedumerire. Sandra-l ignoră. Îl urmărea pe băiat. Puștiul. Puștiul își trase pe cap gluga ponchoului său cu un gest de un dispreț elocvent. Se pregătea să plece de acolo, își dădu seama Sandra. Nu asta se întâmpla în povestea lui Orrin, însă, într-un fel, era la fel. Băiatul se îndrepta spre propriul său tărâm al lucrurilor îngrozitoare. Cu toate că, probabil, nu cel pe care și-l imaginase pentru el Orrin Mather.

Findley își văzu fiul întorcându-i spatele și îndepărtându-se.

- Stai, făcu el cu glas slab.

Turk îl ignoră. Trecu de fereastra cafenelei, aruncând o reflexie lungă pe asfaltul ud de ploaie, luminat de foc. Trecu de colț, în beznă. Findley rămase cu privirile pierdute în ploaie, până când nu mai fu nimic de văzut.

Sandra alunecă pe locul din spate al mașinii lui Bose, căutând ceva ce-ar fi putut folosi ca să-i bandajeze rana

lui Orrin. Fostul polițist îi dădu un sul de pansament din bumbac, din trusa de prim ajutor din torpedou. Orrin sângera abundant – sângele și ploaia îmbibaseră țesătura subțire a cămășii sale – însă câteva suturi ar fi suficiente ca să închidă rana. Sandra putea s-o facă și singură, credea, dacă Bose decidea că nu puteau risca să apeleze la serviciul de urgențe.

– Ține asta aici, îi zise ea lui Orrin, punându-i mâna liberă pe bandajul din bumbac. Poți face asta?

El dădu din cap.

– Mulțumesc, spuse, cu o voce nenatural de calmă.

Sandra nu se putea gândi la nimic de zis. Doar dădu din cap.

Bose nu spuse nici el nimic. Conduse pe lângă duba aprinsă, câteva cvartale pustii până la autostradă. Magistrala rutieră era pustie când ajunse acolo. Acum, furtuna era la fel de densă ca o ceață, o beznă biciuită de ploaie. Conducea cu o viteză constantă spre orașul pe care nu-l putea vedea.

POVESTEA LUI TURK

Am zburat spre Vox sub un cer dement. Indicatorii privind temperatura exterioară au crescut suficient de mult încât nava să îi catalogheze ca subiect al unei atenții imediate. Zorii aveau o strălucire perversă, iar Soarele, când răsări, arăta umflat și amenințător. Dar nu era Soarele cel care se schimbase, ci bariera de protecție din jurul Pământului.

În timpul primilor ani ciudați după sfârșitul Vârtejului, oamenii făcuseră speculații cu privire la ce s-ar putea întâmpla dacă Ipoteticii și-ar retrage protecția. Răspunsul era atât de uluitor, încât ne-am spus că era ceva imposibil. Indiferent ce scopuri aveau, indiferent cât de obscure le puteau fi motivele, Ipoteticii păreau să intenționeze să conserve viața omenirii. Așa că am acceptat iluzia normalității și ne-am văzut de viața noastră, ceea ce, era de presupus, și voiau să facem. În cele din urmă, am făcut planeta să fie de nelocuit, fără nicio intervenție din spațiul cosmic.

Dar mi-am amintit ce ne spusese^ă astrofizicienii. În timpul Vârtejului, Soarele îmbătrânise cu aproape patru miliarde de ani. Soarele era o stea, iar stelele se extind pe măsură ce îmbătrânesc, adesea destul cât să înghită planetele care le înconjoară. Fără intervenția Ipoteticilor, atmosfera supraîncălzită a Pământului s-ar risipi, mările s-ar evapora precum băltoacele într-o amiază de iulie, stratul de rocă însuși ar începe să se topească.

Influxul de radiații influența deja vremea. Am zburat spre sud, spre Antarctica, la peste optsprezece mii de metri, ferindu-ne de trăsnetele care fierbeau în stratosferă ca niște munți negri, fluizi. Și, pe când ne apropiam de Vox – în vreme ce ne avântam în jos, în vântul răscolitor și ploaia care șiroia – aeronava noastră ne-a informat că atinsese limitele plajei sale de performanțe. Încă puțin și nu vom mai fi capabili să zburăm.

– Pasează-mi-o mie, i-am spus lui Allison.

Eram în cabina din față, privind sfârșitul lumii. Îmi aruncă o privire de om bolnav.

– Vorbesc serios, am zis. Mi-ai spus că acest avion va zbura singur spre Vox dacă nu-l controlez eu.

– Da, dar...

– Atunci scoate nodul din mine.

Chibzui la ceea ce-i cerusem.

– Nu sunt sigură că pot face asta, zise ea. Vreau să spun... curat.

– Atunci fă-o murdar, am rostit. Ai promis.

Cel pe care-l ucisesem nu era în niciun caz un om nevinovat. Nici tata nu era, iar crimele lui au ieșit la iveală după asasinat. Omul pe care-l ucisesem era un vagabond, pe nume Orrin Mather. Jefuise vreo șase magazine de băuturi între Houston și Biloxi înainte să fie angajat de tatăl meu. În toate jafurile, amenințase cu arma (un pistol de calibrul .42, luat la mâna a doua), iar în trei dintre ele o și folosisese. Niciuna dintre victimele sale n-a murit, însă pe una a lăsat-o paralizată de la mijloc în jos. Aceste lucruri s-au aflat în timpul procesului tatălui meu.

S-ar putea ca tata să nu fi știut că omul pe care-l angajase era un infractor, însă nu l-ar fi surprins. Îi stătea în obicei să facă recrutări dintre lucrătorii ocazionali și fără documente, care se adunau lângă gara-jul autobuzelor din Houston. Îi plătea cu bani gheață și le cerea doar să-și țină gura. Dacă se întâmpla să afle despre cazierile lor sau despre statutul lor nesigur, de imigranți, se folosea de asta pentru a le obține loialitatea. În general, la început îi puneă să lucreze ca încărcători și manipulanți prin depozit, mutându-i în posturi mai pretențioase dacă demonstrau combinația acceptabilă de luciditate și servilism. Asta fusese și linia carierei lui Orrin Mather.

N-am fost arestat niciodată pentru vreun delict. Incendiul era un act de piromanie autoincriminatoriu, însă n-au existat martori. Ancheta care a urmat a descoperit în depozit substanțe strict reglementate, compuși chimici importati din Orientul Mijlociu și care urmau să fie livrați unei rețele de contrabandă

cu medicamentul longevității care opera lângă New Mexico. La vremea când tatăl meu a fost arestat în vederea procesului, eu fugisem deja; când a fost condamnat, eram marinar în recent reînființata marină comercială a SUA, spălând punțile pe un cargobot aflat în drum spre Malaysia. Tata a fost găsit vinovat pentru organizarea distribuției drogurilor și a stat la închisoare cinci din cei zece ani ai condamnării. Am aflat totul din buletinele de știri. N-am mai avut niciun alt contact cu familia mea.

Dacă Allison avea dreptate, aceste lucruri nu mi se întâmplaseră mie, ci altcuiva... originalului și autenticului Turk Findley, modelul după care fusesem reconstruit.

Și poate că era adevărat. Poate chiar voiam să fie adevărat.

Dar dacă nu eram cel care pornise incendiul, dacă nu eu eram cel a cărui viață fusese modificată de acest lucru, dacă nu eram cel care-și purta povara vinovăției dintr-o lume veche într-una nouă, dacă nu eram eu cel care ghicise fiecare șansă și se căise pentru fiecare plăcere, dacă nu eram eu cel care permisese unui simțământ rușinat al obligației să-l ducă departe, prin terenurile petrolifere din Equatoria... dacă nu eram eu acel om, atunci nu prea eram cine știe ce.

Allison a tăiat prea adânc. Am leșinat din cauza durerii și eram slăbit din pricina pierderii de sânge, când mi-am recăpătat cunoștința. Dar era în ordine. Lichidase implantul limbic și recuperase fiecare bucată din el pe

care o putuse depista. Ceea ce-a rămas – firele care-mi invadaseră creierul – erau inerte și lipsite de viață. Îmi aparțineam din nou mie însumi.

Adusese o trusă medicală în compartimentul din față și efectuase operația în văzul cerului. Fără a-mi clinti capul, puteam vedea nori de culoarea vatei de sârmă lovindu-se de marginea din față a aparatului de zbor.

– Stai nemișcat, mi-a spus.

Aeronava noastră se întorcea pe Vox, împotrivindu-se unei turbulențe atât de puternice încât puteam simți puntea cum se curba sub mine. Potrivit protocoalelor sale integrate, încercase să contacteze Miezul Vox pentru instrucțiunile de aterizare. Am întrebat-o pe Allison dacă a primit vreun răspuns.

– Scurt, zise ea.

– E cineva în viață acolo?

– Isaac, spuse ea.

– Altcineva?

– N-a zis nimic. Ipoteticii i-au luat. Pe toți, în afară de Isaac. Dar Miezul Vox e intact.

– Crezi că am putea ateriza cu așa ceva?

– Nu știu.

– Chiar dacă reușim, ce obținem prin asta, câteva ore?

– Poate mai mult, făcu Allison. Isaac susține că ne poate proteja de Ipotetici. Și că poate apăra Voxul de... toate astea.

Voia să spună că de temperaturile în urcare, de furtuni, poate chiar de sfârșitul lumii.

- Crezi că-i adevărat?

- Nu mai știu ce-i adevărat și ce nu.

Norii s-au deschis pentru scurt timp și-am putut vedea Miezul Voxului la câteva sute de metri sub noi. Marea acoperea insula interioară și valurile violente se spărgeau de ziduri, dar orașul însuși era intact. Aeronava noastră s-a înclinat spre cel mai apropiat turn.

- Zice că ne poate duce de-aici, rosti Allison.

Nu-mi puteam închipui ce voia să spună.

SANDRA ȘI BOSE

- Există un loc pe lângă Seattle care arată drăguț, zise Sandra. Doctori buni. Camere mari. O mulțime de peluze înverzite și un petic de pădure. Nu-i așa de cald ca aici.

Cu toate că nu era foarte rău în această dimineață. Îl scosese pe Kyle din camera lui din complexul rezidențial până în crângul cu stejari de lângă pârâu. Cerul era albastru. Se simțea o adiere. Copacii își plecaseră crengile împreună, conspirativ.

Kyle pare slăbit, își zise Sandra. Doctorii spusese că-i ajustau regimul alimentar pentru a-i trata problema digestivă. Însă starea lui de spirit era bună. Își manifesta aprecierile pentru vreme sau înregistra prezența ei ori sunetul vocii ei cu un *ah* blând.

- Încă n-am făcut toate aranjamentele, spuse ea.

Pentru fratele său sau pentru ea. Managerii fondului de economii al lui Kyle își dădura un acord firav pentru planul ei de a-l muta și negociau

termenii cu facilitatea din Seattle. Cât despre ea... Bose fusese răbdător și încurajator, însă era o schimbare radicală în viața în care era pe cale să pornească. Desigur, nu mai putea s-o reia pe cea veche. Nici Bose. Ancheta locală asupra incendiului de la depozitul Findley fusese atașată unei investigații federale de mai mare amploare asupra rețelei de contrabandă cu medicamentul longevității, pe care Findley o sprinjise. FBI-ul îl citase pe Bose ca „persoană de interes“, ceea ce însemna că trebuia să se dea la fund o vreme, însă asta nu era o problemă: prietenii lui știau cum să-l acopere pe unul de-al lor. Spusese că i se putea alătura într-o lună. Fără niciun fel de condiții. Ca prietenă sau iubită. Sau ca orice altceva i-ar fi convenit ei.

Îi mai spusese că nu exista nicio speranță reală de obținere a celui de-al Patrulea tratament pentru Kyle. Prietenii lui Bose îl distribuiau conform unor reguli etice stricte, iar Kyle nu se califica, mai ales pentru că tratamentul nu l-ar fi vindecat cu adevărat. Așa cum spusese și Bose, l-ar fi transformat într-un bebeluș în trupul unui bărbat sănătos, poate pentru totdeauna. Acesta nu era un rezultat pe care prietenii fostului polițist să-l poată accepta.

Kyle era inert în scaunul său cu roțile, cu capul înclinat, urmărind cu privirea legănarea stejarilor. Asistenta nu va veni să-l ducă înăuntru decât după ceva timp. Până atunci, Sandra se bucura de intimitatea ei.

- Am primit ieri o scrisoare de la Orrin Mather, spuse ea.

Orrin, pe care nu-l mai văzuse și despre care nu mai auzise nimic de când ea și Bose i-l aduseseră lui Ariel, în acea noapte de septembrie.

- S-a întors în Raleigh, lucrează cu jumătate de normă la o grădiniță. Umărul i s-a vindecat bine, după cum spune. Nu datorită suturilor mele amatoricești. Zice că speră ca lucrurile să meargă bine pentru mine și polițistul Bose. Ceea ce cred că se întâmplă. Și mai zice că nu se supără dacă-i citesc caietele.

(V-aș fi dat permisiunea, scrisese Orrin, dacă mi-ai fi cerut-o. Sandra a acceptat perdaful.)

- Zice că aș fi citit tot ce-a scris în aceste caiete, cu excepția câtorva pagini pe care le-a terminat după ce s-a întors în Raleigh. Le-a inclus în scrisoare. Uite... le-am adus cu mine.

Puteți păstra aceste pagini, scrisese Orrin. Nu mai am nevoie de ele. Cred că am terminat-o cu toate acestea. Poate că le veți înțelege mai bine decât mine. Ca să fiu sincer, cred că mai degrabă m-aș împăca deplin cu ele.

Se opri, ascultând pârâul care clipoceă prin pâlcul de stejari vii. Apa era curată și strălucitoare ca sticla. Bănuia că, până la urmă, își croia drum până-n Golful Mexic. Sau s-ar putea evapora și cădea ca o ploaie de toamnă peste un lan de porumb din Iowa. *Suma tuturor căilor*, se gândi Sandra.

Apoi se puse pe citit.

POVESTEA LUI ISAAC/ SUMA TUTUROR CĂILOR

Numele meu este Isaac Dvali. Asta s-a întâmplat după sfârșitul lumii.

Mașinăriile Ipoteticilor au venit în Miezul Vox din cer. Au venit sub forma câtorva milioane de mașinării mici, de mărimea unor insecte. Coryphaeus le-a urat bun venit. Oamenii de pe Vox le-au urat bun venit.

I-au devorat pe Coryphaeus și pe oamenii de pe Vox.

Toți au fost devorați. N-am putut face nimic ca să opresc măcelul, cu toate că, privindu-l și trăindu-l, am început să-l înțeleg.

N-a existat niciun fel de răutate sau ură în ceea ce s-a întâmplat. Mașinăriile Ipoteticilor erau doar un fel de măturători. Au fost lăsate pe Pământ ca să înregistreze (prin absorbire) ultimele relicve ale civilizației

umane. Nu urau nimic, nu iubeau nimic. Doar își făceau treaba.

M-au ignorat pentru că eram, într-un fel, unul de-al lor. Însă pentru că eram unul de-al lor – și pentru că, spre deosebire de ele, eram o creatură cu conștiință și voință – am putut să protejiez acea fracțiune din mine conținută în Coryphaeus. Și odată ce le-am înțeles natura, am început să le revizuiesc programul. Le-am modificat vechile lor imperative și le-am furat energia.

Au devenit Miezul Vox. Au devenit eu. Am devenit ele. Am devenit Miezul Vox.

Dar nu i-am mai putut aduce înapoi pe morți.

Am făcut un loc sigur pentru Turk și Allison, tot așa cum mi-am aranjat un loc sigur pentru mine. Într-un fel, a fost greșeala mea că n-au putut traversa Portalul spre Equatoria. Imediat ce-am preluat controlul asupra mașinărilor Ipotecilor, agregatul masiv al acestora a abandonat Pământul. Era o măsură igienică. Ipoteticii m-au izolat de parcă eram un virus periculos. Și-au sterilizat Pământul retrăgând ultimele rămășițe ale protecției lor. Din nou, n-a fost nicio răutate în ceea ce-au făcut. Au orchestrat sfârșitul lumii la fel de inconștient precum se întoarce o frunză după lumina soarelui.

Am făcut un loc sigur pentru Turk și Allison prin includerea Miezului Vox într-un spațiu protejat conceput de mine. Odată ce-au intrat, în siguranță, am modificat scurgerea timpului. Am făcut ceea ce-au

făcut Ipoteticii cândva Pământului, în vremea Vârtejului. Acum, fiecare an trecut în lumea de afară dura doar o clipă în Miezul Vox.

Am făcut asta așa cum făcuseră Ipoteticii, prin alimentarea cu energie din câmpul gravitațional al Soarelui muribund, prin manipularea forțelor care guvernau expansiunea universului însuși.

Când au fost pregătiți să vadă asta, le-am arătat lui Turk și lui Allison ce-a devenit lumea lor. I-am dus sus, într-unul dintre turnurile Miezului Vox. În comparație cu Voxul, în câmpul său temporal de protecție, universul exterior era o cascadă de energie feroce, deplasată spre albastru. Am permis ca o fracțiune din acea energie să pătrundă în Miezul Vox, emițând fotoni înalt încărcăți energetic până la frecvențele luminii vizibile. De fapt, am deschis o fereastră.

Nu ne mai aflam pe Pământ. Unul dintre ciclurile de contracție și extindere ale Soarelui muribund redusese planeta la cenușă și vaporii. Miezul Vox se așezase pe o buclă orbitală a ceea ce era acum o gigantă roșie acaparatoare. Stelele îndepărtate apăreau pe cerul întunecat ca niște cercuri de o precizie matematică de lumină albă, planetele rămase ca niște benzi roșietice bezmetice. Diferența de timp impusă de mine era foarte abruptă: Soarele muribund părea să pulseze și să bată ca o inimă. Pierduse aproape jumătate din greutatea sa în hidrogen incandescent, nelăsând altceva decât un miez fierbinte, albastru.

Turk și Allison au găsit aceste priveliști tulburătoare.

Apoi am făcut ca protecția din jurul nostru să devină opacă, iar în exterior, puternic reflexivă. Fotonii transmiși de miezul Soarelui exercitau presiune, împingându-ne înainte. Am părăsit jăraticul tot mai slab al Soarelui și-am alunecat prin locurile goale ale universului.

Nu era o călătorie fără nicio țintă. Le-am spus asta. Însă era dificil de explicat ce-mi imaginam eu ca destinație.

Allison m-a întrebat dacă arhivele voxiene se păstrasera. I-am spus că da. Atunci m-a întrebat – cu teamă, pentru că era înspăimântată de ceea ce devenisem – dacă nu era ceva acolo despre viața adevăratei Allison Pearl. I-am spus că jurnalele lui Allison Pearl au fost păstrate datorită activității importante depuse de ea ca adult. Allison Pearl a militat mulți ani împotriva importării pe Pământ a petrolului equatorian. Legislația pentru care a luptat a fost, în cele din urmă, adoptată – prea târziu, din păcate. Însă Lumile de Mijloc o venerau ca un pionier și martir.

Fusese asasinată în ultimii ani ai secolului XXI.

Amândoi, Turk și Allison, se întrebeau dacă mai trebuia să ne temem de Ipotetici. Le-am spus că „Ipoteticii”, așa cum și-i imaginau ei, nu existau.

Ființele umane sunt tentate să vadă mintea oglin-dită în natură. Strămoșii noștri au atribuit motivație

vântului și ploii. Deloc surprinzător, și noi am făcut același lucru cu „Ipoteticii“. Deoarece mânuiam o anumită tehnologie, ne-am imaginat că erau inteligenți. Pentru că acționau cu un anumit obiectiv, ne-am închipuit că aveau scopuri formate conștient. Pentru că nu vorbeau niciodată, i-am declarat impenetrabili. Pentru că erau extrem de puternici, i-am iubit sau i-am urât.

Chiar și pe vremea copilăriei mele am bănuir că asta era o greșeală.

I-am simțit peste tot în jurul nostru, pe când cădeam în spațiul gol. Peste discul galaxiei, Ipoteticii funcționau în ciclul lor de somn activ, cultivând civilizații (între care a noastră, cea umană, a fost doar una dintre multe) pe inelele planetelor conectate și recoltând fructele de viață artificială pe care aceste civilizații le produceau periodic.

Făceau asta fără conștiință sau voință, fiind, într-un fel, colonii de furnici care exploatau populațiile de afide. Ipoteticii nu erau niciodată conștienți de sine. Erau o ecologie complexă de mașinării autoreproductive, născute din existența efemeră a unor ființe organice, ca noi, care au evoluat independent timp de miliarde de ani. Printre ei nu există o minte centrală, organizată, mai mult decât mintea unei jungle. Manevrau tehnologia pentru că ei înșiși erau tehnologie. Acționau cu un scop aparent la modul în care o plantă agățătoare sau o bacterie pare să acționeze cu un scop. Nu vorbeau niciodată pentru nu aveau nici cuvinte, nici voci. Păreau să dispună de o putere imensă pentru

că trăiau și mureau la o scară enormă comparativ cu cea omenească.

Profeții din Vox au greșit în privința lor, dar la fel au făcut și filosofii Bionormativi din Lumile de Mijloc. Ipoteții nu erau nici ființe malefice, nici binevoitoare. Generațiile ulterioare ale omenirii au înțeles, în cele din urmă, acest lucru.

Precum o pădure, Ipoteții constituiau un peisaj complex, adesea periculos. Și tot ca o pădure, peisajul putea fi colonizat și locuit. Și alte civilizații au făcut această descoperire. Galaxia a fost, până la urmă, explorată, dar nu de nave spațiale, ci de cele mentale – omenești și altele – străbătând bogata și periculoasa rețea a ecologiei interstelare.

Simțeam prezența acestor ființe în bezna de dincolo de pereții Miezului Vox.

Și ele ne simțeau prezența.

Allison le zicea „oamenii-fantomă”. Au început să apară sporadic pe coridoarele Miezului Vox, entități cvasivii, sub înfățișarea unor ființe umane, vizibile pentru scurt timp, dispărând apoi. Erau mesagerii lumii din exterior, străduindu-se să înțeleagă ce eram și de unde venisem. În cele din urmă, mi-au vorbit mie, direct. Mi-au cerut să reduc bariera temporală pe care o creasem ca să poată veni la bord într-o formă mult mai stabilă. La insistențele lui Turk și ale lui Allison, am acceptat.

De fapt, nu erau nici oameni, nici în întregime prezenți, așa cum sunt îndeobște înțelese aceste

noțiuni. Dar erau cel puțin de origine omenească. Strămoșii lor au locuit în Inelul Lumilor cu milioane de ani înainte ca această structură să se învechească și să devină nelocuibilă.

Au format o expediție de salvare. S-au oferit să ne ducă în spațiul vast al virtualităților lor împrăștiate, unde ne puteam construi o viață pentru noi. Bunătatea lor era reală. Nu cereau transformări radicale. Puteam locui pe suprafața planetară, dacă doream asta. Alții aleseseră să trăiască în calitate de creaturi biologice nereconstruite și am fi fost bineveniți printre ele. Sau, dacă preferam o încarnare mai mare – dacă alegeam să călătorim cu navele mentale sau să ne extindem experiența locului nostru prin spațiul interplanetar – și asta era o posibilitate.

Alternativa consta în a trăi și a muri aici, prin nivelurile și terasele pustii ale Miezului Vox, pe măsură ce se îndrepta spre sfârșitul tuturor lucrurilor. Turk și Allison au acceptat ospitalitatea oamenilor-fantomă. Eu nu.

Nu prea voiau să mă părăsească. La îndemnul lui Allison, ea și cu Turk și-au scris, pe coli de hârtie, amintirile despre evenimentele recente și mi le-au dat.

– Ca un mesaj într-o sticlă, a zis Allison. Nu știi niciodată unde ar putea ajunge.

A plâns când și-a luat rămas-bun.

Le-am citit scrierile de multe ori, după ce-am rămas singur, amintindu-mi de sunetul vocilor lor.

Am refăcut bariera imediat ce-au plecat. Am tras energie din valurile gravitaționale abrupte din gaura neagră supermasivă din centrul galaxiei. Am lăsat eonii să-mi treacă printre degete precum apa.

Expansiunea universului a spulberat grupurile de galaxii. Formarea stelelor a devenit incoerentă și, în cele din urmă, a încetat. Sistemele disipative – de fapt, viața – s-au strâns în jurul oazelor gravitaționale ale găurilor negre și stelelor neutronice, până când și cele mai masive dintre găurile negre s-au evaporat în urme de particule Hawking. Universul a devenit din ce în ce mai întunecat și, în cele din urmă, fără lumină.

Dar nu era gol. Urme firave de informații persistau în vidul spațiului cosmic însuși, propagându-se printre particulele virtuale, a căror existență apunea. Pe măsură ce sursele de energie dispăreau și propria mea existență deveni insuportabilă, am aflat ce-am putut de la aceste structuri vii, subtile, dintre care unele s-ar putea să fi fost urmașii omenirii pierite.

Nimic nu-i complet, șopteau ele. Metaversul este o infinitate fractală a unor sisteme imperfect conectate.

Un univers ca al nostru, perceput din propriul său exterior, care constituia suma tuturor căilor cuantice posibile dintre starea sa originală, fierbinte și densă, și vidul final, entropic. Și pentru că niciun univers nu-i total conectat – pentru că orice univers are un efect profund, de respingere, asupra altuia – metaversul conținea structuri în care universuri precum al

nostru erau doar simple părți componente, pe o scară atât de vastă încât sfidau, literalmente, înțelegerea.

Metaversul nu avea sfârșit. Exista doar o proliferare autosimilară, nesfârșită, a tot. Nicio minte n-o putea cuprinde, pentru că niciun observator nu putea fi decât finit și muritor. Și nimic nu avea sens decât dintr-un punct de vedere finit și muritor.

Am început să mă gândesc la ce însemna să fii finit și muritor.

Am început să mă gândesc la ce însemna să fii om.

La ce însemna să fii om.

La ce însemna să ocupi un punct ordinal într-un set de căi posibile.

La ce însemna să te deplasezi între universuri.

La ce însemna.

Mă numesc Isaac Dvali și

Nu mai pot să scriu asta.

Mă numesc Orrin Mather.

Mă numesc Orrin Mather.

În sera grădiniței unde lucrez există cărări între plante și mesele cu răsaduri, ca să poți merge de la unele la altele. Este un loc drăguț pentru mers. Poți să o iei pe-aici sau pe acolo. De fapt, nu contează. Totul are același început și același sfârșit. Totuși, nu

poți sta niciodată decât într-un singur loc în același timp.

Cred că m-am născut cu aceste vise sau amintiri despre Turk Findley și Allison Pearl. M-au tulburat când eram mai tânăr. Mă vizitau ca niște viziuni. Au bătut prin mine ca un vânt, după cum îi plăcea să spună surorii mele, Ariel.

De-asta m-am dus la Houston, cu autobuzul, atât de brusc. De-asta am scris ce-am scris în caietele mele.

La Houston, lucrurile nu s-au petrecut după cum mă așteptam. (Știți asta, doamnă doctor Cole, și s-ar putea s-o spun direct, deoarece veți fi, probabil, singura care citește asta.) Presupun că am apucat o altă cale decât cea visată. N-am jefuit niciun magazin, de exemplu. Poate că aș fi putut. Dumnezeu știe că am fost destul de înfometat și furios, din când în când. Însă ori de câte ori îmi venea să dau în cineva, mă gândeam la Turk Findley și la omul care ardea (care eram eu!) și cât de îngrozitor ar fi să car după mine greutatea morții altui om.

Lucrez în seră mai mult noaptea, dar ei țin aprinse luminile cele mari tot timpul. E ca o casă unde-i mereu după-amiaza unei zile însorite. Îmi plac umezeala din aer și mirosul a ceea ce este viu. Vă amintiți de florile de lângă camera mea de la Centrul de Asistență, doamnă doctor Cole? Spuneți că li se zice păsările paradisului. Arată ca un lucru, însă, de fapt, sunt altceva. Dar nu ele au ales să fie așa, nu mai mult decât am ales eu să scriu aceste caiete. Ele sunt doar ceea ce timpul și natura au făcut din ele.

Nu le creștem în sera unde lucrez. Dar îmi amintesc cât de frumos arătau. Chiar ca niște păsări.

Nu cred că vă voi mai scrie vreodată. Vă rog să nu înțelegeți greșit. Nu-i altceva decât că vreau să pun aceste lucruri tulburătoare în urma mea.

Vă rog să-i transmiteți salutările mele polițistului Bose. Cred că-i un om bun.

Ariel vă trimite salutările ei respectuoase și mă roagă să vă spun că Texasul e mult prea al naibii de fierbinte.

ORREN MATHER, Raleigh, Carolina de Nord

CUPRINS

1. Sandra și Bose	7
2. Povestea lui turk findley	21
3. Sandra și Bose	53
4. Povestea lui Treya / Povestea lui Allison	65
5. Sandra și Bose	84
6. Povestea lui Turk Findley	92
7. Sandra și Bose	101
8. Povestea lui Allison	124
9. Sandra și Bose	146
10. Povestea lui Turk	153
11. Sandra și Bose	163
12. Povestea lui Turk	175
13. Sandra și Bose	188
14. Povestea lui Turk	200
15. Sandra și Bose	213
16. Povestea lui Turk	222
17. Sandra și Bose	234
18. Povestea lui Allison	244
19. Sandra și Bose	257
20. Povestea lui Turk	267
21. Sandra și Bose	274
22. Povestea lui Allison	280
23. Sandra și Bose	286
24. Povestea lui Turk	294

25. Sandra și Bose	316
26. Povestea lui Allison	322
27. Sandra și Bose	335
28. Povestea lui Allison	344
29. Sandra și Bose	354
30. Povestea lui Turk	364
31. Sandra și Bose	370
32. Povestea lui Isaac/suma tuturor căilor	373

ROBIN HOBB

MISIUNEA BUFONULUI

traducere din limba engleză de Antuza Genescu

„În această continuare greu de lăsat din mână a trilogiei Farseer, Hobb păstrează standardele înalte pe care le știm știm deja din seriile ei fantasy. Cartea aceasta te ține treaz până în zori. “

PUBLISHERS WEEKLY

Misiunea bufonului continuă aventurile unuia dintre cei mai îndrăgiți eroi din literatura lui Robin Hobb, într-un prim volum din trilogia *Omul arămiu*, care se anunță cea mai spectaculoasă scriere a autoarei.

ORSON SCOTT CARD

UMBRA URIAȘULUI

traducere din limba engleză de Roxana Brînceanu

Al patrulea volum din SAGA UMBRELOR.

„O reușită extraordinară și o analiză dramatică a maturizării.”

PUBLISHERS' WEEKLY

Umbra uriașului este romanul care încheie magistral epopeea lui Bean, mâna dreaptă a lui Ender în teribilul război interstelar.

Bean l-a slujit pe Hegemon ca strateg și general în conflictele îngrozitoare de după victoria lui Ender. Dar acum el și Petra tânjesc după un loc sigur în care să-și întemeieze o familie, iar pentru a-l găsi trebuie să pășească iar pe urmele lui Ender și să privească spre stele.

Califul Alai încearcă să salveze Islamul. Virlomi, zeița indiană, merge pe calea lui Gandhi pentru a-și salva țara. Flota Internațională își continuă strategia de a salvagarda omenirea. Peter, Hegemonul neînțeleș, caută drumul unei umanități eliberate de război.

URSULA K. LE GUIN

MANA STANGA A INTUNERICULUI

traducere din limba engleză de Mihai Dan Pavelescu

„O capodoperă a genului SF:“

NEWSWEEK

„Ursula Le Guin rămâne de neîntrecut când vine vorba despre subtilitate și grație și găsește mereu forme noi și surprinzătoare în care exprimă adevăruri profunde, deghizate cu ajutorul imaginației.“

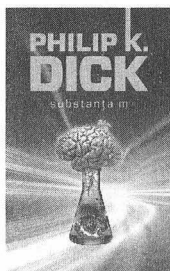
LIBRARY JOURNAL

Ursula Le Guin a găsit formula magică pentru a trece granița subțire dintre ficțiunea speculativă și literatura mainstream. După seria *Dune* a lui Frank Herbert și romanul *Sfârșitul copilăriei* al lui Arthur C. Clarke, *Mâna stângă a întunericului* a deschis noi orizonturi, a pus întrebări tulburătoare, a sfidat granițele dintre SF și fantasy. Și mai ales a inventat ținuturi de vis, care fascinează rațiunea și imaginația.

PHILIP K. DICK

SUBSTANȚA M

traducere din limba engleză de Veronica Mircea

„Philip K. Dick a fost... unul dintre adevărații vizionari ai ficțiunii nord-americane din secolul XX. Romanele și povestirile sale sunt în continuare la fel de actuale.”

L.A. WEEKLY

„În cartea lui Dick sunt mai mulți autori în același timp: un Pynchon al săracului, un profet postmodern, produsul bogat al unei contraculturi mereu în schimbare.”

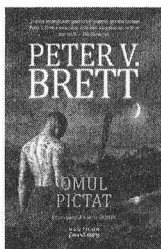
Locus

Legătura necurată dintre asasini și oamenii legii face din *Substanța M* un roman pe care nu-l poți lăsa din mână. Bob Arctor e un dealer al drogului letal numit Substanța M. Fred e un polițist care trebuie să-i vină de hac. Drept care își ia o altă identitate: Bob Arctor, traficant. Numai că Substanța M desparte creierul uman în două entități separate...

PETER BRETT

OMUL OMUL PICTAT

traducere din limba engleză de Ana-Veronica Mircea

Omenirea a ajuns prizoniera unor creaturi ivite din adâncurile pământului când apune soarele, care distrug tot ce le iese în cale până în zori. Atunci soarele le alungă în văgăunile din care au apărut.

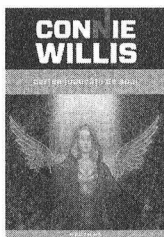
Se întunecă și cei câțiva supraviețuitori se ascund în spatele unor simboluri magice, a căror putere se pierde în negura timpurilor. Anii trec, satele sunt din ce în ce mai departe unul de altul și demonii își continuă atacurile. Un mesager îl

învață pe Arlen că frica e cel mai mare rău din lume. Leesha e distrusă din cauza unei minciuni. Destinul lui Rojer se schimbă pentru totdeauna grație unui drumeț care poposește în oraș. Dar toți trei visează la o lume în care oamenii nu se vor mai ascunde în spatele zidurilor și simbolurilor magice.

CONNIE WILLIS

CARTEA JUDECĂȚII DE APOI

traducere din limba engleză de Gabriel Stoian

E anul 2048. Kivrin studiază la Oxford. Călătorește în timp și se întoarce în secolul al XIV-lea, într-un sat englezesc. Ajunge din greșeală acolo unde ciuma face ravagii, într-o lume dominată de superstiții și spaimă. Devine un înger al speranței într-un ceas întunecat din istoria omenirii. Știința modernă poate face față molimei, dar nu și naturii umane... O carte extraordinară, în care SF-ul se întâlnește cu ficțiunea istorică.

„O carte splendidă — brutală, provocatoare, tulburătoare... rodul unui cercetări ample, al scriiturii bune, al instinctelor de încredere, o carte ce nu trebuie să ajungă doar la iubitorii de SF.”

KIRKUS REVIEWS

Nemira Online

Urmărește-ne ca să fii la curent cu ultimele:

Promoții pe site:
nemira.ro

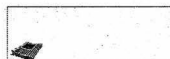
Concursuri pe Facebook:
facebook.com/ed.nemira

Articole pe blog:
blog.nemira.ro

Recenzii ale cărților noastre:
nemirabooks.ro

Comunicate Nemira pentru presă:
nemiramedia.ro